

花 隐 藏 的 毒 药

บุปผา , โสม พิษ

ชัณห์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปแบบที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 180

บุปผาซ่อนพิษ

โดย ชลันตี

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม 2559

ราคา 430 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2808-5

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อดุณา อนันทาพันธ์

พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดทอง จัดรูปเล่ม : โยชิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท เอส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอมบุ๊กส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุวิภาชญา โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญภัทร์ ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลภิตสถาพร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ชนกร กองเพ็ง

สตาปอมบุ๊กส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอมบุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านล่าง

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

แรงบันดาลใจในการเขียนนิยายเรื่อง บุปผาซ่อนพิษ เกิดขึ้นครั้งแรก เมื่อผู้เขียนได้ไปเยือนพระราชวังต้องห้าม หรือที่คนรู้จักกันว่า ‘พระราชวัง กู้กง’ ในครั้งนั้นก็ได้เล่าเรื่องราวมากมาย ทั้งเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ และเรื่องเกี่ยวกับวังหลัง แต่ด้วยความที่ตอนนั้นผู้เขียนยังเป็นเพียงเด็ก จึงได้เก็บเรื่องเล่าที่ได้อ่านไว้ในความทรงจำ พร้อมกับความหวังว่าสักวัน จะได้มีโอกาสค้นหาข้อมูลเหล่านั้นมากขึ้น

แรงบันดาลใจเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อผู้เขียนได้มีโอกาสเรียนวิชาโทด้าน Chinese Studies ได้มีโอกาสกลับไปเยือนพิพิธภัณฑ์และพระราชวังกู้กง ในครั้งนี้อาจารย์ที่นำทีมไปได้ให้ความรู้มากขึ้น แต่ ณ เวลานั้นด้วยหลายปัจจัย ไม่เอื้ออำนวย ทำให้ผู้เขียนเก็บข้อมูลที่ได้รับและแรงบันดาลใจทั้งหมดเอาไว้ อีกครั้ง

จนกระทั่งหนึ่งปีก่อน ผู้เขียนได้มีโอกาสร่วมงานกับทางหน่วยงานหนึ่งของจีน ทำให้ได้มีโอกาสกลับไปเยือนเมืองจีนอีกครั้ง ในครั้งนี้ได้มีโอกาสร่วมงานกับผู้รู้หลากหลายท่าน ทั้งนักโบราณคดี นักประวัติศาสตร์ รวมทั้งได้รับฟังคำบอกเล่าเรื่องราวมากมายที่ไม่เคยได้รู้ ได้มีโอกาสเห็นบันทึกต่างๆ และ

ของเก่าในอดีตมากมายที่ถูกขุดพบ

ด้วยข้อมูลที่มากขึ้น และด้วยความรู้ลึกซึ้งอยากจะถ่ายทอดเรื่องราวชีวิต
ของสตรีในวังหลัง ทั้งการต่อสู้แย่งชิง การกลั่นแกล้ง และการเอาตัวรอด
ทำให้ผู้เขียนตัดสินใจแต่งนิยายเรื่องนี้ ผ่านการเดินทางด้วยตัวละครสมมติ
แคว้นสมมติ ซึ่งผู้เขียนได้สร้างขึ้นมา

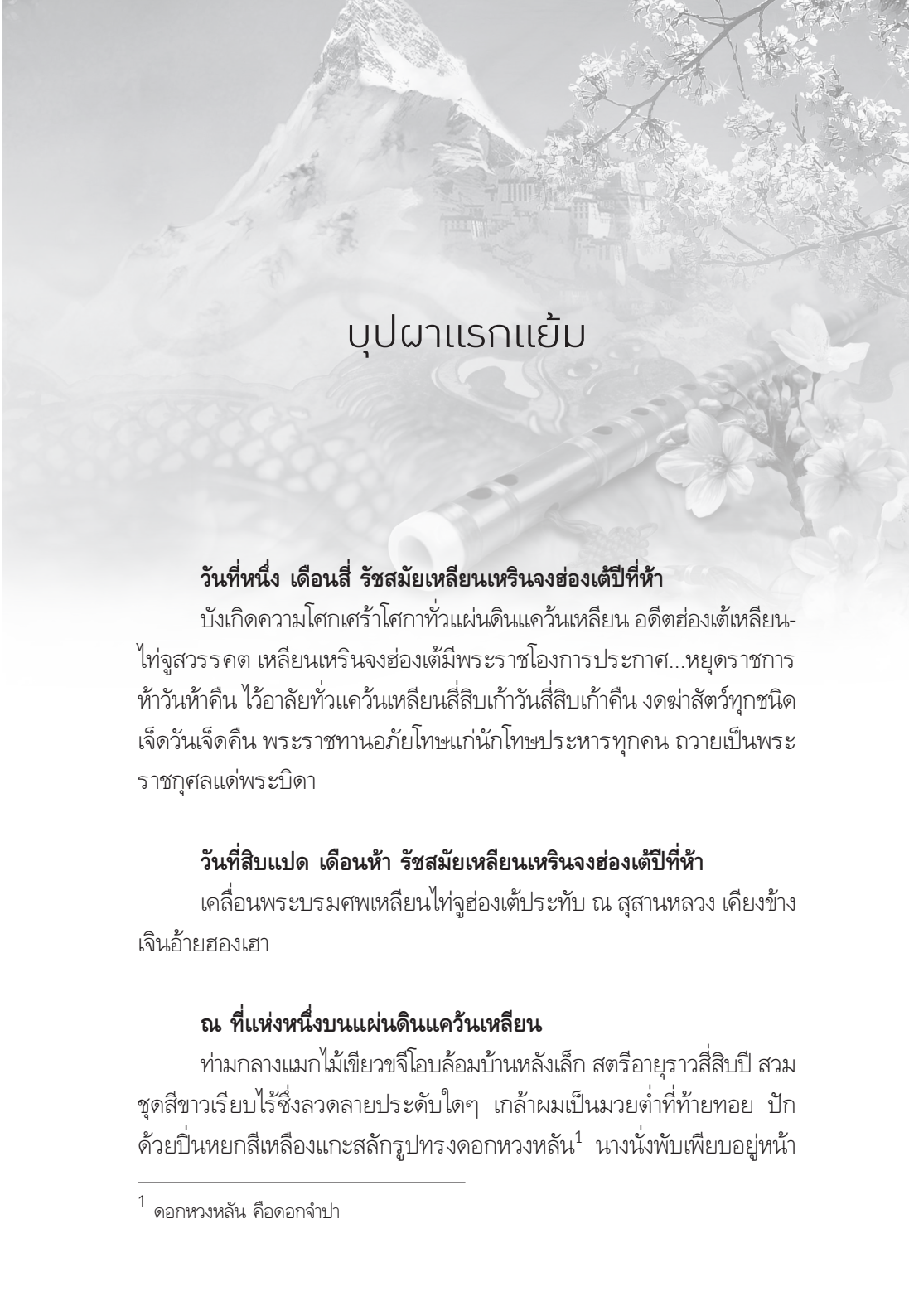
ผู้เขียนขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่คอยติดตามและให้กำลังใจ ขอขอบคุณ
ครูอาจารย์ทุกท่าน ขอขอบคุณเพื่อนร่วมงานทุกท่านที่ช่วยด้านข้อมูลและอธิบาย
เมื่อมีคำถาม ขอขอบคุณกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ปรีนเซสที่ให้โอกาสอีกครั้ง
ขอขอบคุณผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่มีส่วนช่วยสร้างสรรค์จนนิยายเรื่อง *บุปผาซ่อนพิษ*
ได้ออกมาเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์

ด้วยรัก

ชลันตี

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บุปผาแรกแย้ม

วันที่หนึ่ง เดือนสี่ รัชสมัยเหลียนเหรินจงฮ่องเต้ปีที่ห้า

บังเกิดความโศกเศร้าโศกาทั่วแผ่นดินแคว้นเหลียน อดีตฮ่องเต้เหลียน-ไท่จูสวรรคต เหลียนเหรินจงฮ่องเต้มีพระราชโองการประกาศ...หยุดราชการ ห้าวันห้าคืน ไว้อาลัยทั่วแคว้นเหลียนสี่สิบเก้าวันสี่สิบเก้าคืน งดฆ่าสัตว์ทุกชนิด เจ็ดวันเจ็ดคืน พระราชทานอภัยโทษแก่นักโทษประหารทุกคน ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบิดา

วันที่สิบแปด เดือนห้า รัชสมัยเหลียนเหรินจงฮ่องเต้ปีที่ห้า

เคลื่อนพระบรมศพเหลียนไท่จูฮ่องเต้ประทับ ณ สุสานหลวง เคียงข้างเงินอ้ายของเขา

ณ ที่แห่งหนึ่งบนแผ่นดินแคว้นเหลียน

ท่ามกลางเมฆไม้เขียวขจีโอบล้อมบ้านหลังเล็ก สตรีอายุราวสี่สิบปี สวมชุดสีขาวเรียบไร้ซึ่งลวดลายประดับใดๆ เก้าอี้ผมเป็นมวยต่ำที่ท้ายทอย บักด้วยปิ่นหยกสีเหลืองแกะสลักรูปทรงดอกหวงหลัน¹ นางนั่งพับเพียบอยู่หน้า

¹ ดอกหวงหลัน คือดอกจำปา

หลุมขนาดเล็ก เหนือหลุมมีต้นหวงหลั่นที่ออกดอกสีเหลืองล่อชูช่อเต็มต้น
ส่งกลิ่นหอมนวลกระจายวลไปทั่ว

ใกล้โคนต้นหวงหลั่นคือกล่องไม้มะค่าสีน้ำตาลไหม้ทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส
ไร้ลวดลายสลักใดๆ มือเรียวขาวเอื้อมไปหยิบกล่องไม้ขึ้นมาแล้วเปิดออกด้วย
ความทะนุถนอม ภายในกล่องคือกำไลหยกฝูจูโชว์² และป้ายหยกสี่เหลี่ยม
ผืนผ้าสีเขียว บนป้ายปรากฏลวดลายมังกรทะยานฟ้าสลักอักษร

‘หลีหิงเยียน’

ปลายเล็บมนแตะเบาๆ ที่ตัวอักษรเหล่านั้น ดวงตากลมโตทอดมอง
ประหนึ่งจับจ้องจนแทบจะทะลุเนื้อหยก แต่แท้จริงแล้วนัยน์ตาน้ำตาลกำลัง
เดินทางดำดิ่งสู่ห้วงอดีตอันแสนยาวนานที่ก้าวพ้น...

ภาพแรกซึ่งล่องผ่าน...หญิงสาววัยย่างสิบเจ็ดปีกระโดดตะเผลมอยู่บน
ประภาคารที่ถูกสร้างสูงเทียมฟ้า ดวงหน้าขาววิ้งวับ แม้มิغامเป็นหนึ่งในได้หล้า
แต่น่าเอ็นดูยิ่งนัก แวตตาเปี่ยมไปด้วยความฉลาดเฉลียวและความจริงใจ
รอยยิ้มงดงามดุจสายรุ้งทอดฉายบนฟ้าครามหลังพายุฝน

ภาพที่สอง...นางน้อมรับพระราชโองการจากราชทูตแคว้นเหลียน อ่ำลา
ทิเบตมุ่งสู่แผ่นดินมิเคยคุ่น จากองค์หญิงสู่พระสนมเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี
ระหว่างสองดินแดน แต่แท้จริงแล้วผู้คนต่างรู้...

‘นางคือสตรีบรรณาการ...’

‘คือหลักประกันแทนความภักดี’

‘คือหมากที่วางไว้เพื่อค้าความสงบสุขของชาวทิเบต’

ภาพที่สาม...ชีวิตช่วงแรกอันแสนน่าเบื่อ วังเล่นซุกซนลัดเลาะไปทั่ว
วังหลวง ไร้สายตาจับจ้อง ไร้ซึ่งความมีตัวตน พลัดตกจากโชดหิน พบเจอกับ
เขา...บุรุษผู้ซึ่งสลักรักลึกซึ้งลงในหัวใจของนาง

ภาพที่สี่...สลักศิลาโต้ตอบกับบุคคลปริศนา ใช้ชีวิตสุขสงบ เที่ยวเล่น

² กำไลหยกฝูจู คือกำไลหยกซึ่งมีสามสีมงคลในวงเดียวกัน อันได้แก่ สีขาว สีเขียว และสีแดง
เชื่อว่าผู้ที่สวมกำไลนี้จะมีความสุข เปี่ยมลาภยศและอายุยืน มีอีกชื่อหนึ่งคือหยกชกลกซ์

ไปวันๆ กินอ้วนนอนหลับ หาได้กังวลต่อสิ่งใด

ภาพที่ห้า...คืนถวายตัว การถูกกลั่นแกล้ง สูญเสียนางกำนัลคนสนิท
เพราะความไร้เดียงสา

การสูญเสียซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนและนำพาให้ก้าวเข้าสู่วังวนแห่งการต่อสู้
เพื่อการแก้แค้น

นางตัวสั้นเล็กน้อยยามคิดถึงภาพแห่งการต่อสู้ในวังหลัง สลัดศีรษะ
ละทิ้งภาพเหล่านั้น มือเรียวขาวอันปราศจากริ้วรอยตามกาลเวลาปิดกลองไม้
ค่อยๆ วางมันลงในหลุมแล้วจึงค่อยๆ กลบดินฝัง

ฝัง...ทุกความทรงจำอันดีร้าย

ฝัง...ทุกเรื่องราวอันล่วงผ่าน

“ข้าจะไม่วันลืมนะ ว่าข้าคือสตรีที่โชคดีเพียงใด...ที่ได้รับความรักจาก
ท่าน”

สายลมพัดรวยรินราวกับหุ้มหอบพาถ้อยคำเหล่านั้นเดินทางไปสู่ใคร
คนหนึ่ง ใครคนนั้นซึ่งอยู่ไกลห่างออกไปแสนไกล...ไกลจนมิอาจพบได้ใน
ชั่วชีวิตแห่งภพชาตินี้

ดอกหวงหลั่นดอกหนึ่งตกลงกระแทบบนหลังมือขาว นางหยิบดอกนั้น
ขึ้นมาสูดดมกลิ่น ดวงตาซึ่งผ่านโลกและกาลเวลาเกือบครึ่งก่อนชีวิตค่อยๆ
ปิดลง ระลึกถึงภาพภาพหนึ่ง ริมฝีปากจิ้มลิ้มเผยยิ้มเยิ้มสุข

ภาพภาพนั้นคือบุรุษร่างสูงใหญ่ ดวงหน้าหล่อเหลาคมคาย ดวงตา
ดอกท้อระยิบระยับที่เคยแผ่ความขี้เล่นบัดนี้กลับนิ่งสงบ ในความสงบนั้นเจือ
ด้วยโศกสลดแผ่กระจายไปทั่ว จนพาให้บรรยาการรอบตัวเยือกเย็น
ประหนึ่งอยู่ท่ามกลางพายุหิมะ

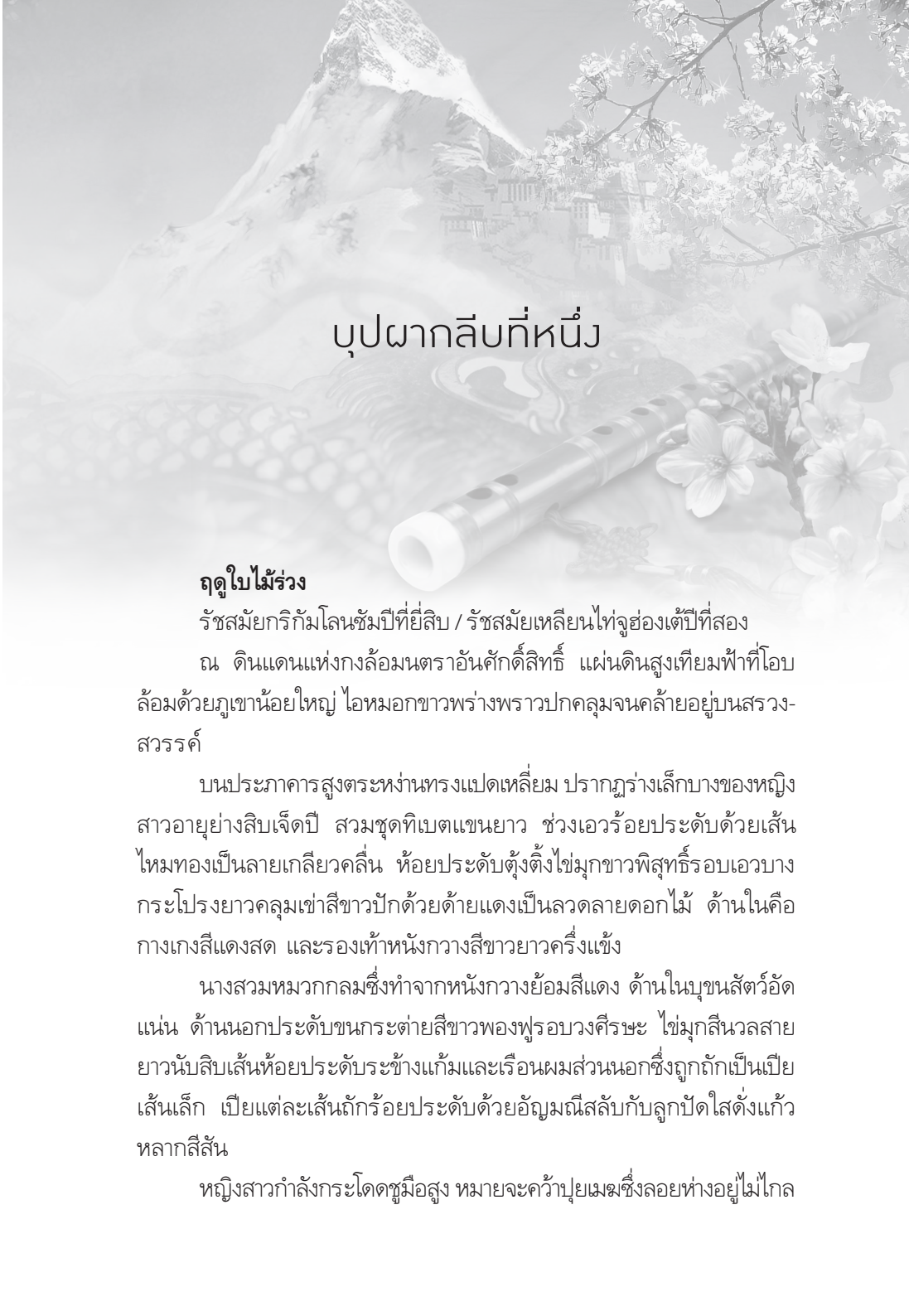
เขากำลังโอบกอดนาง นาง...เมื่ออดีตครั้งก่อนเขากำลังร้องไห้ตัวสั้นหา
หวาดหวั่นต่อเส้นทางซึ่งเลือกเดิน

เสียงการสนทนาแห่งอดีตดังขึ้นในโสต แฉกซ์ดประหนึ่งว่าเรื่องราวเหล่านี้นั้น
เพิ่งผ่านไปเมื่อวานนี้

“แคว้นเหลียนกว้างใหญ่! วังหลังซ่อนคมมีดมากพิษภัย ข้าเป็นเพียง
สตรีบอบบาง ไร้ซึ่งพี่น้องครอบครัวสนับสนุน เห็นทีชีวิตข้าคง...”

“เจ้าจะปลอดภัย ข้าสาบาน...หากมีผู้ใดหมายศิระชะเจ้า ข้าจะปลิดลม
หายใจมันผู้นั้น...เชื่อข้าเถอะนะข้าหย่า ต่อให้ข้าต้องตัดแผ่นฟ้าสลายสุริยัน...
ข้าก็จะทำเพื่อเจ้า!”

บุปผากลับที่หน้า

ฤดูใบไม้ร่วง

รัชสมัยกรีกมโณชนัมปีที่สิบ / รัชสมัยเหลียนไท่จู่ฮ่องเต้ปีที่สอง

ณ ดินแดนแห่งกงล้อมนตราอันศักดิ์สิทธิ์ แผ่นดินสูงเทียมฟ้าที่โอบล้อมด้วยภูเขาน้อยใหญ่ ไหลหมอกขาวพรางพรายปกคลุมจนคล้ายอยู่บนสวรรค์

บนประภาคารสูงตระหง่านทรงแปดเหลี่ยม ปรางค์กว้างเล็กบางของหญิงสาวอายุย่างสิบเจ็ดปี สวมชุดทิเบตแขนยาว ช่วงเอวร้อยประดับด้วยเส้นไหมทองเป็นลายเกลียวคลื่น ห้อยประดับตุ้มตุ้มไข่มุกขาวพิสุทธิ์รอบเอวบาง กระโปรงยาวคลุมเข่าสีขาวปักด้วยด้ายแดงเป็นลวดลายดอกไม้ ด้านในคือกางเกงสีแดงสด และรองเท้าหนังขาวสีขาวยาวครึ่งแข้ง

นางสาวหมวกกลมซึ่งทำจากหนังขาวย้อมสีแดง ด้านในบุขนสัตว์อัดแน่น ด้านนอกประดับขนกระต่ายสีขาวพองฟูรอบวงศีรษะ ไข่มุกสีนวลสายยาวนับสิบเส้นห้อยประดับระฆังแก้มและเรือนผมส่วนนอกซึ่งถูกถักเป็นเปียเส้นเล็ก เปียแต่ละเส้นถักร้อยประดับด้วยอัญมณีสลักกับลูกปัดใสตั้งแต่หัวหลากสี

หญิงสาวกำลังกระโดดชูมือสูง หมายถึงว่าปุยเมฆซึ่งลอยห่างอยู่ไม่ไกล

ดวงหน้านารักจิ้มลิ้มเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน หยดเหงื่อเม็ดโตไหลผ่านข้างแก้มสีชมพูจัด ดวงตากลมโตนริสุทธีราวดวงตาเด็กแรกเกิดทอประกายมุ้งมัน จมูกโตงเล็กลายรื้น ริมฝีปากสีแดงระเรื่อเม้มแน่น มือกำหมัดพาดไปมาในอากาศ กระโดดอยู่นานสองนาน ในที่สุดก็ทิ้งตัวลงนั่งกองกับพื้น ตามด้วยการนอนหงายหนุนแขนต่างหมอน

“หน้อยเจ้าเหม เตียวข้างจะทูลเสด็จพ่อให้สร้างพระภาคารสูงกว่านี้ คราวนี้ข้าต้องจับเจ้าได้แน่ๆ!”

เสียงเล็กใสเจือความสนุกสนานในน้ำเสียงนั้น แขนเรียวยาวชูขึ้นสูง มือกางออกแล้วกำบดขี้

“ถ้าข้าจับได้นะ ข้าจะขี้เจ้าแบบนี้เลย นี่ๆ” เอ่ยจบก็เริ่มขี้ขยำอากาศ

เสียงหัวเราะขำของผู้มาเยือนทำให้คนหมายขี้เหมลลดแขนลง ดันตัวลุกขึ้นยืนปิดกระโปรงแล้วปิดมือ คล้ายมกว้างจนตาโค้งเป็นพระจันทร์เสี้ยว อดลั๊กยิ้มมุมสองข้างแก้ม

“ข้าอะไรกันโดนา”

“ข้าองค์หญิงเพคะ”

ข้าหยาลึกคิ้วสูง มองนางกำนัลด้วยแวตาทิ่เล่น เดินทอดน่องเอามือไพล่หลัง เอียงคอเหล่ตา แบมือยื่นไปที่เบื้องหน้าอีกฝ่าย

“ไหนล่ะของที่ข้าให้ไปนำมา”

‘ของ’ ที่ว่าคือไม้ไผ่ หมายถึงนำมาพาดตีก้อนเมฆซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล

“ยังไม่ทันได้ไปเอาเพคะ หม่อมฉันได้ข่าวว่าองค์กรีกัมโลนซั่มเสด็จกลับมาแล้ว เลยรีบมาทูลองค์หญิง”

“เสด็จพ่อกลับมาถึงแล้วหรือ”

“ข่าวว่าเป็นเช่นนั้นเพคะ”

“แสดงว่าที่เบตชนะศึก เสด็จพ่อถึงนำทัพกลับก่อนกำหนด” หญิงสาวยิ้มกว้าง คิ้วขมือนางกำนัลคนสนิท “ไปหาเสด็จพ่อกัน” กล่าวจบก็กึ่งเดินกึ่งวิ่งลงบันไดมุ่งหน้ากลับพระราชวัง เสียงใสร้องยินดีไปตลอดทาง

“ทิเบตชนะ เย้! ทิเบตเป็นเลิศ เย้! ทิเบตยอดเยี่ยม ทิเบตเก่งที่สุด เย้!”

พระราชวังตั้งอยู่บนยอดเขาแดง ด้านหลังโอบล้อมด้วยแนวเทือกเขา
เทือกเขาเหล่านั้นปลายยอดล้วนถูกปกคลุมด้วยหิมะ เรียงรายสลับกันเป็น
กำแพงธรรมชาติ

บันไดขึ้นสู่พระราชวังทำด้วยสีขาวยาวเยื้องยักเฉียงไปเฉียงมา ระหว่าง
ทางมีहारยามยืนเฝ้ากันเป็นจุดๆ ยังไม่ทันที่เหล่าทหารจะทำความเคารพ
องค์หญิงก็วิ่งผ่านไปด้วยความไวปานสายลม มีนางกำนัลดูใจวิ่งตามไปติดๆ
ภาพนี่คือภาพที่แสนคุ้นตาของผู้คน

พระราชวังแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือไปંગหรือวังหน้า ใช้สำหรับ
ว่าราชการและปรีกษางานแผ่นดิน ตัวตึกทำสีขาวและเตี้ยกว่าวังด้านใน ยาว
โอบล้อมหรงซึ่งตั้งอยู่กึ่งกลาง หรงหรือวังในเป็นหอสูงตระหง่านเสียดฟ้า
ทำด้วยสีแดง ส่วนนี้คือที่ประทับ

ข้าหาชะงักก็เฝ้าหุดเมื่อมาถึงลานหน้าพระราชวัง ดวงตาจับจ้องอยู่
ที่เสาต้นหนึ่งซึ่งเป็นทรงกลมเรียวยาวสูงจนแทบจะเทียมเท่าหรง กว้าง
ขนาดเล็กน้อยแล้วจึงคลายลง เอ่ยสิ่งนางกำนัลคนสนิท

“โดนา ไปนำขงมนต์³ กับบันไดไม้ไผ่มาให้ข้าที ข้าจะแขวนธง”

โดนาเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เงยหน้ามองเสาแล้วกลืนน้ำลายอีก

³ ขงมนต์ คือเส้นเชือกสายยาว ในเส้นเชือกนั้นจะมีธงรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าติดเรียงกันทำสีจนสุดเส้น
เชือก บนผืนธงมีบทสวดเขียนกำกับเต็มผืน ธรรมเนียมทิเบตเชื่อกันว่า หากนำขงมนต์ติดขึ้นสูงแล้ว
ตั้งจิตอธิษฐาน คำอธิษฐานนั้นจะเป็นจริง ว่ากันว่ายิ่งสูงยิ่งดี ยิ่งลมปลิวพัดยิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพราะสายลม
จะช่วยนำคำอธิษฐานและบทสวดบนผืนธงขึ้นสู่สวรรค์ ธงโบกหนึ่งครั้งเทียบเท่าการสวดมนต์
หนึ่งพันจบ ในปัจจุบันนิยมผูกโยงจากหลังคาหรือศาสนสถานโยงไปยังหลังคาบ้านเรือน ธงทำสี
เป็นตัวแทนห้าธาตุเกิดของมนุษย์ สีแดงแทนธาตุไฟ สีน้ำเงินแทนธาตุน้ำ สีเขียวแทนธาตุลม สีขาว
แทนธาตุโลหะ และสีเหลืองแทนธาตุดิน นอกจากแทนธาตุแล้ว ยังเพี้ยนสีผิวพระวรกายและรัศมี
อันเปล่งออกจากกายของพระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์ ตามความเชื่อของนิกายมหายาน

ใหญ่ “มันสูงมากนะเพคะ หม่อมฉันเกรงว่า...”

“ไปเอามาเถอะน่า ยิ่งสูงยิ่งดี ยิ่งลมพัดแรงคำอธิษฐานของข้าก็ยิ่งปลิวไปถึงสวรรค์ง่ายกว่าคนอื่น” เจ้าของความคิดหัวเราะคิกคัก

“ไปเอามาเร็ว เอามายาวๆ นะ ข้าจะแขวนจากเสาต้นนี้ไปที่หังกง”

นอกจากธงมนต์และบันไดไม้ไผ่ ยังมีเหล้าองครักษ์พากันยื่นล้อมรอบเสา หน้าตาแต่ละคนบ่งบอกถึงความหนักใจ สองคนช่วยจับบันไดไม้ไผ่สูงยาว เสมื่อยอดเสาซึ่งบัดนี้ถูกวางพาดปลายชดยยอดเสา คนที่เหลือก็กระจายตัวกันเตรียมพร้อมรับเหตุสุดวิสัย...เช่นองค์หญิงจอมชนพลัดตก

“เออละ ข้าจะเป็นแล้วนะ”

ข้าหายขาดปลายธงมนต์รอบข้อมือสำหรับนำไปผูกที่ยอดเสา ร่างเล็กบางเริ่มปั่นด้วยความคล่องแคล่ว ปีนสูงขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับที่ธงมนต์ค่อยๆ ถูกชักนำให้สูงขึ้น ด้วยความชำนาญและจิตใจเด็ดเดี่ยว ใช้เวลาราวหนึ่งก้านรูป⁴ ธงก็ถูกผูกติดที่ยอดเสา นางค่อยๆ ถอยกลับลงมายืนบนพื้น พร้อมกับความโล่งใจของเหล่าทหารองครักษ์และนางกำนัลซึ่งยืนให้กำลังใจ

“ไซกวง เจ้าใช้วิชาตัวเบา นำปลายธงด้านนี้ขึ้นไปไว้ที่หังกงชั้นสิบสาม ห้ามผูกเชือกของข้านะ ข้าจะผูกเอง”

“พะยะค่ะ”

ไซกวงคือหัวหน้าราชองครักษ์ เขารับคำสั่งแล้วใช้วิชาตัวเบาค่อยๆ ไต่กระโดดเหยียบหลังคาขึ้นสูง จังหวะนั้นข้าหายากี่วิ่งผ่านไปกองตรงไปที่หังกงอันเป็นวังชั้นใน วิ่งขึ้นบันไดมุ่งไปยังชั้นสิบสาม

ชั้นสิบสามคือลานสักการะสวรรค์ เปิดโล่งไร้การสร้างหลังคาปิดกึ่งกลางของลานคือเสาทรงกลมสีแดงเลือดนก สูงเท่าหน้าอกของหญิงสาว ว่ากันว่าสร้างขึ้นเป็นจุดเชื่อมประตูป่าและดิน เมื่อนางวิ่งถึงชั้นสิบสามก็พบว่าไซกวงมาถึงก่อนแล้ว

⁴ หนึ่งก้านรูป เป็นช่วงเวลาประมาณ 20-30 นาที

ปลายธงมนต์ถูกส่งมอบให้องค์หญิง นางรับเส้นเชือกแล้วเริ่มผูกรอบเสา ผูกเสร็จก็กระตุกตรวจสอบอยู่สามครั้งจนแน่ใจว่าไม่หลุด จึงก้าวไปยังริมลาน ชะโงกหน้ามองเมืองล่าง ธงมนต์ส่ายยาว...อาจเรียกได้ว่ายาวที่สุดในทิเบตยามนี้ ธงทำสีโบกสะบัดพลิ้วไหวตามแรงลม หญิงสาวพนมมือและหลับตาอธิษฐาน

“พระโพธิสัตว์ ข้าน้อมถวายธงมนต์บูชาพระองค์ ด้วยอำนาจแห่งธงมนต์ ข้าขออธิษฐาน ขอให้ข้าได้พบกับความรักบริสุทธิ์ ได้พบชายอันเป็นที่รักคู่ชีวิตเพียงหนึ่งเดียวของข้า ขอบทบรรเลงแห่งธงมนต์นำพาคำอธิษฐานของข้าถึงสรวงสวรรค์ด้วยเถิด”

การอธิษฐานจบลง พร้อมกับที่นางนึกขึ้นได้ถึงจุดมุ่งหมายดั้งเดิม มือเล็กกว่าก็เรียกโดนาซึ่งยืนรออยู่ใกล้ๆ

“ไปหาเสด็จพ่อกันเถอะ”

ตำแหน่งหลวงสำหรับว่าราชการคือตำแหน่งด้าเตียน ภายในเป็นห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างใหญ่ เสาขนาดใหญ่คนโอบนับสิบต้นตั้งค้ำ ตัวเนื้อเสาสลักตัวอักษรสีทองซึ่งเป็นบทมนตรา ห้องโถงเน้นประดับตกแต่งด้วยสีแดงสดและสีเหลือง

ภายในหาได้มีเหล่าแม่ทัพนายกองเช่นที่คาด มีเพียงกษัตริย์ทิเบตเท่านั้นที่ทรงยืนเฝ้าพระหัตถ์โพล่พระชนอง พระพักตร์ฉายชัดถึงความหนักพระทัย พระเนตรจ้องอยู่ที่เสาต้นใหญ่ที่สุดซึ่งตั้งอยู่กึ่งกลางโถง

“เสด็จพ่อกลับมาแล้ว”

เสียงโศปราคฏพร้อมตัว ซ่าหยากระโดดกอดพระบิดา พระหัตถ์ใหญ่ลูบศีรษะพระธิดาสุดที่รัก

“พ่อกลับมาแล้ว”

“ทำไมเสียใจเลยเพคะ ลูกนี้กว่าจะมีขบวนฉลองชัยชนะของเราเสียอีก”

องค์กริภมโลนัชมถอนพระทัย ทรงตะป่ำพระธิดาเพียงองค์เดียว ทรง
อีกอักขั้วครู่ ในที่สุดจึงค่อยๆ มีรับสั่ง “ข้าพญา...เรา...เราแพ้ศึก”

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง นางจับพระหัตถ์ของพระบิดา “แต่...แต่เสด็จ
พอลกลับมาก่อนกำหนด ถ้าแพ้ศึกทำไม...ทำไม...”

หญิงสาวมีนางจณไม่รู้จะเอ่ยสิ่งใดต่อ โอบกอดพระวรกายสูงใหญ่ มือ
เล็กลูบพระขนองเพื่อปลอบพระทัยพระบิดา

“แล้วพวกเราจะเป็นเช่นใดพะคะ”

“ทางนั้นให้ทางเลือกในการทำสัญญาสงบศึก”

“ทางเลือก?” นางผละตัวออก “ทางเลือกใดพะคะ”

พระบิดาตะแค้นพระธิดายอดดหทัย แววพระเนตรเปี่ยมไปด้วยความ
ร้าวราน เม่นสายพระเนตรมองไปที่เสา จดจ้องอยู่ชั่วครู่ ในที่สุดก็รับสั่งด้วย
สุรเสียงค่อนข้างสั้น

“บรรณาการ”

“เป็นสิ่งที่ทางนั้นต้องการหรือพะคะ”

“ราชทูตแจ้งว่า...ทางนั้นต้องการ...เจ้า เป็นเจ้า...องค์หญิงข้าพญา”

ข้าพญารู้สึกคล้ายร่างลอยอยู่บนที่สูงแล้วถูกเหวี่ยงตกลงมา ภายใน
ศีรษะเบาหัวไร้ความคิดใดๆ เข้าอ่อนจนไม่อาจยืนกายได้ โง่เงาชั่วครู่ก่อน
จะล้มลงไประแทกกับเสา พระบิดาทรงรีบคว้าประคองพระธิดา ทรงเขย่า
ไหล่เพื่อเรียกสติ

“ข้าพญา ข้าพญา ข้าพญา!”

“พวกเขาต้องการลูก...” เสียงเมาล่งลอย “เขา...เขาต้องการลูกไปฆ่า
หรือพะคะ”

“มิใช่เช่นนั้น ฮ้องเต้แคว้นเหลียนต้องการรับเจ้าเป็นพระสนม”

“พระสนม? สตรีแคว้นเหลียนมีมากมาย เหตุใดถึงต้องการลูก”

องค์กริภมโลนัชมทรงลูบแผ่นหลังบาง สัมผัสได้ถึงแรงสะอื้นอันบังเกิด
ภายใน

“เพราะพวกเขาต้องการตัวประกัน ใครเล่าจะเป็นตัวประกันความรักดีของทิเบตได้ดีไปกว่า...ดวงใจแห่งทิเบต”

เสียงลือเล่าอ้างไปทั่วถึงความรักที่กษัตริย์ทิเบตมีต่อพระธิดาเพียงองค์เดียว พระธิดาน้อยสูญเสียพระมารดาตั้งแต่ทรงพระเยาว์ ยิ่งทำให้พระบิดาทรงสงสารและทรงทุ่มเทความรักทั้งหมดให้ ตามใจในทุกสิ่ง ให้อิสระในทุกเรื่อง เลี้ยงดูดุจพระโอรส หากพระธิดา จะมีเสียงกล่าวอ้างที่ว่า บางทีรัชสมัยหน้าอาจเป็นครั้งแรกของประวัติศาสตร์ทิเบตที่มีผู้ปกครองเป็นสตรี ผู้คนพากันขนานนามองค์หญิงว่า...ดวงหทัยแห่งทิเบต

“ใช่...ดวงใจแห่งทิเบต เพียงดวงใจเท่านั้นที่เหมาะสมเป็นตัวประกัน”

“แล้ว...แล้วถ้าพวกเราไม่ยอม ถ้าลูกไม่ไป เป็นคนอื่นได้ไหมเพคะ”

ข้าหยาเอ่ยถามพร้อมความหวัง...อันแสนริบหรี่ แม่เกือบจะทราบคำตอบแล้ว แต่ก็ยังหวังว่าจะมีทางออกอื่น นางกะพริบตาถี่ซบไล่น้ำตา ทว่าหยาดน้ำเล็กๆ ก็ยังไหลอาบแก้ม หลังมือขาวปาดน้ำตาออกลกๆ

“ถ้าลูกไม่ไป สิ่งใดจะเกิดขึ้น”

พระหัตถ์ใหญ่กุมมือเล็ก สบสายตาท้ายทอดความรู้สึกร้าวราน “เราจะไม่เสียทิเบต ราษฎรจะ...”

คำตอบหยุดลงเพียงเท่านี้ ข้าหยาเริ่มสะอื้น ปากสั่น ร่วงสั่น รับรู้ถึงทางเลือกเดียวของนางอย่างมีต้องสงสัย สองขาอันสั่นเทาค่อยๆ ก้าวถอยหลัง แล้วหันหลังวิ่งออกไปจากตำหนักโดยไม่ฟังเสียงเรียกขานใดๆ วิ่งอย่างไร้จุดหมายมิสนหิตทาง วิ่งออกจากเขตพระราชวัง เฝยหน้ามองท้องฟ้า กวาดตามองไปมา ในที่สุดก็วิ่งต่อไปทางด้านหลังของพระราชวัง

ด้านหลังคือแม่น้ำสายใหญ่ น้ำในแม่น้ำเย็นจัดเพราะเป็นน้ำที่ละลายมาจากหิมะบนยอดเขาซึ่งเรียงยาวโอบล้อม ความลนลานและจิตใจสับสนพาให้สะดุดล้มกลิ้งไปที่ริมฝั่งแม่น้ำ ร่างเล็กบางซบลงกับพื้นดิน ปล่อยเสียงร้องให้สะอึกสะอื้นดังสุดเสียงโดยมิคิดปิดบัง

“ฮือ ฮือ ฮ่า...ฮ่าไม่อยากจะไป ฮ่า...ฮ่าไม่อยากจะไป...สนม ฮือฮือ”

มือเรียวยาวเริ่มทุบพื้นดิน ทุบจนฝ่ามือแดงก่ำและปวดร้าว ร้องไห้และกรี๊ดร้องจนหน้าอกจุกแน่นเพราะหายใจไม่ทัน หญิงสาวยันตัวขึ้นค่อยๆ คลานไปที่ริมหน้าต่าง ภาพสะท้อนบนผิวน้ำคือใบหน้าที่จิ้มลิ้มเปราะเปื้อนด้วยคราบดินและคราบน้ำตา ดวงตาแดงก่ำทั้งยังบวมเป่ง นางฟาดมือลงทำลายภาพนั้น ความเย็นของน้ำแล่นปราดผ่านฝ่ามือขึ้นสู่สมอง

“น้ำบ้า! แม่แต่เจ้าก็ยังทำร้ายข้า!”

ข้าหยาตัดพ้อเสียงสูงอันแน่นล้นด้วยโทสะ มือฟาดกระหน่ำลงบนผิวน้ำ สายน้ำกระเซ็นเปียกโชกไปทั้งร่าง ทะเลาะกับแม่ น้ำชั่วครูใหญ่ ในที่สุดก็หยุดแล้วแผ่ร่างนอนหงาย ดวงตาทอดมองท้องฟ้าสีครามสดใส มือชูสูงคล้ายจะคว้าหมู่เมฆเช่นที่เคยชอบทำ เอ่ยด้วยเสียงเบาปานจะขาดหาย

“แคว้นเปลี่ยน...แคว้นเปลี่ยน...”

มีอนันต์ดตกลงข้างกาย จิกเล็บลงบนพื้นดินตะกุกไปมา กรี๊ดร้องเสียงดังยาวสุดเสียง ลูกชิ้นหนึ่งกอดเข้าตัวเอง ชุบน้ำลงกับท่อนแขน ร่างบางไวโยนตามแรงสะบัด

องค์กรีกมิโลนสัมผัสทอดพระเนตรด้วยพระทัยอันแหลกสลาย กะพริบพระเนตร เถยพระพักตร์มองฟ้ากักพระอัสน์ชลเอาไว ด้วยหน้าที่แห่งความเป็นกษัตริย์ ย่อมต้องเลือกแผ่นดินและราษฎรมากกว่าความสุขส่วนพระองค์ ทรงพระดำเนินช้าๆ ประทับเคียงข้างพระธิดา คลุมฉลองพระองค์สีดำตัวหนา ลงบนร่างบางเล็ก

“ถ้าพ่อเลือกได้ พ่อยินดีควักหัวใจตัวเอง เพื่อเป็นหลักประกันแทนการส่งเจ้าไป”

ข้าหยาเฝยหน้ามองพระบิดา

“ข้าหยา เพื่อแผ่นดินทิเบต เพื่อราษฎร...พ่อ...ขอร้องเจ้า”

นางเอนกายพิงพระบิดา สภาพรารวลูกนกไร้ปีกที่ตกจากต้นไม้ สะบักสะบอม ลมหายใจจนจะขาดห้วง นัยน์ตาสีน้ำตาลทอดมองยอดภูเขาสีขาว เพื่อรำพันกับตัวเอง

“แคว้นเหลียน...” นางงยหน้ามองท้องฟ้า “ที่นั่น...ไม่มีเมฆให้ข้าไล่จับ”

“ข้าหยา...ข้าหยาลูกพ่อ”

“ข้าเป็นลูกเสด็จพ่อ เป็นองค์หญิง”

“ใช่ เจ้าเป็นลูกพ่อ เป็นองค์หญิง”

“เช่นนั้นข้าคงต้องไป”

นางขยับท่ากอดเข้าแนบขึ้น แนบแก้มลงบนหัวเข่าทั้งสอง เอ่ยถามด้วยเสียงแผ่วเบา

“ต้องไป...เมื่อใดเพคะ”

องค์กรีกัมโลนซัมทรงประคองพระธิดาให้ลุกขึ้น ทรงอุ้มซ่อนร่างอันแสนบอบช้ำแนบพระอุระ ก้าวพระบาทอันแสนหนักอึ้งเพื่อเสด็จกลับไปทางพระราชวัง เหล่าข้าราชการบริพารพากันหมอบต่ำ ดวงตาแต่ละคนแดงก่ำด้วยความโศกเศร้าต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น สองพระบาทหยุดลงหน้าทางขึ้นสู่ไปกอง

“เมื่อราชโองการมาถึง ราชทูตจะมารับตัวเจ้าไป”

หนึ่งเดือนล่วงผ่าน

ราชทูตจากแคว้นเหลียนมาเยือนทีเบต พร้อมอัญเชิญพระราชโองการจากองค์เหลียนให้จู่ฮ่องเต้...

‘เพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีระหว่างสองแผ่นดิน โปรดเกล้าฯ รับองค์หญิงข้าหยา พระธิดาแห่งองค์กรีกัมโลนซัมเป็นพระสนม ด้วยพระเมตตาอันเหลือพระราชทานแก่และพระนามให้ว่า ‘เจิ้งอวีหลิน’ ดำรงตำแหน่งผิน อันเป็นตำแหน่งพระสนม ถูกข่อกออกเดินทางเข้าวังหลวงคือสามเดือนข้างหน้า’

ข้าหยาถูประราชโองการสี่เหลืองทองในมือ สามเดือน...อีกสามเดือน...

นางมิได้อยู่รังพุดคุยกับราชทูต เลี่ยงโดยการขอตัวกลับเข้าห้องด้วยความอึดอั้นในอก ทันทิที่ถึงห้องนอน มือเรียเล็กเริ่มขยาดตามด้วยเขี้ยวพระราชโองการลงกับพื้น ยกเท้าสูงหมายจะเหยียบย่ำแต่ก็ชะงักมิเท่าไร ถอนหายใจ

ยาวราวสตรีชรา จ้องมองตาเขม็งอยู่นาน ในที่สุดก็ก้มเก็บ ถึงกระนั้นก็ยังวิ่งไปที่เตียง

“เจิ้งอวี๋หลิน ฮี!” นางเซิดหน้าขึ้นสูง “มากเรื่อง!”

เสียงเคาะประตูห้องดังพร้อมประตูเปิดออก โดนาวางกาน้ำชาลงบนโต๊ะ รินน้ำชาส่งให้นายสาว

“องค์หญิงอย่ากริ้วเลยเพคะ อย่างน้อยก็ยังมีเวลาอีกสามเดือน”

ข้าหายกระตือรือร้นน้ำชาหมดถ้วยแล้วกระเทกลงบนโต๊ะ ตามด้วยกระเทกตัวลงบนเก้าอี้ เอื้อมมือไปแตะมือนางกำนัลคนสนิท

“เจ้าไปกับข้าใช้หรือไม่โดนา”

“เพคะ หม่อมฉันจะติดตามองค์หญิงไปทุกที่”

หญิงสาวยิ้มด้วยความซาบซึ้ง ดึงโดนาให้เข้ามาใกล้แล้วกอดเอวอีกฝ่ายแน่น “ขอบใจนะ”

ความสัมพันธ์ของสองนายบ่าวสนิสนมประหนึ่งพี่น้อง โดนาแกวี่ยกว่าหนึ่งปี นางคือบุตรสาวของนางกำนัลประจำพระองค์ในองค์ราชินีแห่งทิเบต บิดาลิ้นซีฟในสนามรบ มารดาสิ้นชีพหลังจากพระราชินีลาบไปสองปี

ด้วยชะตากรรมคล้ายพระธิดา องค์กรีกัมโลนซัมจึงทรงเลี้ยงดูโดนา เหน็ดพระธิดาบุญธรรม องค์หญิงก็ปฏิบัติเช่นพี่สาวน้องสาว เหล่าทหารและบ่าวไพร่ล้วนทำความเคารพยามพบเจอ ทว่าโดนามีเคยลิ้มตัวล้าเส้น มีเคยลิ้มว่าตนเองเป็นบ่าว วางตัวอยู่ในฐานะนางกำนัลคนสนิทเสมอมา

“องค์หญิงเพคะ องค์กรีกัมโลนซัมให้หม่อมฉันมาทูลเรื่อง...” โดนาชะงักคำพูด

ข้าหายเลยหน้า “เรื่องงานอภิเษกสมรสใช้หรือไม่”

“เพคะ งานอภิเษกสมรสขององค์กรีกัมโลนซัมจะถูกจัดในอีกสี่เดือนข้างหน้า”

“เช่นนั้นข้าคงไม่ได้อยู่ถวายพระพรให้เสด็จพ่อ”

องค์หญิงข้าหายคือพระธิดาเพียงองค์เดียว จึงมิใช่เรื่องแปลกหากองค์

กรีกัมโลนซัมจะต้องรับพระราชินีพระองค์ใหม่ ที่ผ่านมามีเหล่าขุนนางราชสำนักจะทูลท้วงเช่นไร ทรงปัดและบายเบี่ยงมาเสมอ ด้วยไม่ยากให้พระธิดารักคิดมาก แต่ในยามนี้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

ราชวงศ์จำเป็นต้องมีผู้สืบทอด การแต่งงานจำเป็นต้องเกิดขึ้น

สตรีผู้ได้รับตำแหน่งแม่แห่งแผ่นดินที่เบตคือบุตรสาวของแม่ทัพใหญ่นางมีอายุสิบแปดปี หน้าตาดงามหมดจด จิตใจเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ มีนามว่า ‘ญารังชา’

ข้าหาหยาดน่ายาวว เข้าคางขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด ในที่สุดก็เอ่ยด้วยเสียงค่อนข้างเบา

“โดนา ไปเตรียมใบสนหูเสือ⁵ ให้ข้าที ข้าจะขึ้นไปยังชั้นสิบสาม”

“เพคะ”

สนหูเสือสิบสามใบถูกวางลงในกระถางทองเหลืองทรงกลมตัดครึ่ง ตัวกระถางสลักบทสวดมนตรา กระถางตั้งอยู่ข้างเสาใต้ทรงมนต์ซึ่งกำลังปลิวโบกสะบัดพลิ้วไหวไปตามแรงลม

โดนาจุดไฟส่งให้นายสาวอย่างรู้หน้าที่ ข้าหาหยิบไฟมาแล้วติดลงกับสนหูเสือ เปลวไฟแผดเผาใบสนสด กลิ่นหอมสะอาดบริสุทธิ์เริ่มกระจายพร้อมกลุ่มควันขาว สายลมพัดพานำกลุ่มควันและกลิ่นหอมลอยสูงขึ้นฟ้า มือขาวเนียนเอื้อมไปคว้ากลุ่มควัน สัมผัสได้เพียงความว่างเปล่า

ว่างเปล่า...ไม่ต่างจากสมองและหัวใจของนางในยามนี้

ดวงตากกลมโตมองกลุ่มควันซึ่งลอยขึ้นผ่านทะลุชั้นฟ้า อดครุ่นคิดกับตัวเองไม่ได้ว่า พระพุทธรูปองค์ดับคำอธิษฐานของนางไหมหนอ

ริมฝีปากจิ้มลิ้มยิ้มนัย...คงจะไม่! เพราะตอนนี้นางคือว่าที่พระสนม

⁵ สนหูเสือ คือใบไม้ที่มีลักษณะเป็นเกล็ดเล็กๆ ทอโยงติดกันจนกลายเป็นแผง มีสีเขียวสด ในประเทศไทยมีชื่อเรียกที่ค่อนข้างแพร่หลายคือ สนหางสิงห์ ชาวทิเบตและชาวเนปาลเชื่อกันว่า การจุดสนหูเสือถวายสรวง (คล้ายกับการจุดกำยาน) จะช่วยทำให้ทรงมนต์ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น ชาวทิเบตส่วนใหญ่เลยนิยมจุดกระตุ้นคำอธิษฐานเพิ่มพลังอำนาจ

ของฮ่องเต้ บุรุษผู้มากลั่นด้วยสตรึงามล่อมเมืองรายล้อม อย่างว่าแต่ความรัก
เลย เพียงความเมตตายังไม่รู้ว่าจะได้รับหรือไม่ ยิ่งคิดก็ยิ่งอดสูจนจิตใจห่อเหี่ยว

“องค์หญิงเพคะ”

เสียงเรียกของโดนาคุดหญิงสาวให้รู้สึกตัว ในมือของโดนาคือกระดาษ
สีเหลืองนวล นางส่งมอบกระดาษแผ่นนั้นให้ข้าหยา รายละเอียดทั้งหมดบน
กระดาษคือรายการข้อเรียกร้องเครื่องบรรณาการจากแคว้นเหลียน

ข้าหยากวาดตามองรายการสิ่งของทั้งหลาย นอกจากตัวนางแล้วยังมี
สมุนไพร่ล้ำค่ามากมาย ที่ทำให้หญิงสาวตกใจที่สุดคงจะเป็นถึงเช่า⁶ ซึ่งถูก
เรียกร้องให้ส่งไปถึงหนึ่งร้อยชั่ง⁷

“ถึงเช่าหนึ่งร้อยชั่ง! เอาไปทำไมมากมายถึงเพียงนี้”

โดนาเซียบกายเข้าใกล้ เอ่ยตอบในสิ่งที่แอบรู้มา “หม่อมฉันได้ยินว่า
เหลียนไ้จูฮ่องเต้ทรงต้องการนำไปสกัดทำยาพิษหมิ่นบุปผาเพคะ”

“พิษหมิ่นบุปผา? เหตุใดถึงต้องปรุงยาพิษด้วย”

“แท้จริงแล้วยานี้มิใช่ยาพิษเพคะ แต่เป็นยาแก้พิษ ถูกสกัดมาจากบุปผา
พิษนับหมื่นชนิด ผสมสกัดรวมกับสมุนไพร่ล้ำค่า ว่ากันว่ายาชนิดนี้แก้พิษได้
ทุกชนิด แม้ว่าพิษนั้นจะร้ายแรงเพียงใดก็ตาม”

“เช่นนั้นคงเป็นยาล้ำค่ามาก”

“ที่หม่อมฉันทราบมา กลวิธีการสกัดยากยิ่ง มากลั่นด้วยสมุนไพร่ล้ำค่า
และหายาก ทั้งต้องใช้เวลาในการเคี่ยวยานับปี ว่ากันว่ายาเม็ดนี้คือยาคุบัลลังก์
สกัดขึ้นสำหรับฮ่องเต้เท่านั้น”

“ฮึ!”

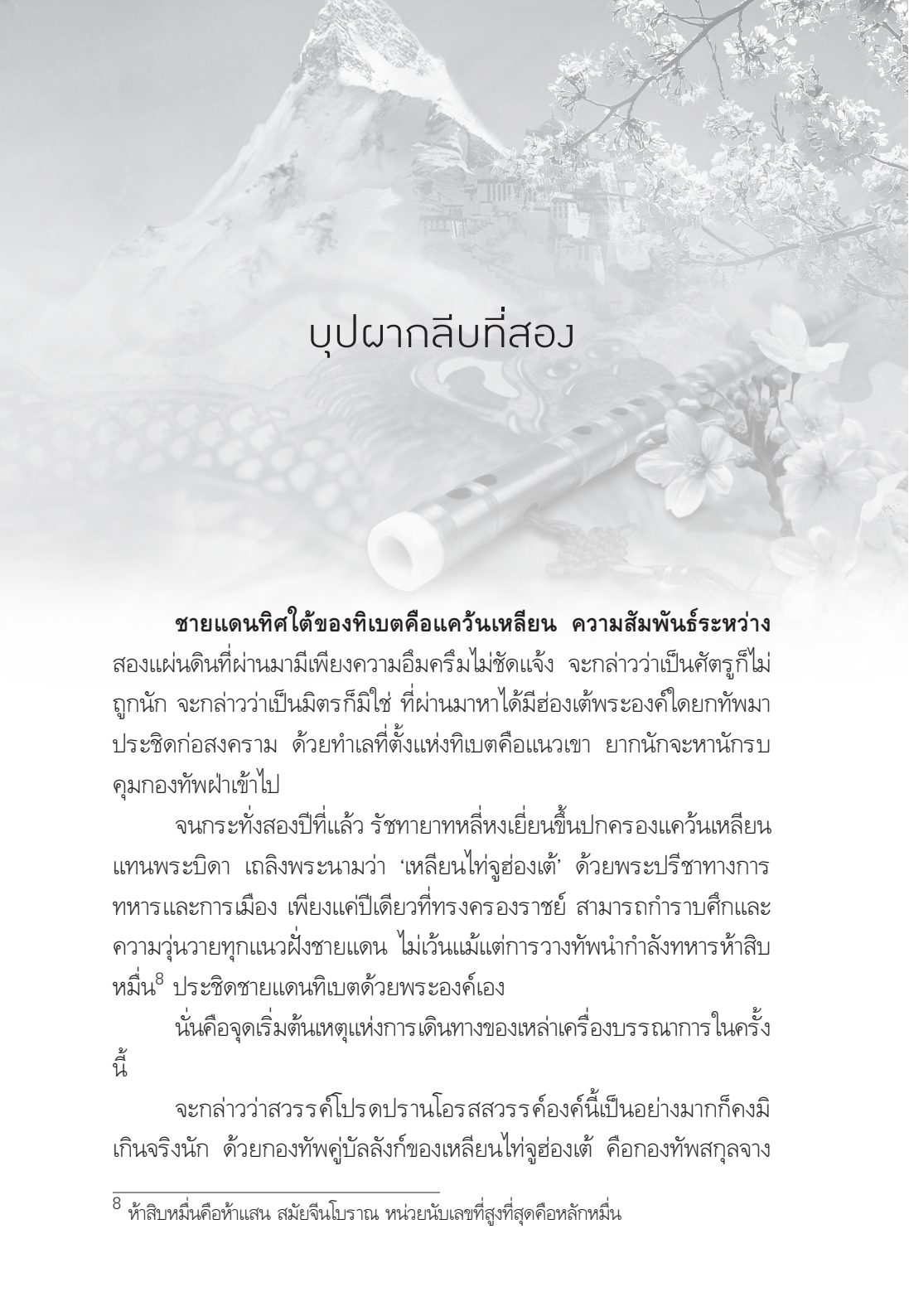
ข้าหยาฉีกกระดาษด้วยความโมโห นี่คือนาซึ่งนางให้โดนาไปแอบคัด
มา จึงสามารถฉีกระบายจนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยได้ ฉีกเสร็จก็เขี่ยจนฝอยเล็ก

⁶ ถึงเช่า คือยาหนอนดิบสด สรรพคุณมากลั่น ถึงเช่าที่เพาะจากดิบสดโดยตรงมีราคาสูงมากถึงสิบลักรัม
ละหนึ่งล้านบาท ในอดีตเหล่าฮ่องเต้และราชวงศ์เชื่อกันว่าถึงเช่าคือยาอายุวัฒนะ

⁷ 1 ชั่ง เป็นหน่วยวัดน้ำหนักของจีน โดยที่ 1 ชั่ง เท่ากับ 500 กรัม

ฝอยน้อยปลิวกระจายไปทั่ว บ้างก็ตกลงสู่พื้นเบื้องล่าง บ้างก็ถูกพัดลอยตาม
แรงลม นางพาดแขนใส่เศษกระดาดแผ่นเล็กซึ่งลอยปลิวเข้ามาใกล้ ทวาดใส่
เสียงสูง

“ไม่ต้องลอยมาทางข้า ลอยไปหาเจ้าฮ่องเต้าโนน!”

บุปผากลับที่สอ

ชายแดนทิศใต้ของทิเบตคือแคว้นเหลียน ความสัมพันธ์ระหว่างสองแผ่นดินที่ผ่านมามีเพียงความอึดครึ้มไม่ขัดแย้ง จะกล่าวว่าเป็นศัตรูก็ไม่ถูกนัก จะกล่าวว่าเป็นมิตรก็มีใช่ ที่ผ่านมามาได้มีฮ่องเต้พระองค์โดยกทัพมาประชิดก่อสงคราม ด้วยทำเลที่ตั้งแห่งทิเบตคือแนวเขา ยากนักจะห้านักรบคุมกองทัพฝ่าเข้าไป

จนกระทั่งสองปีที่แล้ว รัชทายาทหลี่หิงเยี่ยนขึ้นปกครองแคว้นเหลียนแทนพระบิดา เกลิงพระนามว่า ‘เหลียนไท่จูฮ่องเต้’ ด้วยพระปรีชาทางการทหารและการเมือง เพียงแค่ปีเดียวที่ทรงครองราชย์ สามารถกำราบศึกและความวุ่นวายทุกแนวฝั่งชายแดน ไม่เว้นแม้แต่การวางทัพนำกำลังทหารทำลอบหมิ่น⁸ ประชิดชายแดนทิเบตด้วยพระองค์เอง

นั่นคือจุดเริ่มต้นเหตุแห่งการเดินทางของเหล่าเครื่องบรรณาการในครั้ง
นี้

จะกล่าวว่ามีสวรรค์โปรดปรานโอรสสวรรค์องค์นี้เป็นอย่างมากก็คงมีเกินจริงนัก ด้วยกองทัพคู่บัลลังก์ของเหลียนไท่จูฮ่องเต้ คือกองทัพสกุลจาง

⁸ ทำลอบหมิ่นคือทำแสบ สมัยจีนโบราณ หน่วยนับเลขที่สูงที่สุดคือหลักหมื่น

อันแข็งเกร่งเป็นหนึ่งในได้หล้า ไหนจะยังมีผู้ช่วยทางด้านการเมืองคือสกุลเหอ ผู้ปราดเปรื่องการบริหารไว้เทียมทาน ด้วยเหตุนี้แคว้นเหลียนจึงเปรียบได้ตั้ง มังกรผงาดฟ้า ยิ่งใหญ่ไร้คู่ต่อกรอย่างมิต้องสงสัย

ขบวนราชทูตพร้อมองค์หญิงซ่าหยาและนางกำนัลประจำพระองค์ใช้เวลาเดินทางสิบห้าวันสิบสี่คืน ในที่สุดก็เหยียบเข้าสู่ประตูเมืองหลวงแคว้นเหลียน ขบวนขนาดเล็กมีเพียงรถม้าสามคัน ไร้ดนตรีบรรเลงนำขบวน มีเพียงความสงบเงียบทั้งจากผู้ไปรับและผู้มาเยือน

ข้อแตกต่างที่พอให้แยกรถม้าทั้งสามออกจากรถม้าของชาวบ้านทั่วไปคือ ทหารม้าและทหารองครักษ์ประกบติดูรักษาความปลอดภัย คุ่มกันบรรณาการล้ำค่าจากทิเบต

เสียงผู้คนพูดคุยกันดังลอดผ่านเข้ามาในรถม้า ซ่าหยาแถมผ้าม่านหน้าต่าง สอดสายตามองด้านนอก แวดตาบริสุทธิ์เป็นประกายราวอัญมณีล้ำค่าที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น ครั่งนี้เป็นครั้งแรกที่นางได้เดินทางออกจากทิเบต ในความโศกเศร้าก็แฝงด้วยความตื่นเต้น

“ดูสิโดนา ทั้งที่เป็นยามเย็นแต่ตลาดที่นี่คึกคักยิ่งนัก” หญิงสาวเปิดผ้าม่านกว้างขึ้น เชื้อเชิญนางกำนัลคนสนิทให้ชมความตื่นตาเมืองนอก

“องค์หญิงประทับดี ๆ เพคะ”

“ข้าอยากออกไปเดินเล่นจัง”

“ไม่ได้เพคะ ราชทูตแจ้งว่ามีราชโองการให้องค์หญิงเข้าวังทันที”

ซ่าหยาทำหน้ามึน ปิดหน้าต่างลงแล้วกระแทกตัวนั่ง “เจ้าว่าเจ้าคนบ้าอำนาจนั้นจะเป็นตาแก่หรือไม่”

โดนารีบปิดปากคนถาม “องค์หญิงตรัสเช่นนั้นไม่ได้นะเพคะ เดียวใครจะมาได้ยินเข้า”

“เฮอะ! ได้ยินแล้วอย่างไร ตั้งแต่ข้าถูกพรากตัวมาจากบ้าน ชีวิตของข้าก็ไม่ต่างจากร่างไร้วิญญาณ ถ้าเขาจะตัดหัวข้า ข้านี้แหละจะใช้มีดบันคอตตนเองด้วยมือของข้าเอง”

“องค์หญิงอย่าตรัสเช่นนั้นเพคะ ทรงลืมแล้วหรือรับสั่งของ...”

“พอเถอะ! ข้าไม่ได้ลืม”

ดวงหน้าจิ้มลิ้มเจือความเศร้ายามนึกถึงถ้อยรับสั่งแห่งพระบิดา ซึ่งนางได้รับมอบก่อนเดินทางจากมา

“จะทำสิ่งใดต้องระวังให้ดี ความสุขและชีวิตของราษฎรชาวทิเบตล้วนวางไว้ในมือเจ้า”

หญิงสาวถอนหายใจ เอนศีรษะลงกับไหล่ของผู้ที่นั่งเคียงข้าง “โดนาเจ้าคิดว่า...ฮ่องเต้จะทรงเป็นมูรุษเช่นใดกัน”

ด้วยนิสัยของสตรีทิเบต เป็นกันเองต่อทุกคน มิแบ่งแยกบุรุษสตรี หญิงชายล้วนนับถือคือมิตรสหาย ทำให้โดนาใช้ความใจกว้างของตนเองแบ่งปันของกินซึ่งนำติดตัวมาด้วยแก่เหล่าราชทูตและทหารราชองครักษ์ พุดคุยสรวลเสเฮฮายามพักขบวน จึงทำให้นางสืบทราบมาหลายสิ่งทีพอจะเป็นประโยชน์แก่นายหญิง

“องค์หญิงอย่าทรงกังวลเลยเพคะ หม่อมฉันแอบสืบถามจากเหล่าราชทูตมา พวกเขากล่าวว่าเหลียวไท่จูฮ่องเต้ทรงส่งางมียิ่งนัก มีพระชนมายุเพียวยี่สิบสองพรรษา”

“แล้วฮองเฮาเล่า”

โดนาส่ายหน้า เล่าต่อตามข่าวที่ได้รับมา

“ยังไม่ทรงตั้งฮองเฮาเพคะ ว่ากันว่าพอขึ้นครองราชย์ก็ทรง่วนวายอยู่กับราชการงานแผ่นดิน มีพระสนมเพียงสององค์ อันเป็นพระชายาตั้งแต่มายังทรงเป็นเพียงองค์ชายเจ็ด เพิ่งจะทรงรับพระสนมเพิ่มเมื่อไม่นานมานี้ ยามแผ่นดินเริ่มสงบสุข”

การสนทนาของนายบ่าวยุติลงเมื่อธม্মาหยุดการเคลื่อนไหว พร้อมกับที่ประตูถเปิดออก เสียงก้องกังวานค่อนข้างแหลมจนมิอาจคาดเดาเพศตั้งขึ้น

“ทูลเชิญองค์หญิงข้าหาฯพะยะค่ะ”

โดนาจัดแจงความเรียบร้อยในห้องค์หญิง แล้วจึงก้าวออกจากธม্মาเป็น

คนแรก รับประครองว่าที่ผืนให้ค่อยๆ ก้าวลงรอ

“ทูลองค์หญิง กระหม่อมมีนามว่าไปหยุนชวน ช่างแต่มีรับสั่งให้ กระหม่อมมารอรับเสด็จ นำเสด็จองค์หญิงไปยังตำหนักสี่จื่อพะยะคะ”

ข้าหยาฟังพิจารณาผู้แนะนำตัว เขาเป็นบุรุษร่างสูงโปร่ง ผิวขาวเนียน ละเอียดย หน้าตามิได้หล่อเหลาสะดุดตา แต่ก็จัดได้ว่ามิได้ชั่วร้ายชั่วเหว สวมผ้าคลุมสีน้ำเงินเข้มทับชุดตัวในสีเดียวกัน สวมหมวกสีดำ

ไปหยุนชวนหรือไปกงกง คือคนที่คนสนิทของฮ่องเต้ รับใช้มาตั้งแต่ยัง ทรงเป็นเพียงองค์ชายน้อย เรียกได้ว่าเติบโตมาด้วยกัน ไม่ต่างจากข้าหยาและ โดนา

“ตำหนักสี่จื่อ?”

“พะยะคะ ฮ่องเต้พระราชทานตำหนักสี่จื่อแด่องค์หญิง”

“เช่นนั้นกงกงเชิญนำทาง”

“เชิญเสด็จองค์หญิง” ไปกงกงเดินนำสองผู้มาเยือน เหล่าขันทีน้อยพากันทยอยชนล้มภาระเดินตามกันมาติดๆ

ตำหนักสี่จื่อตกแต่งแบบผสมผสานระหว่างทิเบตและแคว้นเหลียน

ภายในตกแต่งอย่างหรูหราวิจิตร เน้นสีแดงและสีทอง นางกำนัลหกคนและขันทีแปดคนยืนเรียงแถวหน้ากระดานรอรับ เจ้าของตำหนักคนใหม่กวาดตามองรอบด้าน ยังไม่ทันจะได้สำรวจใดๆ ไปหยุนชวนก็ได้ัญเชิญพระราชโองการขึ้นมาประกาศ

“ฮ่องเต้มีราชโองการ...”

ข้าหยาคุกเข่าลง “ข้าหยาน้อมรับราชโองการ”

“พระเมตตาโปรดเกล้าฯ พระราชทานแซ่และพระนามให้องค์หญิงข้าหยาว่า ‘เจิ้งอวี๋หลิน’...เจิ้งอวี๋หลินสูงส่งดั่งาม เสียดสะเพื่อแผ่นดิน แต่งตั้งดำรงตำแหน่งผิน พระราชทานตำหนักสี่จื่อ นางกำนัลหกคน ขันทีแปดคน ไข่มุกห้าสิบเส้น กำไลหยกสองวง ต่างหูหยกสิบคู่ เครื่องแต่งกายสิบห้าชุด ผ้าไหม

ห้าพับ เงินหนึ่งร้อยตำลึงทอง จบราชโองการ”

“ขอฮ่องเต้ทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี”

‘เจิ้งผิน’ รับพระราชโองการแล้วยืนขึ้น แม่นางไม่รู้ธรรมเนียมที่นั่นนัก แต่ก็พอรู้มาบ้างว่าควรมี ‘สินน้ำใจ’ หญิงสาวพยักหน้าให้โดนาจัดการหน้าที่นี้ ฝูงเงินสีชมพูอ่อนยื่นส่งให้ไปหยุนชวน ทว่าเขากลับส่ายหน้า

“ขอบพระทัยเจิ้งผิน แต่เป็นหน้าที่ของกระหม่อมอยู่แล้ว ฝ่าบาทยังมีรับสั่งว่า คืนนี้ให้เจิ้งผินทรงพักผ่อนพะยะคะ”

หญิงสาวพยักหน้า นัยน์ตาสีน้ำตาลมิซ่อนเร้นความยินดีที่กำลังได้เ็น
ร่ายระบำ

‘คืนนี้ข้ารอด...’

“ถ้ามีสิ่งใดขาดเหลือให้คนไปแจ้งกระหม่อมได้ตลอดเวลา กระหม่อมขอทูลลา”

ทันทีที่พื้นร่างของไปหยุนชวน นางกำนัลนางหนึ่งหน้าตาหมดจดเกลี้ยง-
เกลา อายุราวสิบเจ็ดปี ก็ก้าวขึ้นมาหนึ่งก้าว

“ทูลเจิ้งผิน หม่อมฉันมีนามว่า เสี่ยวเจียวเจียว เป็นหัวหน้านางกำนัล
พะคะ”

สิ้นคำแนะนำ ชั้นที่หนุ่มน้อยดวงหน้าจิ้มลิ้มผิวขาวซีดก็ก้าวขึ้นมาหนึ่ง
ก้าว

“ทูลเจิ้งผิน กระหม่อมมีนามว่า ชูจิน เป็นหัวหน้าชั้นที่พะยะคะ”

แล้วบรรดาเหล่านางกำนัลและชั้นที่ทั้งหลายก็เริ่มต้นแนะนำตัว ซ้ำหยา
เพียงพยักหน้าและยิ้มบางๆ ในสมองของนางตอนนี้หาได้จดจำสิ่งใดไม่ ความ
เหนื่อยล้าจากการเดินทางยาวนานทำให้ร่างกายอ่อนเพลียไม่น้อย จึงเอ่ยด้วย
น้ำเสียงโรยแรง

“ทุกคนไปพักผ่อนเถอะ ข้าเหนื่อยและง่วงนอน”

เสี่ยวเจียวเจียวได้ยินเช่นนั้นจึงทูลถาม “ทูลเจิ้งผิน หม่อมฉันจะนำเสด็จ
ไปยังห้องบรรทมพะคะ ไม่ทราบว่าจะเสวย...”

“ข้าไม่หิว อยากนอน”

“เช่นนั้นทุลเชษฐจึงผินตามหม่อมฉันมาด้านในเพคะ”

ห้องนอนคือห้องที่ใหญ่ที่สุดในตำหนัก แบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนซ้ายด้านในสุดคือมุขอาบน้ำ มีบ่อน้ำปูพื้นด้วยแผ่นหยกสีขาวทรงสี่เหลี่ยม บ่งบอกความมั่งคั่งอย่างยิ่งของแคว้น ขนาดของบ่อน้ำพอให้ว่ายน้ำเล่นได้ บ่อนั้นตั้งอยู่กึ่งกลาง รอบด้านตกแต่งเลียนแบบธรรมชาติเสมือนอยู่กลางแจ้งดั่งดอกไม้ รายล้อมด้วยดอกไม้จำลองนานาพรรณ

ฝั่งห้องนอนมีเตียงสี่เหลี่ยมเกือบจัตุรัส ขนาดใหญ่จนบุรุษกำยำเจ็ดคนนอนได้อย่างสบายตั้งอยู่ชิดผนังห้อง ผ้าโปร่งบางสีขาวยาวระย้าคลุมล้อมรอบเตียง หน้าต่างห้องนอนถูกเปิดเอาไว้ อีกทั้งเตายังมิได้ถูกจุด ทำให้อากาศค่อนข้างเย็น

เสี่ยวเจียวเจียวเบิกตากว้างรีบคุกเข่าด้วยความผิด ยังไม่ทันที่นางจะพูดสิ่งใด ผู้เป็นนายก็เอ่ยขัด

“ออกไปเถอะ ให้โดนาอยู่กับข้าก็พอ”

“หม่อมฉันจะรีบจุดเตาเพคะ”

“โดนา เจ้าไปรอรับเตามาจากนาง”

โดนายอมบอกรับคำสั่ง “เพคะ”

ข้าหย่าหย่อนกายนั่งเฝ้าค้างลงที่โต๊ะกลมซึ่งตั้งอยู่กึ่งกลางห้อง กวาดตามองสำรวจ ห้องนอนถูกตกแต่งด้วยสีแดงผสมทอง คาดเดาได้ว่าฮ่องเต้คงต้องการให้ที่นี่มีความคล้ายคลึงทิเบตที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทว่ายังมีความคล้ายคลึงมากเพียงใด ผู้พลัดถิ่นก็ยิ่งโศกเศร้า

ที่ใดกันเล่าจะเสมอเหมือนบ้านของตน ตำหนักสร้างเลียนแบบได้ แต่ความอบอุ่นมีอาจทดแทนได้

นิ้วเรียวเฉียดฝ่ามือโตะสีทองปักลายดอกโบตั๋นเล่น สมองเริ่มครุ่นคิดกังวล...‘เราจะเรียกข้าถวายตัวเมื่อใดกันหนอ’

ยิ่งคิดก็ยิ่งว้าวุ่นใจ ถอนหายใจยาวครึ่งแล้วครึ่งเล่า ลูกขึ้นเดินไปยืน

พิกที่หน้าต่าง ลมหนาวจากภายนอกพัดผ่านเข้ามาจนตีฝ่าม่านให้สะบัดไหวค่อนข้างแรง

จริงอยู่ที่ว่าแคว้นเหลียนยามนี้คือต้นฤดูหนาว ทว่านางเติบโตในดินแดนแผ่นดินสูงเทียมแผ่นฟ้า อากาศที่นั่นหนาวเย็นกว่าที่นี้มาก ต้นหนาวแคว้นเหลียนพาให้รู้สึกเพียงอากาศเย็นสบายสำหรับนาง มิได้ลั่นสะท้านอย่างที่หัวหน้านางกานัลคิดว่าควรจะเป็น

ประตูห้องเปิดออกพร้อมกับที่โดนายกเตาผิงไฟเอย่อมเข้ามา จัดแจงถ่ายเชื้อเพลิงลงในเตาทองเหลืองทรงกลมซึ่งตั้งอยู่มุมห้อง เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น โดนาเป็นผู้เฝ้าอนุญาต

“เข้ามา”

เลียวเจียวเจียวถือถาดไม้ ในถาดมีแท่งกำยานหลายสีกลิ่นหลากหลายอยู่ นางคุกเข่าหน้าเจิ้งผิน ชูถาดไม้เหนือศีรษะ

“ทุลเจิ้งผิน หม่อมฉันนำกำยานมาถวายเพคะ”

“เอาไปเก็บเถอะ ข้าไม่ชอบจุดกำยาน”

“เพคะ”

เลียวเจียวเจียวถอยหลังออกไป ทั้งห้องเหลือเพียงสองสตรีผู้แรมรอนมาจากแดนไกล โดนาจัดแจงสัมภาระที่นำมาเข้าที่ ส่วนข้าหยายืนทอดสายตามองไปด้านนอก

ด้านนอกมีเพียงความมืด ดวงจันทร์ครึ่งเสี้ยวรั้นกายหลังเมฆาสีครามก้อนใหญ่ คืบนี้ฟ้าไร้ดาว มือเรียวขวยยืนออกไปนอกหน้าต่าง กลับตาลงพลางขย้ามือจับความว่างเปล่า

ในห้วงความคิดคือภาพนางกระโดดจับก้อนเมฆบนประภาคารสูง ดวงดาวมากมายทอประกายระยิบระยับ ดวงจันทร์ลอยเด่นอยู่ไม่ไกลจนพาให้รู้สึกว่าแค่เพียงกระโดดขึ้นสูงอีกนิดก็คงจะคว้ามาเชยชมได้ ดวงตากลมโตลืมหูลืมทอดมองผ่านทะเลหมู่เมฆไปที่ดวงจันทร์ ปล่อยประโลมตัวเองในใจ

‘อย่างน้อยที่แคว้นเหลียนกับที่ทิเบตก็มีพระจันทร์ดวงเดียวกัน’

เสียงขลุ่ยดังขึ้นท่ามกลางความเงียบและวังเวง หญิงสาวเงยหูฟัง
ท่ามกลางท้องฟ้ายามค่ำคืน แสงไฟด้วยความรู้สึกลึกซึ้งมากมายเกินจะจับได้ว่า
แท้จริงแล้วผู้บรรเลงรู้สึกเช่นใด และที่น่าแปลกใจที่สุดคือ...เสียงขลุ่ยนี้พาให้
นางรู้สึกอบอุ่นอย่างน่าประหลาด ทั้งที่ไม่รู้ว่าเป็นเพลงใด มีความหมายใด แต่
กระแสน้ำเหล่านี้คล้ายกำลังโอบล้อมหัวใจดวงน้อยที่หนาวสั่น ละลายน้ำแข็ง
แล้วแผ่ไอร้อน ชับไล่ความเหน็บหนาวและความมืดมิดทั้งหลายออกไป อบอุ่น...
สว่างไสว...

“องค์หญิงเพคะ จะบรรทมเลยไหมเพคะ”

ข้าหยารู้สึกตัวตื่นจากภวังค์แห่งเสียงนั้น นางเบือนหน้ามาทางโตนาคี
ยืนรออยู่ข้างเตียง เดินเข้าไปใกล้ปล่อยให้นางกำหนดเวลาการปรนนิบัติ

“คืนนี้ทรงให้หม่อมฉันนอนเป็นเพื่อนไหมเพคะ”

“ไม่ต้องหรอก ข้านอนตามลำพังได้ เจ้าเองก็เหนื่อยและอ่อนเพลียมาก
เจ้าไปพักผ่อนเถอะ”

“เพคะ”

ข้าหยาเอนตัวลงนอน แสงตะเกียงถูกหริ่งจนสุดพร้อมกับที่โตนาคีเดิน
ออกจากห้องแล้วปิดประตูลับเงียบ รื้อมือเล็กน้อยขึ้นก่ายหน้าผาก คิ้วเรียวต่ง
ใบหลิขมวดและคลายออกเมื่อเสียงขลุ่ยที่เงียบหายดังขึ้นอีกครั้ง ริมฝีปาก
คลี่ยิ้มก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงขำขัน

“สงสัยจะเหนื่อย”

เสียงขลุ่ยในคราวนี้มีจังหวะเร็วขึ้นกว่าเดิม ข้าหยาพลิกกายนอนคว่ำ
เอามือเท้าคาง เตะขาไปมาตามจังหวะเพลง

“เพลงนี้เพราะจัง”

สิ้นคำเอ่ยชมเสียงขลุ่ยก็หยุดลง นางขมวดคิ้วเอ่ยท้วง “อ้าว เหนื่อยอีก
แล้วหรือ”

รออยู่ชั่วครู่แต่ก็รู้ว่าเสียงขลุ่ยจะดังขึ้น ผู้รอคอยถอนหายใจยาว
ด้วยความเสียดาย ชูหน้าลงกับต้นแขน

“คนเป่าคือใครกันนะ”

เสียงขลุ่ยดังขึ้นอีกครั้งคล้ายผู้เป่ารู้ว่ามิผู้รอฟัง คราวนี้นางพลิกตัวนอนหงาย ใบหน้าเยิ้มด้วยความยินดี ปิดเปลือกตาลงละทิ้งความกลัดกลุ้มใจทุกสิ่งอย่าง ปลอ่ยให้เสียงขลุ่ยซบักล่อมนำพา ก้าวเข้าสู่ห้วงนิราอันแสนวังเวง

สามวันล่วงผ่าน ในที่สุดตำหนักสี่จี้ก็มีแขกคนแรกมาเยือน ผู้มาเยือน มีชื่อองค์แต่ แต่เป็นสตรีอายุสิบเก้าปี สวมชุดอันผู้ลือเลื่องอ่อนลายนักษัตรำแพนหาง ชุดนั้นช่วยขับผิวให้ขาวราวหิมะ ผมเกล้าสูงประดับด้วยปิ่นทองและเครื่องประดับมากมาย ดวงหน้าสวยหวานอ่อนโยน กิริยานุ่มนวลเย็นตา

สตรีผู้นี้มีนามว่า เฮอร์ยูเตียน ดำรงตำแหน่งชั้นเฟย เป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของเหอเถา อัครมหาเสนาบดีแคว้นเหลียน พี่ชายของนางคือ เฮอร์สือ นอกจากเขาจะเป็นจ้าวหยวน⁹ ดำรงตำแหน่งจ้าวจ้วน¹⁰ แหว่งแคว้นเหลียนแล้วยังเป็นพระสวามีขององค์หญิงหลี่หรงเงิน พระธิดาองค์เดียวของเสิ่นไทเฮา อดีตของเฮาในอดีตฮ่องเต้

ทันทีที่ชาหย่าได้รับฟังประวัติผู้มาเยือนจากเลี้ยวเจียวเจียวซึ่งรีบกระซิปรายงาน นางก็ยกบถกายถวายความเคารพ

“ถวายพระพรเหอเฟยเพคะ”

เฮอร์ยูเตียนประคองผิคนใหม่ เอ่ยด้วยน้ำเสียงใสเย็นและเป็นมิตร “ไม่จำเป็นต้องมากพิธี”

ชาหย่ายืนนิ่ง ด้วยไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรหรือควรจะรับรองอย่างไรดี เฮอร์ยูเตียนคล้ายจะเข้าใจในสถานการณ์ จึงจูงข้อมือเล็กเดินไปนั่งลงบนตั่งซึ่งถูกจัดไว้กึ่งกลางห้อง

⁹ จ้าวหยวน คือจ้อทงวน

¹⁰ ตำแหน่งจ้าวจ้วนมีหน้าที่คล้ายที่ปรึกษาฮ่องเต้ในเรื่องต่างๆ ส่วนใหญ่ขุนนางที่ได้รับตำแหน่งนี้มักได้รับตำแหน่งเสนาบดีในอนาคต

“ได้ข่าวว่าเจ้ามาถึงตั้งแต่สามวันทีแล้ว ช่างานยุ่งนัก ด้วยต้องจัดการเรื่องต่างๆ เพิ่งจะมีเวลาวางจิ้งริ้วมาเยี่ยม” นางกวาดตามองรอบด้าน คลี่ม้วนหวนปานน้ำผึ้ง “ตำหนักหลังนี้เจ้าชอบหรือไม่ มีสิ่งใดไม่ถูกใจต้องการจะเปลี่ยนหรือเปล่า”

“ไม่มีเพคะ ทุกอย่างดีพร้อม”

“ข้าได้ฟังเช่นนั้นก็โล่งใจ”

ดวงตาหวานซึ่งของเหอรู้ยเตียนมองชุดทิเบตสีแดงสด และลงที่แขนเสื้อพลางเอ่ย

“ชุดทิเบตงดงามนัก แต่ว่าตอนนี้เจ้าคือเจิ้งผินแห่งองค์เหลียนไท่จูฮ่องเต้ คงไม่เป็นการเหมาะสมถ้าจะยังสวมเครื่องแต่งกายเช่นเดิม หรือฝ่าบาทยังมิได้พระราชทานชุดให้เจ้า”

“พระราชทานให้เพคะ เพียงแต่...” ซ่าหยาดถอนหายใจ ทอดสายตามองชุดที่สวมอยู่ด้วยแววดาอาลัยรัก

มือเรียวนุ่มของเหอรู้ยเตียนเอื้อมมาบีบมือเล็กเพื่อปลอบโยน “ข้าเข้าใจเจ้ายังเด็ก ต้องเดินทางไกลจากบ้านมาถึงแคว้นเหลียน แต่อย่างทีกล่าวไว้ ยามนี้เจ้าคือเจิ้งผิน มิใช่องค์หญิง เด็กดี...ให้ข้าช่วยเจ้าแต่งตัวนะ”

กล่าวจบก็ประคองผู้อ่อนเยาว์กว่าให้ลุกขึ้น หันไปทางโดนาและเสี่ยวเจียวเจียว

“ข้าจะพาเจิ้งผินไปเปลี่ยนชุด”

โดนาและเสี่ยวเจียวเจียวยกอบกายรับคำสั่ง “เพคะ / เพคะ”

ชุดทิเบตถูกปลดออกแทนที่ด้วยชุดอันผู้สีขาว ชายกระโปรงปักด้วยด้ายสีแดงเลือดนกเป็นลายดอกเหมย ลวดลายพลิ้วไหวจนดูคล้ายดอกจริง เบ่งบานอยู่บนเนื้อผ้า ยามก้าวเดินชายสะบัดพลีวพาให้ลวดลายคล้ายดอกเหมยกำลังต้องลม

เรือนผมปักด้วยปิ่นทอง ยังมีปิ่นหยกและเครื่องประดับอีกหลายชิ้น ผู้ถูกจับแต่งตัวโคลงคิริชะไปมา รู้สึกหนักอึ้งและไม่สบายคิริชะ บ่นบ่นบ่นอยู่

ในใจ ‘คงจะหักตายก็เพราะเครื่องประดับพวกนี้นี่แหละ!’

“เจ้าช่างน่ารักเสียจริง”

เหอริ่งเตียนเอ๋อซม พิจารณาแล้วได้ข้อสรุปว่า ตรุณน้อยผู้นี้มิได้มี
โฉมงามลุ่มเมืองตราตรึงใจ เพียงน่ารักน่าเอ็นดูจิ้มลิ้ม อยู่ใกล้แล้วรู้สึกสบายใจ
อย่างแปลกประหลาด โดยเฉพาะหยันตาสีน้ำตาลระยิบระยับ เปี่ยมไปด้วย
ความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาอย่างที่ยากนักจะหาได้ในวังหลวง

นางเอ๋อมมือหยิกแก้มป่องของอีกฝ่าย ทอดมองด้วยสายตาเอ็นดู “ข้า
เป็นลูกสาวเพียงคนเดียว ใฝ่ฝันมาตลอดว่าอยากมีน้องสาว เช่นนั้นเจ้าเป็น
น้องสาวของข้าดีหรือไม่”

ข้าหยาลึกค้ำสูง “น้องสาว?”

“ใช่ ข้ารู้สึกถูกชะตากับเจ้ายิ่งนัก มาเป็นน้องสาวข้าเถอะนะหลินเอ๋อร์
พี่สาวคนนี้จะดูแลเจ้าเอง”

ข้าหยามีได้เอ่ยตอบ เพียงนั่งเงียบเพราะยังตั้งตัวไม่ติด ผู้ถามมิได้เคঁ
เอาคำตอบในทันที สองสตรีจึงมือกันเดินกลับมายังห้องรับรอง เหอริ่งเตียน
หยุดคิดเฝ้า ถอดกำไลหยกขาวมันแพะ¹¹ ออกจากข้อมือ ค่อยๆ สวมให้ ‘น้อง
สาว’

“ข้าให้เจ้า”

ข้าหยาแตะกำไลหยก ข้อนสายตามอง ‘พี่สาว’ สมอมีนงลับสน แต่
สัญชาตญาณก็สั่งนางให้ย่อกายคำนับ

“ขอบพระทัยพะคะ”

“มีปัญหาใดหรือต้องการสิ่งใดให้คนไปบอกข้าได้เสมอ เอาละ ข้าต้อง
ไปก่อน ยังมีเรื่องต้องจัดการค้างคาอยู่”

ข้าหยายอภายคำนับส่ง “น้อมส่งเหอเฟย”

“ไว้ว่างๆ ข้าจะมาคุยเล่นกับเจ้า”

ขบวนเสด็จเหอเฟยก้าวออกจากตำหนักสี่จื่อ ข้าหยาชะเง้อคอมอง จน

¹¹ กำไลหยกขาวมันแพะ เนื้อหยกมีสีขาวนุ่น ผิวมันเงาละเอียดลื่น

แน่ใจว่าผู้ทรงศักดิ์ดีกว่าไปแล้วจริงๆ ก็หันมาหานางกำนัลทั้งสองซึ่งยืนรอรับใช้ข้างๆ ชี้นิ้วไปที่ศีรษะตนเอง

“พวกเจ้ามาช่วยเอาออกที่ คอข้าจะหักแล้ว”

ประโยคนี้ทำให้เหล่านางกำนัลลอบอมยิ้ม โดนาและเสี่ยวเจียวเจียวเจียวค่อยๆ ดึงปิ่นออกตามคำสั่ง เหลือไว้เพียงปิ่นทองลายเกลียวคลื่นเรียบๆ เพียงอันเดียว ผู้ถูกปลดปล่อยโคลงศีรษะไปมาก่อนจะยิ้มกว้าง

“แบบนี้ค่อยโล่งหน่อย”

นางนั่งเอนหลังติดกับพนักตั้งซึ่งถูกแกะสลักเป็นรูปม้าสองตัวกำลังควบ หยิบถ้วยชาขึ้นมาดื่มอีกใหญ่ ก่อนจะวางลงและเริ่มเอ่ยถามในสิ่งที่ใครรู้

“เหอเฟยมีบุตรแล้วหรือไม่”

เสี่ยวเจียวเจียวส่ายหน้า “ยังเพคะ ฝ่าบาทยังไม่มีพระโอรสหรือพระธิดาเพคะ”

“แล้วเหตุใดนางถึงยังไม่ได้เป็นฮองเฮา”

“เรื่องนี้หม่อมฉันไม่ทราบเพคะ”

“แล้วเรื่องใดที่เจ้าทราบ”

“ทูลเจิ้งผิน หม่อมฉันทราบแค่เหอเฟยแต่งเข้าเป็นพระชายารองเพคะ เป็นพระชายาพระองค์แรกตั้งแต่ฝ่าบาทยังทรงเป็นองค์ชาย พอฝ่าบาททรงครองราชย์ก็ได้รับการแต่งตั้งขึ้นเป็นเพย”

“เป็นเช่นนั้นเอง”

“องค์หญิงเพคะ มีสิ่งใดหรือเพคะ” โดนาเอ่ยถาม

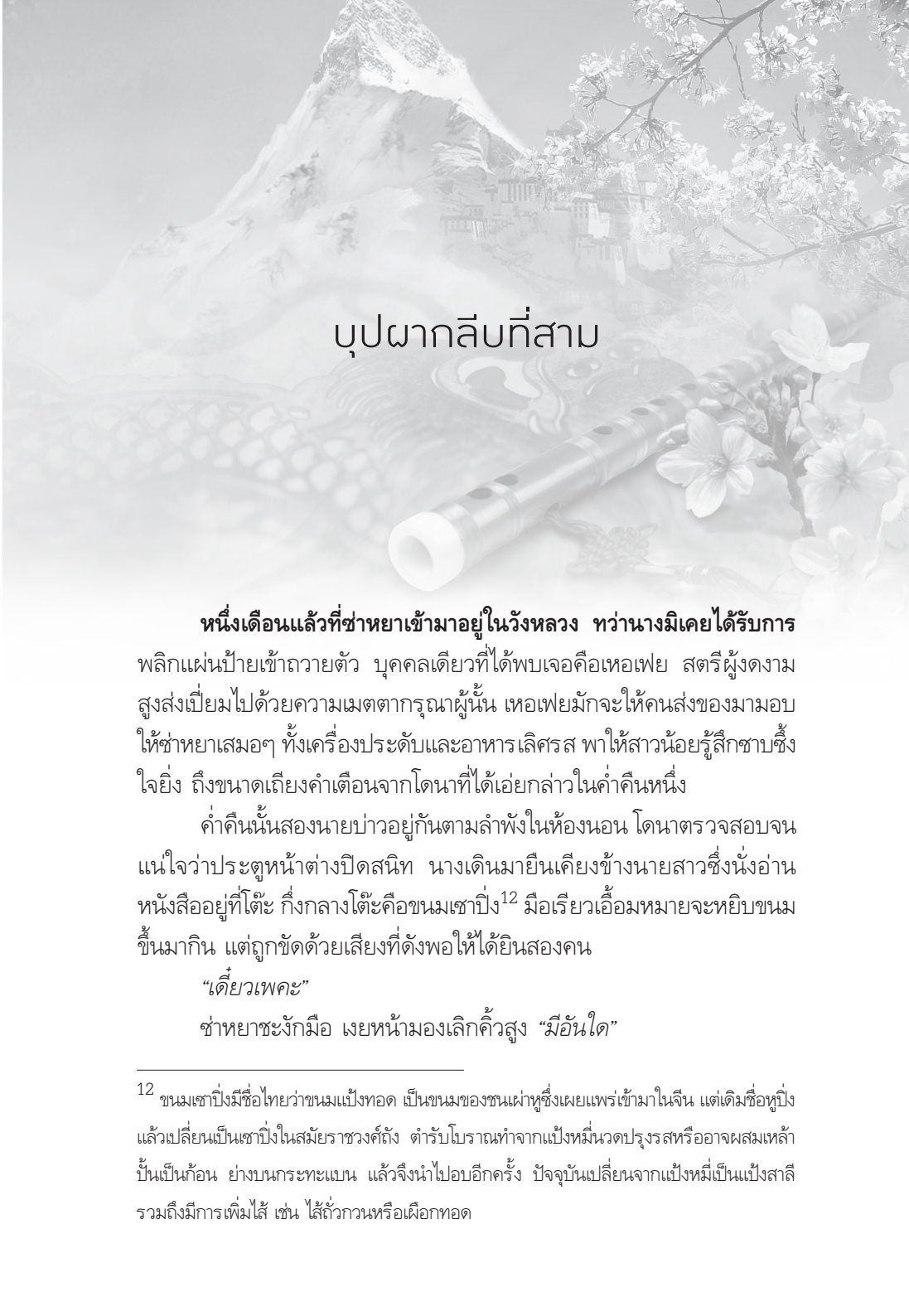
ข้าหยาส่ายหน้า คิดถึงกิริยางดงามอ่อนหวานของเหอเฟย ใบหน้าใจดีเปี่ยมด้วยความกรุณา เอ่ยชมจากใจจริง

“ข้ามีความรู้สึกที่เหอเฟยเป็นสตรีที่งดงามอ่อนหวาน เปี่ยมด้วยเมตตากรุณา”

โดนาอ้าปากหมายจะพูดบางสิ่ง นางกวาดตามองรอบห้อง ทั้งนางกำนัล

และชั้นที่ยืนกันหน้าสลอน จึงตัดสินใจกลืนคำพูดเหล่านั้นลงคอ ไว้สับโอกาส อยู่ตามลำพังค่อยเอ่ย ในสมองตอนนี้ตระหนักถึงคำสั่งขององค์กรีกัมโลนซัม ซึ่งได้รับสั่งไว้ก่อนจากมา

“ข้าฝากฆ่าหยาด้วย จจริงอยู่ที่นางเหลียวฉลาด แต่นางใจอ่อนและจิตใจ ดีมากเกินไป ไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมใดๆ ขอให้เจ้าจำเอาไว้ให้ดี วังหลังมากด้วย พิษภัยอันตราย ไม่ต่างจากอยู่ในสนามรบ อย่าได้เชื่อใจใครง่ายๆ ต้องระวังตัว ให้มากๆ”

บุปผากลับที่สาม

หนึ่งเดือนแล้วที่ข้าหยาเข้ามาอยู่ในวังหลวง ทว่านางมิเคยได้รับการ พลิกแผ่นป้ายเข้าถวายตัว บุคคลเดียวที่ได้พบเจอคือเหอเพย สตรีผู้งดงาม สูงส่งเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณาผู้นั้น เหอเพยมักจะให้คนส่งของมามอบ ให้ข้าหยาเสมอๆ ทั้งเครื่องประดับและอาหารเลิศรส พาให้สาวน้อยรู้สึกซาบซึ้ง ใจยิ่ง ถึงขนาดเถียงคำเตือนจากโดนาที่ได้เอ่ยกล่าวในคำคืนหนึ่ง

คำคืนนั้นสองนายบ่าวอยู่กันตามลำพังในห้องนอน โดนาตรวจสอบจน แน่ใจว่าประตูหน้าต่างปิดสนิท นางเดินมายืนเคียงข้างนายสาวซึ่งนั่งอ่าน หนังสืออยู่ที่โต๊ะ กึ่งกลางโต๊ะคือขนมเซาปิง¹² มือเรียวเอี่ยมหมายจะหยิบขนม ขึ้นมากิน แต่ถูกขัดด้วยเสียงที่ดังพอให้ได้ยินสองคน

“เดี่ยวเพคะ”

ข้าหยาชะงักมือ เงยหน้ามองเล็กคิ้วสูง “มีอันใด”

¹² ขนมเซาปิงมีชื่อไทยว่าขนมแบ่งทอด เป็นขนมของชนเผ่าหูซึ่งเผยแพร่เข้ามาในจีน แต่เดิมชื่อหูปิง แล้วเปลี่ยนเป็นเซาปิงในสมัยราชวงศ์ถัง ตำรับโบราณทำจากแป้งหมี่นวดปรุงรสหรืออาจผสมเหล้า ปั่นเป็นก้อน ย่างบนกระทะแบน แล้วจึงนำไปอบอีกครั้ง ปัจจุบันเปลี่ยนจากแป้งหมี่เป็นแป้งสาลี รวมถึงมีการเพิ่มไส้ เช่น ไส้ถั่วกวนหรือเผือกทอด

โดนาบินขมมาส่วนหนึ่ง ใช้เข็มเงินทดสอบจนแน่ใจว่าปลอดภัย เข็มเงินหาได้เปลี่ยนสี ถึงเลื่อนจานขมให้

“สวยได้แล้วเพคะ”

“เจ้าคิดมากเกินไปนะโดนา ขมจานนี้เหอเพยมอบให้ข้ามิใช่ใครอื่น”

“ไม่ว่าจะเป็นใครก็ไว้ใจไม่ได้เพคะ ระวังและรอบคอบไว้ก่อนดีกว่า”

ข้าหยาโยนขมส่งเข้าปาก เคี้ยวแก้มปอง ก่อนจะทำปากบับเล็กน้อย แล้วรับน้ำชาซึ่งโดนารินให้ขึ้นมาจิบ

“แต่เหอเพยนางเป็นคนดีมาก ใจดีกับข้า”

“แต่...”

“ไม่ได้ ข้าชอบเหอเพย ทั้งวังหลวงนี้มีเพียงนางกระมังที่รู้ว่าข้ามาถึง”

คำกล่าวนั้นมิได้ตัดพ้อเพราะน้อยเนื้อต่ำใจ ทว่าเจือด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ใช้...ทั้งวังหลวงดูเหมือนว่าจะมีเพียงเหอรุ่ยเตียนที่รับรู้ความมีตัวตนของข้าหยา อย่างว่าแต่ช่องใต้หรือเหล่านางในคนอื่น แม้แต่ชั้นที่นางกำนัลนอกตำหนักยังไร้ซึ่งความสนใจในตัวเจ้ผินผู้นี้ คล้ายว่าองค์หญิงทิเบตไม่เคยย่างเท้าก้าวสู่วังหลวง

ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ข้าหยาซุกซน วิ่งเล่นไปทั่ว ทั้งยังสวมชุดนางกำนัลของโดนาแอบเร้นกายออกจากตำหนักโดยไม่บอกใคร วันแรกโดนาพาเหล่านางกำนัลชั้นที่ตามหากันจำลองห้วน พอทุกคนกลับมาถึงก็พบเจ้ผินนั่งจิบน้ำชาด้วยสีหน้าเข้มขึ้น มอมแมมไม่ต่างจากเด็กสามขวบ

มิใช่เพียงครั้งเดียวที่เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น แต่บ่อยมากจนนับไม่ถ้วน พุดได้ว่ามิเคยมีครั้งใดที่เจ้ผินก้าวเท้าออกจากตำหนักในฐานะผิน ทุกครั้งนางจะเป็นเพียงสาวน้อยที่สวมชุดนางกำนัลวิ่งเล่นเพื่อสำรวจไปทั่ว โดนามีได้เฝ้าทั่วเพราะรู้นิสัยนายหญิง ข้าหยารักอิสระและความเรียบง่าย ชอบไปไหนตามลำพังมาตั้งแต่ไหนแต่ไร โดนาคือนางกำนัลเพียงคนเดียวที่ได้ติดตาม แต่บางครั้งก็ตามไม่ทัน

เสียงเจี๊ยวเจี๊ยวเคยเอยปากแถมเรื่องกฎเกณฑ์แห่งวังหลัง ทุกครั้งข้า-

หยาจะต้องสร้างเหนื่อยจนหลับคอพับคออ่อน ในที่สุดเหล่านางไพรจึงได้แต่ทำหน้าที่ของตนเองมิให้บกพร่อง ส่วนเจ้านายนั้น...ก็สุดแล้วแต่ความพอใจของนาง

วันนี้ก็เป็นเช่นวันอื่นๆ ข้าพยายสวมชุดนางกำนัลสีชมพูอ่อน เกล้าผมเรียบๆ ปักปิ่นหยกเพียงอันเดียว อาศัยช่วงเวลาที่เหล่านางกำนัลชั้นที่ทั้งหลายวุ่นวายกับการจัดตำหนัก จึงทิ้งจดหมายบอกโศกนาฏว่าจะออกไปเดินเล่น แล้วค่อยๆ เรี้นกายออกไปทางด้านหลังของตำหนัก

หญิงสาวเดินทอดน่องอย่างไร้จุดหมาย วังหลวงกว้างใหญ่เกินประมาณ แม้จะเข้ามาอยู่ถึงหนึ่งเดือนแล้วทว่ายังสำรวจไม่ทั่ว จำแทบมิได้เสียด้วยซ้ำว่าที่ใดเป็นตำหนักของผู้ใด ยามเมื่อเจออชบวนของเหล่าพระสนมทั้งหลาย นางมักจะสร้างหมอบตักำน้ำให้สมบทยาทางกำนัล

สถานที่ที่เพิ่งเป็นที่โปรดของข้าพยายคืออุทยานหลวง ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของตำหนักสี่อ อุทยานแห่งนี้มีไต้ดงตามสะดุดตา ออกจะเรียบจนน่าเบื่อเสียด้วยซ้ำ เพราะเหตุนี้จึงไม่เป็นที่โปรดปรานของพระสนมทั้งหลาย ซึ่งส่วนใหญ่แหกนไปชมอุทยานและเดินเล่นทางทิศใต้ นอกจากจะดงตามวิจิตรหรูหว่าแล้ว ยังใกล้กับตำหนักเฉียนซิงอันเป็นตำหนักแห่งฮองเต้

อุทยานอยู่ติดกับบึงน้ำขนาดเล็ก น้ำในบึงเป็นน้ำแข็ง ริมบึงปลูกต้นหวงหลันเป็นแถวยาว ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่ว หวงหลันต้นใหญ่ดอกดก บางดอกถูกหุ้มด้วยเกล็ดน้ำแข็ง ใบเขียวบางส่วนถูกปกคลุมด้วยหิมะที่จับตัวเป็นก้อนขาว ในช่วงบ่ายแดดจ้าทอดล่ำแสงกระทบเกล็ดหิมะ ยามมองไกลๆ จะเป็นประกายระยิบระยับพาให้เกิดภาพอันแสนงดงาม

ถัดจากต้นหวงหลันคือโขดหินขนาดใหญ่ เนื้อหินเป็นสีขาวผสมสีน้ำตาลกระจายกันเป็นจุดๆ ไปทั่ว บางส่วนมีหิมะจับตัวเป็นน้ำแข็งครอบคลุม บางส่วนเนียนตะไคร่น้ำสีเขียวข้ม ความสูงของโขดหินนั้นต้องเงยหน้าตั้งฉากมองดวงตากลมโตฉายแววซุกซน มือเล็กถูกันไปมา สองเท้าเดินสำรวจจน

รอบหิน โขดหินเช่นนี้เคยมีอยู่ข้างประภาคารที่ทิเบต นางปิ่นเล่นตั้งแต้อย่างเด็ก จากลักษณะและรูปร่างแสนคล้ายคลึงกันจนนึกว่าถูกส่งมาจากบ้าน สาวน้อยพลัดถิ่นเห็นแล้วก็อดใจไว้ไม่ได้ หมายมั่นในใจว่าต้องพิชิตโขดหินนี้ มิเช่นนั้นอย่าได้เรียกนางว่าซ่าหยา!

คิดเสร็จร่างบางเล็กก็เริ่มปีนป่าย ท่วงท่าบอกชัดถึงความชำนาญ ค่อยๆ ปีนสูงขึ้นๆ จนเกือบใกล้จะถึงยอด ทว่า...ในที่สุดก็พลาดสิ่งหนึ่งที่หญิงสาวลืมนำมา คือความสิ้นของหิมะซึ่งจับตัวปกคลุม ทำให้นางพลัดพาให้ร่างหงายหลัง ซ่าหยาตกใจเบิกตากว้างตามด้วยหลับตาปี๋ คาคเตาไปต่างๆ นานาถึงความเจ็บปวดยามร่างกระทบพื้น คิดไปถึงว่านางจะจบชีวิตที่นี่จริงหรือ เช่นนั้นฮ่องเต้จะส่งร่างของผินผู้ยังมีอายุเยาว์ตัวเช่นนางกลับบ้านหรือไม่

และแล้วร่างของนางก็สัมผัสกับบางสิ่ง น่าแปลกยิ่งนักที่ไร้ความเจ็บปวดใดๆ มีเพียงความอบอุ่นโอบล้อม ยังมีสัมผัสที่ได้รับ...ไม่แฉะ...ไม่แข็ง ในความมุงนงเสียงหัวเราะซุ่มเจือปนของบุรุษเพศก็ดังขึ้น

“นางกำนัลน้อย เจ้าช่างซุกซนเสียจริง”

ซ่าหยาลืมหัดขึ้น ดวงตากลมโตะสบกับดวงตาดอกท้อ หัวใจสาวน้อยเต้นรัวเร็วอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในชีวิต ร่างทั้งร่างคล้ายตกอยู่ในกองเพลิง ร้อนรุ่มไปทั่วสองข้างแก้มและภายใน

ฉิซื่อหยางลมหายใจสะดุดเมื่อได้ฟังพิศตรียในอ้อมแขนเต็มตา นางมิได้ถามล้าเป็นหนึ่งในได้ห้ำ แต่ความน่ารักของนางจับหัวใจแห่งบุรุษหนุ่มเผลอตัวกระซิบบอกตรงบางไว้แนบอกระหนึ่งว่า...นางเป็นของเขา

แรงกอดที่แน่นขึ้นทำให้ซ่าหยาได้สติ ใช้มือเกาะแผ่นอกแข็งแกร่ง เอ่ยด้วยน้ำเสียงค่อนข้างสิ้นเพราะประหม่า

“ปล่อยข้าลงด้วย”

“ขออภัย”

เขาปล่อยหญิงสาวให้ลงสู่พื้น มือยังประคองจับที่ต้นแขนเล็กจนแน่ใจว่านางทรงตัวได้ แล้วจึงเคลื่อนมือออก

“ขอบคุณท่านมากที่ช่วยข้าไว้”

“เจ้าไม่ควรปิ่นปาย หากข้ารับไว้ไม่ทันเห็นที่เจ้าคงได้ออกจากวังก่อนกำหนดเป็นแน่”

“เป็นโชคดีของข้าที่ท่านรับทัน”

นางยิ้มตาหยี อวดลักยิ้มบ่มสองข้างแก้ม น่ารักน่าเอ็นดูจนผู้ช่วยชีวิตมีอาจแข็งใจเอ่ยปากดู เขาออกดอกแล้วถอนหายใจ

“ใช่ เจ้าโชคดีที่ข้าผ่านมาทางนี้พอดี”

เมื่อครู่จี๋ชื้อหยางเดินตรวจตราตามหน้าที่ ระหว่างที่เดินผ่านอุทยานแห่งนี้ หางตาก็เห็นบางสิ่งกำลังปิ่นปาย เขาค่อยๆ ย่างเท้าเข้าไปใกล้ แล้วก็ต้องอมยิ้มเมื่อพบว่าบางสิ่งนั้นคือนางกำนัลตัวน้อยกำลังปิ่นขึ้นยอดโขดหินด้วยความระมัดระวัง บ่งบอกให้รู้ว่านี่คงมีใช้ครั้งแรกที่นางซุกซน

ชายหนุ่มเผลอตัวยื่นมองจนกระทั่งนางสิ้นและพลัดตก เขาจึงกระโจนเข้าไปช่วยรับตามสัญญาชาตญาณ นอกจากจะช่วยรับแล้ว...ยังเผลอใจรับนางเข้ามาโดยที่เขาเองก็มีทันรู้ตัว

“เจ้าเป็นนางกำนัลตำแหน่งใด ไยไม่อยู่รับใช้ แต่กลับมาซุกซนที่นี่”

“ข้า...” ข้าหาจะงักถ้อยคำ ดวงตาคุ่นคิด เพียงเลี้ยวลมพัดผ่านก็เอ่ยตอบพร้อมรอยยิ้ม “ข้าเป็นนางกำนัลตำแหน่งจี๋จื่อ” ด้วยสิ่งใดดลใจมีอาจทราบหญิงสาวเลือกปิดบังฐานะเจิ้งผิน

“ตำแหน่งจี๋จื่อ? ตำแหน่งของผินชาวทิเบต?”

“ใช่ ข้าเดินทางมาพร้อมกับนาง”

จี๋ชื้อหยางเดินนำไปยืนที่ริมบึง ข้าหาเดินตาม เหล่ตาลอบสำรวจบุรุษผู้ช่วยชีวิต เขามีร่างสูงกำยำ นางสูงเพียงหัวไหล่ของเขา ดวงหน้าหล่อเหลาคมคาย จมูกโด่งเป็นเส้นตรง ริมฝีปากอิมเต็มสีเข้ม ที่โดดเด่นที่สุดเห็นจะเป็นดวงตาดอกท้อซีเล่น พาให้ผู้สบตาหัวใจระตุกอย่างไม่ทราบสาเหตุ

เขาสวมชุดสีน้ำเงินเข้ม ผ้าคลุมสีเดียวกัน ในมือถือกระบี่ฝักสีขาวางข้างไว้ลวดลายใดๆ ด้ามกระบี่ห้อยพู่สีฟ้า คาดเดาได้มียากว่าชายผู้นี้คือราช-

องค์รักษ์หลวง

“ข้ามีนามว่าฉีซือหยาง เป็นราชองค์รักษ์หลวงชั้นหนึ่ง รับผิดชอบความเรียบร้อยอยู่แถวนี้”

ชายหนุ่มแนะนำตัว หลังจากปล่อยให้คนอย่างรู้ยากเห็นสำรวจเขาจนพอใจ

“ข้าชื่อ...ข้าหยา”

“ข้าหยา เป็นชื่อที่น่ารักสมกับตัวเจ้า”

คำชมของเขาทำให้เจ้าของชื่อขวยเขิน แสร้งว่ากั๊กนินจาจากพื้นขึ้นมาปาลงในบึงน้ำ เสี่ยงกั๊กนินทากะพากับผิวน้ำแข็งดังสะท้อนก้อง

ลอดผ่านพาให้ต้นหวงหลันกิ่งไหว นอกจากใบไม้จะถูกลิดตามแรงลม ยังมีดอกหวงหลันสีเหลืองอ่อนที่ตกหล่นร่วงลงสู่พื้น และมีดอกหนึ่งตกลงบนศีรษะเล็ก มือใหญ่เอื้อมไปหยิบออก ส่งให้คนที่คลำผมตัวเองเพราะรู้สึกถึงบางสิ่งร่วงใส่

ข้าหยาจับดอกไม้ แตะลงที่ปลายจมูกเพื่อสูดกลิ่นหอม

“หอมจัง ดอกนี้เรียกว่าดอกอะไรหรือ”

“ดอกหวงหลัน”

“หวงหลัน...ข้าชอบ สวยและหอมมาก”

ฉีซือหยางฉวยดอกหวงหลันในมือเล็กคั้น คนถูกแย่งดอกไม้แอปากกว้างอย่างงุนงง ยังไม่ทันเอ่ยถามสิ่งใดหวงหลันดอกนั้นก็ค่อยๆ ถูบรจนงปักลงบนเรือนผมดำขลับเคียงข้างกับปิ่นหยก ผู้ปักให้เสมอบึงน้ำกลบความเขิน

“เจ้าพูดภาษาของพวกเราได้ดียิ่ง”

“เพราะว่าสะ...เพราะว่าข้าติดตามองค์หญิงตั้งแต่วัยเด็ก ยามที่มีครุมาสอนนางข้าเลยได้เรียนด้วย”

“อ้อ เช่น...”

ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะพูดจบ ข้าหยาก็รีบพูดแทรกด้วยท่าทางลุกลี้-

ลูกกลน

“ข้าต้องไปแล้ว ขอขอบคุณท่านอีกครั้งที่ช่วยข้า”

ไม่รอคำตอบรับใดๆ นางยกชายกระโปรงแล้วรีบวิ่งกลับไปทางตำหนักวังได้ทำก้าวก็หยุดแล้วหันกลับมาองเขา เขายังคงยืนอยู่ที่เดิม ดวงตาดอกท้อจับจ้องมาทางนาง สองสายตาประสาน ความรู้สึกบางอย่างเริ่มถักทอก่อขึ้นโดยที่คนทั้งสองยังไม่ทันได้รู้ตัว ในที่สุดข้าหยาก็หักใจหันหลังวิ่งกลับตำหนัก

เหตุแห่งความลูกกลนร้อนรนจากมาเพราะเมื่อครู่ทางตาของนางเหลือบเห็นโดนา เสี้ยวเจียวเจียว และซูจิน นำนางกำนัลกับขันที่มุงตรงมาทางนี้ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าพวกเขามาตามหาเจิ้งผิน พระสนมแห่งฮ่องเต้ มิใช่นางกำนัลน้อยผู้มีนามว่าข้าหย่า

นางกำนัลตัวปลอมกลับมาถึงที่ตำหนักก่อนขบวนบ่าวรับใช้ จัดแจงเปลี่ยนชุดคืนสู่ฐานะที่แท้จริง นั่งลงตรวจสอบความเรียบร้อยที่หน้ากระฉากันห้องสะท้อนภาพดอกหวงหลั่นดอกงามที่ถูกปักอยู่บนผม มื่อเรียวเอ๋อ้มไปหยิบออกมาเชยชมพร้อมกับบอมยั้ม สายตาจับจ้องดอกไม้ แต่ในหัวความคิดกลับเป็นใบหน้าของเขาคณัน

“จีซือหยาง...”

พระราชเสาวนีย์จากไทเฮานำส่งมายังตำหนักสี่จื่อยามบาย ให้เจิ้งผิน เข้าเฝ้าไทเฮาทองทั้งสองที่ตำหนักตงเปียน ครั้งนี้จึงเป็นครั้งแรกที่ข้าหย่าก้าวทำออกจากตำหนักพร้อมขบวนนางกำนัลและขันที่ตามฐานะ เช่นเดียวกับการแต่งกายและเครื่องประดับ หญิงสาวถูกโดนาและเสี้ยวเจียวเจียวแต่งองค์ทรงเครื่องจนต้องทำปากเบ้และหน้ามู๋

แต่แว่นเหลียนมีไทเฮาอยู่สองพระองค์ พระองค์แรกคือเสินไทเฮาของเฮาแห่งอดีตฮ่องเต้ ประทับที่ตำหนักตงเปียนทางทิศตะวันออกของวังหลวง ส่วนไทเฮาอีกพระองค์คือหยางไทเฮา พระมารดาขององค์เหลียนไท่จูฮ่องเต้

หวงก๊วยเพยแห่งอดีตฮ่องเต้ ประทับที่ตำหนักซีเปียนทางทิศตะวันตกของวังหลวง

ในห้องรับรองของตำหนักตงเปียน กึ่งกลางคือที่ซึ่งไทเฮาทั้งสองประทับเยื้องมาทางซ้ายคือเหอรู้ยเตียน ส่วนทางขวาคือสตรีหน้าตางดงามจับจิต อาจกล่าวได้ว่าโฉมของนางสามารถล่อแม้วได้ ทำทางหยิงยโส ไร้ความเป็นมิตรทอดมองผู้มาใหม่ด้วยหางตา

“หม่อมฉันซาหยา ถวายพระพรไทเฮาทั้งสอง เหอเพย และ...”

“จางเพย” เสียงอันเปี่ยมด้วยเมตตาของเหอรู้ยเตียนเอ่ยขึ้นเนะยังไม่ทันที่ซาหยาจะเอ่ยสิ่งใด เสียงของสตรีผู้ถูกแนะนำว่าคือจางเพยก็เอ่ยแทรก คิ้วเรียวราวกิ่งหลิวเล็กสูง

“เอ... ข้าได้ข่าวว่าฝ่าบาทพระราชทานชื่อให้เจ้า หรือเจ้ามิชอบ”

ซาหยาเฝ้าปากแน่น ยังมิทันได้ตอบสิ่งใด เสียงหวานใสเปี่ยมเมตตาของเหอเพยก็เอ่ยช่วยแก้ต่าง

“จางเพยอย่าได้ถือสา เจิ้งผินยังเด็กนักและมีได้เติบโตที่นี่ ย่อมมีทราบบรรณเนียมทั้งหมด ผู้ใหญ่ย่อมให้อภัยผู้น้อย จริงไหมเพคะเสด็จแม่ทั้งสอง” เอ่ยจบก็สบตาสาวน้อยที่บัดนี้ยิ้มเหย

“หลินเออร์ วันหลังอย่าลืมเสียล่ะว่าฮ่องเต้พระราชทานนามใหม่ให้เจ้าแล้ว รีบขอบพระทัยไทเฮาทั้งสองและจางเพยที่ไม่ถือโทษเจ้าเร็วเข้า”

เจิ้งผินคุกเข่าลงคำนับ “ขอบพระทัยไทเฮาทั้งสอง ขอบพระทัยเหอเพยและจางเพยเพคะ”

เส้นไทเฮาคลี้อยเมตตาที่แผ่บางสิ่งซ่อนเร้นเอาไว้ “เอาละ ลูกขึ้นได้วันหลังก็ระวังด้วย เป็น...” ถ้อยรับสั่งหยุดกะทันหัน ดวงเนตรจับจ้องไปยังชั้นที่วิญกลางคนที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งมากระซิบกระซาบ

“ทูลไทเฮา ฝ่าบาทกำลังเสด็จมาพะย่ะค่ะ”

เส้นไทเฮาหาได้เปลี่ยนสีพระพักตร์ไม่ ทรงกระแอมเล็กน้อยแล้วรับสั่ง “เจิ้งผิน เจ้ากลับไปพักผ่อนเถอะ ข้าเรียกเจ้ามาเพียงต้องการทักทาย”

ข้าพยายมวดคิ้วจนใจ อตุนงมิได้ว่าเรียกนางมาเพียงแค่นี้เท่านั้น หรือ หญิงสาวถวายบังคมลา สุรเสียงทรงอำนาจของหยางไทเฮารับสั่งกับนาง กำนัล้วยกลางคนซึ่งยืนอยู่ข้างพระองค์

“ไหนมามา นำทางเจิ้งผินออกไปทางด้านหลัง”

“เพคะ” ไหนมามาก้าวเดินมาเบื้องหน้า ผายมือไปอีกทางที่มีไช่ทางออก ประตูใหญ่ “เชิญเสด็จเจิ้งผินทางนี้เพคะ”

เจิ้งผินเพียงยิ้มรับและเดินตาม จนกระทั่งล่องออกจากตำหนักก็ได้ยินเสียงประกาศดังแว่ว

“ฮ่องเต้เสด็จ”

ถ้อยขานประกาศนั้นทำให้ริมฝีปากเล็กกลมปาก แม้นางจะรู้ดีอยู่แล้วแต่ก็มีได้โง่มจนดูไม่ออก ดูเหมือนว่าไทเฮาทั้งสองไม่ต้องการให้นางพบพระพักตร์ฮ่องเต้ ดวงหน้าจิ้มลิ้มเซดขึ้นเล็กน้อยและพึมพำในใจ

‘เฮอะ...ทำอย่างกับข้าอยากพบตาย!’

ไหนมามาหรือไหนสืวกันหยุดฝีเท้า น้อมกายคำนับเอ่ยด้วยน้ำเสียงค่อนข้างยโส “หม่อมฉันส่งเสด็จเพียงเท่านี้”

ไม่ว่าคำอนุญาต นางกำนัลผู้ถือตัวว่าตนเป็นคนโปรดของไทเฮาก็ออกเดิน โดนาตรียมร้องท้วง แต่ข้าพยาเอ่ยขัด

“ข้างเถอะโดนา”

“แต่ทรงเป็นถึงผินนะเพคะ” คำทูลนี้มีไช่โดนา แต่เป็นเสียงเจี๊วเจี๊ว ข้าพยาส่ายหน้าเล็กน้อย “อย่าได้ใส่ใจ ข้าไม่ถือ”

เอ่ยจบก็ออกเดินนำ มิได้เห็นว่าสองนางกำนัลกำลังมองหน้ากันและกัน ต่างฝ่ายต่างระบายนหายใจ ชูจินผู้เป็นหัวหน้าชั้นที่สะกิดนางทั้งสอง พยักพยับไปทางนายสาวที่เริ่มเดินออกนอกเส้นทาง

“รีบตามเสด็จเร็วเข้า เดียวก็ได้วิ่งหากันทั่วอีก”

คำเตือนนั้นพาให้เสี่ยวเจี๊วเจี๊วและโดนารีบวิ่งเดินกึ่งวิ่ง ตามพันเจิ้งผินซึ่งชะงักหยุดยืนรอโบกมือเรียกอยู่ไหวๆ ดวงตากลมโตมึนแว่ใครรู้ เอ่ย

ถามทันทีที่เสี้ยวเจียวเจียวตามมาทัน

“เจียวเจียว เล่าเรื่องจางเพยให้ข้าฟังที”

เสี้ยวเจียวเจียวเหลียวมองรอบด้าน ก้าวขึ้นไปประคองแขนเจิ้งผิน สองนายบ่าวก้าวเดินอย่างรู้ความ เสี่ยงค่อนข้างเบาเกือบกระซิบเอื่อยเล่า

“จางเพยมีพระนามว่าจางอิงอู่เพคะ เป็นบุตรของท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุด พี่ชายรั้งตำแหน่งแม่ทัพตะวันออก และเป็นพระสวามีขององค์หญิงหลี่ลี่ชา พระธิดาในหยางไทเฮา จางเพยแต่งเข้าเป็นพระชายารองตั้งแต่ฮ่องเต้ยังทรงเป็นเพียงรัชทายาทเพคะ หม่อมฉันจำได้ว่าหนึ่งปีหลังจากรัชทายาทรับเหอเพยเข้าตำหนัก”

“อ้อ” เอื่อยสั้นๆ แต่ในใจครวญคิด

ฮ่องเต้แคว้นเหลียนผู้นี้ดูท่าจะปรีชาสามารถตั้งคำเล่าลือ ดูได้ง่ายๆ จากการเลือกพระชายาตั้งแต่สมัยเป็นรัชทายาท ชายาทั้งสองล้วนเป็นธิดาสองเสาหลักแห่งแผ่นดิน ควบคุมบิดายังมิพอ ยิ่งคุมไปถึงพี่ชายทั้งสองผ่านการแต่งงานกับน้องสาวทั้งสองคน

“ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดทั้งอัศวินมหาเสนาบดีและผู้บัญชาการทหารสูงสุดจึงยินยอมให้ธิดาเป็นเพียงชายารอง?”

“หม่อมฉันเองก็ไม่ทราบเพคะ ทราบแค่...” เสี้ยวเจียวเจียวลดเสียงให้เบาลงอีก “เพยทั้งสองมีหน้าที่ดูแลฝ่ายในอย่างเท่าเทียมกัน ไม่มีใครเหนือใครเพคะ”

“จางเพย...นางเป็นคนเช่นไร”

คำถามนี้ทำให้เสี้ยวเจียวเจียวถึงกับเดินสะดุด โดนาต้องเข้ามาช่วยประคองรั้งแขนให้ยืนขึ้น เสี้ยวเจียวเจียวเก็บคำพูดมิเอื่อยตอบ เพียงนำขบวนเสด็จกลับสู่ตำหนักสี่จื่อ ทันทิที่ถึงตำหนักก็ให้นางกำนัลที่เหลือแยกย้ายออกไปตัดแต่งต้นไม้และทำความสะอาดด้านนอก พยักหน้าส่งสัญญาณกับชูจิน ชูจินปิดประตูลงแล้วยืนเฝ้าหน้าประตู

ภายในห้องรับรองยามนี้เหลือเพียงแค่หนึ่งเจ้านายสองนางกำนัล ถึง

กระนั้นเลี้ยวเจียวเจียวก็ใช้น้ำเสียงที่แผ่วเบาจนข้าพเจ้าต้องเอียงหูฟัง

“จางเฟยคือสตรีที่ไม่ควรมีเรื่องด้วย...” มือของนางเอื้อมออกไปคว้ามือผู้เป็นนายหงายขึ้น เขียนตัวอักษรลงบนฝ่ามือ

‘อำมหิต’

ข้าพเจ้ารับรู้ถึงสีหน้าหวาดหวั่นของผู้เขียน สีหน้านั้นแผ่ความรู้สึกส่งผ่านมาถึงนาง จนทำให้ร่วมรู้สึกไปด้วย หญิงสาวดูเหมือนจะลบคำนั้นออกไปหย่อนกายลงบนตั่ง เริ่มต้นพูดคุยกับตัวเอง

‘ดูเหมือนวังหลังจะเป็นที่แห่งการแก่งแย่งชิงดี จริงอย่างที่เสด็จพ่อเคยบอก ที่แห่งนี้มิใช่ที่ของข้าเลยสักนิด’

โดนาแยกตัวออกไปชน้ำตามาถวาย เลี้ยวเจียวเจียวเดินไปเคาะประตูสามที่ ประตูแง้มออก ชูจินพยักหน้าให้สัญญาณว่าปลอดภัยก่อนจะปิดลง นางเดินกลับมายืนเคียงข้างเจิ้งผินที่นั่งเก้าอี้

“เจิ้งผินเพคะ หม่อมฉันขอบังอาจทูลบางสิ่ง”

“ว่ามาสิ”

“วันนี้มีนางกำนัลที่ตำหนักสองคนได้ไปติดสินบนภูกู¹³ ผู้รับผิดชอบด้านจัดสรรนางกำนัล นางทั้งสองต้องการย้ายไปรับใช้ตำหนักอื่น”

ข้าพเจ้าเลิกคิ้วสูง “พวกนางมีชอบที่นี่หรือ?”

“ไม่ใช่เช่นนั้นเพคะ เพียงแต่...” เลี้ยวเจียวเจียวนิ่งเพื่อตัดสินใจ ในที่สุดก็เอ่ยออกมา “ชีวิตนางกำนัลและชั้นที่ จะดีหรือเลว จะสูงหรือต่ำ ล้วนขึ้นอยู่กับเจ้านายที่ติดตามเพคะ”

ข้าพเจ้ารับน้ำจากโดนา เปาเปาๆ แล้วค่อยๆ ละเลียดจิบ ความนัยที่เลี้ยวเจียวเจียวส่งผ่านนางเข้าใจแจ่มแจ้ง แม้ว่านางจะดำรงตำแหน่งผิน ทว่ามิเคยถูกเรียกถวายตัว บางทีฝ่าบาทอาจทรงลืมไปแล้วว่าได้รับผินผู้เดินทางมาไกลจากทิเบตเข้ามายังวังหลัง ความสำคัญของนางในยามนี้แสนต่ำต้อยด้อยค่า

¹³ ภูกู คือนางกำนัลอาวุโส

‘ชีวิตในวังหลวง บางครั้งความโปรดปรานจากฮ่องเต้ก็สร้างอำนาจความยำเกรงได้มากกว่าตำแหน่งสูงส่ง’

นางวางน้ำชาลง หยิบผ้าเช็ดหน้าค่อยๆ ซับที่มุมปาก ในยามนี้แม้มีผู้คนโปรด เป็นเพียงอากาศธาตุในวังหลัง แต่กลับพอใจและมีความสุขเสียยิ่งนัก ถึงขนาดเผ่าภวานาให้ชีวิตเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ นางไม่ต้องการถวายเป็นตัว ไม่อยากต้องมานั่งหวาดระแวงว่าจะโดนใครจ้องจะทำลาย ไม่อยากแย่งชิงความรักจากบุรุษผู้อยู่กึ่งกลาง แต่มีสตรีมากมายรายล้อมพยายามฉวยชิง

ข้าหยาถอนหายใจ เอ่ยด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบ “เสียวเสียว ถ้าข้าจะเป็นเช่นตอนนี้อย่างไร ชีวิต เจ้าจะอยู่กับข้าหรือไม่”

เสียวเสียวเจี๋ยวพยักหน้า แวดตาค้นหาแว่นแฉ่งชัดขาด “หม่อมฉันจะไม่มีวันทิ้งเจ้าฉันไปไหนเพคะ”

ข้าหยาแตะมือของอีกฝ่าย เปี่ยมไปด้วยความซาบซึ้ง “ขอบใจมาก เจ้าไปตามทุกคนเข้ามาพบข้า” นางหันหน้าไปทางโถงที่ยืนอยู่ข้างๆ

“โถง เจ้าไปนำเงินออกมา กะให้พอดีกับคนที่คิดว่าจะไม่อยู่ต่อ ข้าเชื่อว่าเจ้าพอจะดีกว่ามีผู้ใดบ้าง”

“เพคะ”

นางกำนัลทั้งห้าและขันทีทั้งเจ็ดยืนเรียงแถวหน้ากระดาน ข้าหยาหยัดกายนั่งตรง ข้างซ้ายมือของนางคือเสียวเสียวเจี๋ยวและซู่จิน ข้างขวามือคือโถงที่อยู่ในมือมีถุงเงินจำนวนหนึ่ง

“ใครที่ไม่ต้องการอยู่กับข้าที่นี่ ขอให้ก้าวออกมารับเงิน แล้วให้เก็บข้าวของจากไปได้”

เสียวเอ่ยมิได้ทุกข์ร้อนหรือโกรธเคือง เหล่านางกำนัลและขันทีพากันมองหน้ากันไปมองหน้ากันมา ในที่สุดนางกำนัลสี่คนและขันทีสี่คนก็ก้าวขึ้นมาคุกเข่าไม่สบตา

“โถง มอบเงินให้พวกเขา”

โถงมีสีหน้าแฝงความไม่พอใจ หากมิได้เอ่ยสิ่งใด จัดการมอบถุงเงิน

ให้ผู้ที่ตัดสินใจหันหลังจากตำหนักสี่จ้อ เหล่านางกำนัลและชั้นที่หมอบกาย
คำนับลา พวกกันทยอยออกไปเก็บข้าวของ ซำหยาลุกขึ้นเดินไปจับมือเหล่าคน
ที่ตัดสินใจอยู่ต่อ

“ขอบใจพวกเจ้ามาก ข้าจะดูแลพวกเจ้าเป็นอย่างดี”

คนที่เหลือมิได้เอ่ยสิ่งใด เพียงแค่คลี่ยิ้มและพากันแยกย้ายกลับไปทำ
ตามหน้าที่ ซำหยาหย่อนกายนั่งขัดสมาธิบนตั่ง ชูจินสะกิดเสี้ยวเจียวเจียว
พยักพยิดไปทางทำนองที่แสนจะไม่เหมาะสมของเจิ้งผิน เสี้ยวเจียวเจียวเดินเข้าไป
ที่ห้องด้านใน กลับออกมาพร้อมผ้าคลุมผืนใหญ่ วางทับลงบนตักเพื่อปิดทำ
นั่งอันแสนขัดตา

ซำหยาคลี่ยิ้มก่อนจะอำปากหาว โดนาซึ่งรู้หน้าที่เดินไปหยิบหมอนออก
มาวางลงบนตั่ง ก่อนที่ซำหยาจะค่อยๆ พุบหน้าลงบนหมอนเข้าสู่การพักผ่อน
ในช่วงบ่าย และตื่นขึ้นมากินอาหารค่ำ ตามด้วยเข้านอนตามลำพังเช่นในทุกๆ
วันที่ล่องผ่านมา

A background illustration featuring a misty mountain peak on the left, a winding river in the center, and cherry blossom branches on the right. A traditional Japanese building is nestled on a hillside. In the foreground, a bamboo flute (fue) lies horizontally, surrounded by more cherry blossoms.

บุปผากลับที่สี่

หิมะซึ่งตกหนักตลอดคืน ส่งผลให้กองหิมะหนาสูงขึ้นมาถึงครึ่งหน้าแข้ง ยามนี้ซันทีและนางก้านัลในตำหนักลี้จื่อเหลื่อเพียงไม่กี่คน แต่ละคนจึงยุ่ง วุ่นวายอยู่กับการตัดหิมะทิ้ง เจ้าของตำหนักจอมชนสบโอกาสนี้แปลงกาย เป็นนางก้านัลน้อย แล้วแอบลัดเลาะออกไปตามเส้นทางเดิม

หนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาหิมะตกค่อนข้างหนักและตกแทบจะทั้งวัน ทำให้นางมิได้ออกไปเที่ยวเล่นด้านนอก วันนี้อากาศสดใสฟ้าโปร่งเป็นใจ หญิงสาว เดินฝ่าหิมะกระโดดโลดเต้นไปมา ยามนี้ซันทีและนางก้านัลส่วนใหญ่ล้วน วุ่นวายกับการกำจัดหิมะ ด้วยเหตุนี้ทำให้อุทยานทางทิศเหนือจากที่เงียบสงบ อยู่แล้วยิ่งเงียบขึ้นจนอาจกล่าวได้ว่าวังเวง

ข้าหายหยุกลงที่ริมบึง เขย่งตัวหมายจะคว้าดอกหวางหลัน แต่นางคือ สตรีร่างเล็กที่หมายตาดอกไม้งามอันอยู่สูงลิ่ว ต่อให้กระโดดคว้าสุดแขนเอื้อม ก็ยังมีอาจคว้าถึง ใบหน้าจิ้มลิ้มองำ ขยับท่าทางเตรียมปีนขึ้นต้น ทว่าเสียง หัวทุ้มที่พาให้ใจคนฟังกระตุกเอื่อยขัดขึ้นเสียก่อน

“นางก้านัลน้อย เจ้านี้ช่างซุกซนเสียจริง ครั้งที่แล้วปีนโชดหิน ครั้งนี้ เตรียมจะปีนต้นไม้”

ข้าหายยิ้มกว้างให้ผู้มาเยือน ไม่รู้เหตุใดนางจึงดีใจยิ่งนักที่ได้พบเขา ซึ่ง
นิ้วไปที่ดอกเหลืองนวลเพียงดอกเดียวซึ่งไร้หิมะจับเกาะ

“ข้าอยากได้ดอกนั้น”

ฉีซือหยางเขย่งเอื้อมสุดแขนก็คว้าลงมาได้ เขายื่นดอกหวงหลันให้นาง
แต่พออีกฝ่ายจะรับ เขากลับชิงหตมือ ยกดอกหวงหลันขึ้นมาสูดดม

“ดอกหวงหลันดอกนี้ช่างหอมยิ่งนัก”

“นั่นดอกไม้ของข้านะ”

“ของเจ้า? เจ้าเป็นผู้เก็บหรือ”

“ท่าน!...” นางกระทืบเท้า แะมื่อยื่นออกไปด้านหน้าคนที่กำลังยืนชำ
“เอาคืนมา”

ชายหนุ่มชูดอกหวงหลันขึ้นสูงสุดแขน “อยากได้หรือ ถ้าเจ้าชิงไปได้
ดอกหวงหลันดอกนี้จะเป็นของเจ้า”

“ท่าน!...”

คนร่างสูงใหญ่หัวเราะเสียงดัง แวตาทหยอกเย้า “ข้าย่นระยะให้เจ้าแล้ว
นะเจ้าตัวเล็ก”

เจ้าตัวเล็กเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ถลกแขนเสื้อตั้งท่าแน่วแน่ สายตาจับจ้อง
อยู่ที่ดอกหวงหลันดอกงาม กระโดดสูงสุดเท่าที่จะทำได้หมายจะฉกชิง แต่สูง
เพียงใดก็คล้ายจะไกลห่างจากปลายแขนเขา กระโดดอยู่นานในที่สุดก็หยุด
กอดดอกหันหลังไล่และเอยด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ

“ท่านเกล้งช้า ช้าไม่เอาแล้ว”

ฉีซือหยางเขยิบกายเข้าใกล้ ใกล้จนแผ่นอกชนคนตัวเตี้ยกว่า คนถูกชน
เซเล็กน้อย ตีว่ามือหนาใหญ่รังต้นแขนเล็กไว้ได้เลยไม่ล้มกันจำเ้า

หญิงสาวกอดดอกพลาทงทำปากยื่น “แย่งดอกไม้ช้าแล้วยังจะชนข้าอีกนะ
ท่านเนี่ย”

“ช้าให้” เขายื่นดอกหวงหลันให้

ข้าหายยิ้มกว้างตาหยี รีบรับดอกไม้มาเสียบลงบนเรือนผม ความ

ขุนเคื่องเมื่อครูสลายหายสิ้น “ขอบคุณ”

“วันนี้เจ้าว่างหรือ”

“เหตุใดจึงถามเช่นนั้น”

“เพราะ... ข้าไม่เห็นเจ้ามาที่นี่หลายวันแล้ว”

ตั้งแต่นั้นที่ได้พานพบ ทุกวันเขาจะต้องมาเฝ้ารอรออยู่ที่นี้ เวลาเดิมที่เคยได้พบเจอ ด้วยความหวังลึกๆ ว่าจะได้พบกันอีกครั้ง ทว่าที่ผ่านมารั้วไรโซดจนกระทั่งวันนี้... ทันทีที่เห็นร่างเล็กบางซึ่งตรึงสลักอยู่ในใจ ชายหนุ่มก็รีบพุ่งตรงเข้ามาหา ยินดีจนแทบไม่อาจสงบใจไว้ ต้องข่มความขวยเขินด้วยการแก้มองเย้าแหย่

คำตอบที่คล้ายการบอกเป็นนัยว่าเขาเฝ้ารอ ทำให้ข้าหายใจสั่นระวาวหวิว นางเฝ้าปากแน่นกดซ่อนรอยยิ้ม หลบตาต่ำจับจ้องอยู่ที่ดอกหงษ์หลังซึ่งร่วงหล่นลงพื้น

“หิมะตกหนัก ข้าเลยไม่ได้ออกมา”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น”

“แล้วท่านเล่า ตอนนี้อย่างไรหรือ”

“ใช่ ข้าออกเฝ้าแล้ว”

ละอองหิมะขาวบริสุทธิ์โปรยลงมาจากท้องฟ้า และดูเหมือนว่าจะตกแรงขึ้นเรื่อยๆ นอกจากหิมะยังมีพายุลมที่เริ่มพัดตึงจนบังเกิดเสียงอื้ออึง ทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างไร้สัญญาณเตือน มือใหญ่ฉวยคว้าข้อมือเล็ก

“ตามข้ามาทางนี้ ด้านหน้ามีถ้ำอยู่ ไปหลบกันที่นั่นก่อนดีกว่า”

หนึ่งบุรุษและหนึ่งสตรีจับมือกันวิ่งฝ่าความแปรปรวนของอากาศ หลบเร้นกายซ่อนอยู่ในถ้ำซึ่งอยู่มีไกลจากอุทยาน ถ้ำนี้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อประดับอุทยานหลวง เป็นถ้ำขนาดใหญ่ไม่เล็ก จัดว่าพอดีให้สองร่างได้พักพิง อากาศภายในค่อนข้างชื้น แสงที่ลอดผ่านเข้ามาถูกแรงเหวี่ยงพัดไปเสียครึ่งหนึ่งทำให้ภายในค่อนข้างสลัว

ข้าหยานั่งชันเข่า กระชับเสื้อคลุมสีขาว ภูมื่อไปมาเพื่อสร้างความอบอุ่น

ให้มือที่เย็นจัดราวถูกแช่แข็ง ฉี้อหยางเห็นเช่นนั้นก็คว้ามือเล็กขึ้นมาดู เพียงพริบตาความอบอุ่นก็บังเกิดขึ้น

“มือท่านอุ่นเหลือเกิน” หญิงสาวชวนคุยแก้ความเขินอาย

“ข้าใช้ปรารถนายใน”

“เป็นเช่นนั้นเอง”

ทั้งที่สองมือของนางอุ่นแล้ว แต่ผู้ถ่ายทอดความอุ่นยังมิยอมปล่อยมือรวบรวมสองมือเล็กไว้ในมือเดียว อีกมือปลดผ้าคลุมของตัวเอง แล้วคลุมลงบนร่างที่เริ่มสั่นเพราะความหนาวซึ่งลอดผ่านเข้ามาทางปากถ้ำ

“ท่านมิหนาวหรือ” นางเอ่ยถามเสียงสั่น

“ข้าทนได้”

“ท่านเอาจกลับไปเถอะ ข้าเองก็ทนได้”

ชายหนุ่มมิได้หยิบผ้าคลุมคืน กลับเชยิบเข้าใกล้จนไหล่ของนางกับเขาแนบชิด ข้าหยารู้สึกถึงสองข้างแก้มที่เริ่มร้อนผ่าว รีบซุกหน้าลงกับหัวเข่าตัวเองเพื่อซ่อนแก้มสัระเรื่อ

ฉี้อหยางเมื่อเห็นท่าทีของข้าหย่า ก็พาให้นึกขึ้นได้ถึงความเหมาะสมจึงปล่อยมือนางให้เป็นอิสระด้วยความอาลัย แสร้งชวนคุยเพื่อทำลายความเกือเขิน

“เจ้าช่างแตกต่างจากสตรีแคว้นเหลียนยิ่งนัก”

ข้าหย่าเลิกคิ้วสูงด้วยมิเข้าใจ “ต่าง?”

“เจ้าดู...” เขาพยายามค้นหาคำพูด คิดอยู่นานในที่สุดจึงเริ่มเกริ่นถึงคุณสมบัติสตรีผู้ดีแคว้นเหลียน “สตรีแคว้นเหลียนไม่นิยมออกไปไหนตามลำพัง คุณหนูทั้งหลายล้วนมีสาวใช้ติดตาม เขินอาย เว้นระยะห่างต่อบุรุษ ยากนักจะสนทนากับบุรุษแปลกหน้า”

หญิงสาวอดคิดมิได้ว่าชีวิตของสตรีแคว้นเหลียนช่างน่าอึดอัดยิ่งนัก นางโชคดีเหลือเกินที่เกิดเป็นสตรีทิเบต ชีวิตที่ผ่านมาไปไหนมาไหนอิสระตามใจปรารถนา ขอแค่มิใช่ที่หวงห้าม นางล้วนขี้ม้าควบไปทั่ว เปิดเผยจริงใจ นับถือ

ผู้คนมากมายเป็นสหาย มิมีการแบ่งแยกหญิงชาย

หลายต่อหลายครั้งนางชวนเหล่าราชวงศ์ตระกูลหนึ่ง บางครา ชุกชนมากถึงขนาดไปมีเรื่องวิวาทกับนักเลงซึ่งกำลังรังแกคนอ่อนแอจนกว้าง ริมฝีปากจิ้มลิ้มยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“เพราะข้าคือสตรีทิเบต หญิงชายล้วนเท่าเทียม ทุกคนคือมิตรสหาย มิแบ่งแยกเพศ”

ชายหนุ่มร้องอ้อเบาๆ ในลำคอ หยิบขลุ่ยไม้สีน้ำตาลไหม้ขึ้นมาเข้าขบ เพลงบรรเลง เพียงท่อนแรกก็เริ่มทำให้หัวใจเรียวเล็กของผู้ที่นั่งพับหน้ากระดูก เสียงนี้นางจำได้ นอนฟังอยู่แทบทุกคืนจนเคยคุ้น ไม่มีทางที่นางจะจำ ผิด หญิงสาวเผยหน้าขึ้น จับจ้องอยู่ที่องค์กรหนุ่มซึ่งกำลังเป่าขลุ่ย เอื้อมมือ ออกไปแตะที่ขลุ่ยไม้

“ที่แท้ก็เป็นท่าน”

คิ้วหนาเลิกลุ่งแทนคำถาม นางจึงเอ่ยขยายความ

“ข้าได้ยินเสียงขลุ่ยของท่านตั้งแต่คืนแรกที่ข้ามาถึงที่นี่ ข้าฟังเสียงขลุ่ยนี้ทุกคืนและใช้มันเป็นเครื่องกล่อมนอน”

ฉีชีฮยวงหยุดเป่าขลุ่ย ใช้นิ้วเคาะลงบนปลายจุมูกรัน “ข้าดีใจที่ได้ช่วย ชักกลุ่มเจ้าเข้านอน”

“เสียงขลุ่ยของท่านไพเราะมาก ใครเป็นผู้สอนกันหรือ”

“ท่านพ่อสอนข้า ขลุ่ยนี้ก็เป็นท่านพ่อที่ทำให้ข้า”

ข้าหยาเท้าคางลงบนหัวเข่า ใช้นิ้วแตะขลุ่ยไม้ของอีกฝ่าย “ท่านพ่อกับ ท่านแม่ของท่าน...”

“เสียแล้ว พวกท่านเสียตั้งแต่ข้ายังเด็ก ผู้ที่เลี้ยงดูข้ามาคือท่านปู่ ท่านปู่เป็นผู้ฝึกสอนถ่ายทอดวรยุทธ์ให้ ท่านจากข้าไปเมื่อแปดปีที่แล้ว ตอนนั้นข้า เลยอยู่คนเดียวตามลำพัง”

มิอาจทราบว่สิ่งใดตัดสินใจให้ชายหนุ่มเล่าเรื่องราวของตนเอง ทั้งที่ปกติ แล้วเขาเป็นคนไม่ค่อยเปิดเผยเรื่องราวส่วนตัว เก็บทุกสิ่งเป็นความลับ ทว่า

กับนางนั้น...กลับรู้สึกอยากบอกเล่าให้ได้ร่วมรับรู้

“ข้าหายกุมมือใหญ่บีบเบาๆ เพื่อปล่อยโยน “ข้าเสียใจกับท่านด้วย”

ฉิซึฮายางพยักหน้ายิ้ม วางมือทับลงบนมือเล็ก “ข้าก็เสียใจกับเจ้าด้วย
ที่ต้องจากบ้านมาไกลถึงเพียงนี้ เจ้าคงคิดถึงบ้านมาก”

เมื่อกล่าวถึงบ้าน ดวงตากลมโตก็เริ่มแดง น้ำตาไหลออกมาอย่างมีอาจ
ควบคุม หญิงสาวใช้หลังมือปาดน้ำตา ช่มเสียงตัวเองมิให้ลั่นหา

“ข้าคิดถึงบ้าน แต่ข้าต้องอยู่ที่นี้”

“อย่าร้องไห้เลย ข้าไม่อยากเห็นน้ำตาของเจ้า” นิ้วใหญ่ปาดน้ำตาซึ่งเริ่ม
หลั่งลงอาบแก้มนวล “ข้าสามารถทำอะไรได้บ้าง เจ้าจึงจะหายโศกเศร้า”

นิ้วเล็กยื่นออกไปแตะที่ขลุ่ย “เป่าขลุ่ยให้ข้าฟัง เสียงขลุ่ยของท่านทำให้
ข้ามีความสุข”

“ได้ ข้าจะเป่าขลุ่ยเพื่อเจ้า”

เสียงขลุ่ยดังขึ้นในทันใด ท่วงทำนองเปี่ยมไปด้วยความอบอุ่นปล่อยโยน
ไม่ต่างไปจากดวงตาดอกท้อซึ่งทอดมองตรุณีน้อยข้างกาย แวดตาของเขาแผ่
ความรู้สึกบางอย่างซึ่งหญิงสาวไม่แน่ใจนักกว่าคือความรู้สึกใด รู้แต่ว่ามันขับไล่
ความอ้างว้างในใจของนางจนแทบสูญสิ้นได้

ข้าหายรู้สึกอุ่นใจยิ่งนัก ลืมตัวเผลอซบใบหน้าลงกับท่อนแขนกำยำ
ความอุ่นสบายจากปรางที่เขาส่งออกมาและเสียงขลุ่ยค่อยๆ ซับกล่อมให้นาง
ผล็อยหลับอย่างไม่อาจควบคุมตัว

ฉิซึฮายางหยุดเป่าขลุ่ย ค่อยๆ ประคองศีรษะเล็กให้นอนหนุนตักของ
เขาด้วยความระวังและทะนุถนอม นิ้วชี้ไล่แก้มเนียนลื่นชมพูเข้มเพราะความ
หนาว ก้มใบหน้าลงต่ำจนชิด ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ กำจายออกมาจากตัวนาง เขา
หยุดอยู่เพียงแค่นั้น ก่อนจะเลื่อนหน้าออกแล้วเริ่มต้นบรรเลงขลุ่ยต่อ ซับ
กล่อมคนที่หลับใหลอยู่ในห้วงแห่งความฝัน

...ฝันว่าตนเองกำลังกระโดดคว่ำเมฆอยู่ ณ ดินแดนถิ่นที่จากมา

ไม่รู้ว่กลับไปนานเพียงใด แต่เสียงเรียกชื่อและแรงเขย่าที่ต้นแขนก็ดัง

จุดหญิงสาวให้ตื่นขึ้นจากความฝัน

“ซ่าหยา ซ่าหยา ซ่าหยาตื่นได้แล้ว...ซ่าหยา”

ซ่าหยาดันตัวลุกขึ้นนั่ง ขยี้หูขยี้ตาหาวหอดแล้วจึงรีบปิดปาก เพราะนึกขึ้นได้ว่ามีบุรุษหนุ่มรูปงามนั่งอยู่ด้วย ทว่าไม่ทันแล้ว เขามอหึมฆ่า แวตาทิ่ทอดมอมีเพียงความเอ็นดู มิใช่สายตาดำหนิ ถึงกระนั้นก็สร้างความอับอายให้คนเผลอหลุดกิริยาไม่น้อย

ฉิซื่อหยางช่วยประคองคนที่สติยังไม่สมบูรณ์พร้อมนักให้ลุกขึ้น “หิมะ เบาลงแล้ว”

“ข้าหลับไปนานเพียงใด”

“ราวสามชั่วยาม”

“เช่นนั้นด้านนอกก็จวนจะมืดแล้ว?”

“ใช่”

หญิงสาวเบิกตากว้าง ป่านนี้คนทั้งตำหนักคงกำลังตามหานางเป็นแน่ เริ่มคร่ำครวญตำหนิตัวเอง ไม่น่าเลยจริงๆ ไม่น่าเผลอหลับไปถึงสามชั่วยาม!

“ตายแล้ว ตายแน่ๆ ข้าต้องรีบกลับ”

เอ่ยจบนางก็จูงมือเขา กิ่งดิ่งกิ่งลากให้วิ่งตาม ด้านนอกฟ้าเริ่มสลัว หิมะยังคงโปรยปรายแต่มีรุนแรงจนไม่อาจฝ่า เสียงลมกริ๊ดร้องดังเป็นระยะ คนทั้งสองหาได้เอ่ยสิ่งใด จนกระทั่งมาถึงอุทยานที่เขากับนางได้พบเจอ ทว่าทั้งอุทยานมีเพียงความเงียบ คือดเดาได้ว่าทุกคนคงเก็บตัวอยู่ในตำหนัก นางหยุดฝีเท้า ถอดผ้าคลุมขึ้นคืนให้เขา

“ขอบคุณท่านมาก ข้าต้องรีบกลับตำหนักแล้ว”

“เดี๋ยวข้าไปส่ง”

ใบหน้าจิ้มลิ้มรีบส่ายรัว ทั้งกลัวว่าความจะแตก ทั้งกลัวว่าใครจะพบเข้า เท่าที่นางเสียงตอนนั้นก็มากเกินพอ ดีว่าที่แห่งนี้เงียบไร้ผู้คน ทั้งยังมีหิมะลงเลยไม่มีผู้ใดพบเห็นคนทั้งสอง

“ไม่ต้องๆ ข้ากลับเองได้”

ยังไม่ทันที่นางจะหันหลัง มือใหญ่ก็รั้งข้อมือเล็กไว้ เพียงทอดสายตาสบกับแวตาสี้อำพุดอันเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง ร่างทั้งร่างของนางก็แทบจะหลอมละลาย

“ข้าหยา ข้าจะได้พบเจ้าอีกหรือไม่”

ข้าหยาไม่ได้ตอบคำถาม ด้วยรู้ดีถึงฐานะที่แท้จริงของตนเอง แม้ยังมีได้ถวายตัว แต่นางก็ได้ชื่อว่าเจ้ผินแห่งฮ่องเต้ นางคือสตรีที่มีสามีแล้ว!

“ข้าต้องไปแล้ว”

หญิงสาวแกะมือเขา ทันทีที่ความอบอุ่นที่ข้อมือเคลื่อนออก หัวใจของสาวน้อยคล้ายจะหลุดลอยตามไปด้วย กลืนใจหันหลังเดินจาก ทว่าเสียงท่มหนักแน่นซึ่งเอ่ยไล่หลังพาให้นางหลังน้ำตา

“ข้าจะมารอเจ้าที่นี่ทุกวัน ต่อให้เจ้าจะไม่มีวันกลับมาที่นี่อีก ข้า...ก็จะรอ”

หน้าดำหนักสี่จ้อมีเหล่าขันทีนางกำนัลย่นกระวนกระวายใจ แต่ละคนมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก จนกระทั่งผู้เป็นนายปรากฏตัว เหล่าผู้รอคอยจึงได้ยิ้มออกพร้อมระบายลมหายใจยาว โดนาวิ่งเข้าไปกอดนายหญิง เอยด้วยน้ำเสียงเจือสะอื้น

“องค์หญิงกลับมาแล้ว หม่อมฉันกลุ่มใจแทบแย นึกว่าทรงเป็นอะไรไป”

“ข้าขอโทษ พอดีวิ่งเล่นแล้วดันเผลอหลับ”

เสี่ยวเจียวเจียวรีบคลุมผ้าคลุมอีกผืนลงบนร่างเจ้ผิน แล้วประคองให้เดินเข้าด้านใน หันไปเอยสั่งนางกำนัลน้อยซึ่งเดินตามมาติดๆ

“ไปน่าน้ำขิงมา”

ข้าหยาหย่อนกายนั่งลงบนตั่ง อากาศในห้องรับรองค่อนข้างอุ่น เดาได้ว่าโดนาคงสั่งให้อุ่นห้องรอไว้เสมอ นางบิดกายไปมาแก้ความเมื่อย แล้วทบทวนตัวเองทั้งสองข้าง

“ขอโทษนะทุกคน วันหลังข้าจะไม่เผลอหลับแล้ว”

โดนารับน้ำขิงร้อนมาจากนางกำนัลน้อย วางลงบนโต๊ะไม้ข้างตั้ง “เสวยน้ำขิงก่อนเถอะเพคะ”

ข้าหายยกถ้วยน้ำขิงขึ้นสูดกลืนหอม ค่อยๆ จิบแก้กระหาย ความอุ่นจากน้ำซึ่งผ่านเข้าลำคอช่วยขับไล่ความหนาวเย็นที่ยังตกค้างภายในร่างไปจนสิ้น ละเลียดจิบทีละนิดๆ จนหมดถ้วย แะเมื่อรับผ้าเช็ดหน้าจากเสี่ยวเจียวเจียวมาเช็ดมุมปาก

โดนาหยิบถ้วยเปล่าส่งให้ชนที่มารับไปเก็บ การสอบสวนเริ่มต้นขึ้นด้วยการกระแอมปรับเสียงให้เข้มดู

“องค์หญิง ทรงแอบไปบรรทมที่ใดมาเพคะ พวกหม่อมฉันเดินหากันทั่ววัง หออย่างไรรู้ก็ไม่เจอ”

“ก็...” ผู้กระทำความผิดซังกาลำพุด ตัดสินใจไม่บอกความจริง “ข้าจำทางไม่ได้ เดินเล่นไปเรื่อย อยู่ดีๆ ก็ไปเจอเก่งหลังหนึ่ง ตอนแรกว่าจะนั่งเล่นแต่ดันพบบลับไปซะได้” เอ่ยจบก็ลุกขึ้นลูบท้องไปมา “ห้องเครื่องนำข้ามาส่งหรือยัง ข้าหิวจนไส้จะขาดแล้ว”

ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงเปลี่ยนสถานที่ไปยังห้องกินอาหาร ข้าหยกกินอาหารเสียบๆ มีโดนาคอยรับใช้ ส่วนเสี่ยวเจียวเจียวกับนางกำนัลอีกคนจัดเตรียมน้ำสำหรับอาบ

แม้จะกล่าวว่าหิว แต่คนหิวก็กินได้ไม่มากนัก น้อยกว่าทุกๆ วันอย่างเห็นได้ชัด เหตุที่นางไร้ความรู้สึกอยากอาหารเพราะรู้สึกตัวๆ อย่างบอกไม่ถูก บางสิ่งกำลังกวนใจ สิ่งนั้นคือประโยคหนึ่งของเขาคณันน์ ที่ยังดังก้องอยู่ในสมองของนางตลอดเวลา

“ข้าจะมารอเจ้าที่นี่ทุกวัน ต่อให้เจ้าจะไม่มีวันกลับมาที่นี่อีก ข้า...ก็จะรอ”

หญิงสาวระบายนลมหายใจ วางตะเกียบลงบนโต๊ะแล้วหยิบถ้วยชาขึ้นมาดื่ม ในสมองครุ่นคิดประโยคนั้น อดสงสัยไม่ได้ว่าเขาจะมารอนางทุกวันจริง

หรือไม่

กิริยาของนางมืรอตพันธุ์สายตาสีฟ้าติดตามมาแต่เยาว์วัย โดนามิได้เอ่ยถามในทันที เลือกว่าจะเก็บความสงสัยไว้ในใจ รอจนกระทั่งจบบื้ออาหาร ช่วยปรนนิบัติอาบน้ำจนถึงเวลาเข้านอน จึงได้เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่มีเกริ่นนำใดๆ

“ทรงมีเรื่องอะไรในพระทัยรึเปล่าเพคะ”

ข้าพเจ้าไม่ตอบคำถามนั้น หยิบดอกทิวลิปที่ได้รับในวันนี้ขึ้นมาสูดกลิ่นหอม ในใจรู้สึกอึดอัดร้อนรนและทรมาน อยากจะวิ่งไปที่ใดสักแห่ง ไม่มีเหตุผลใดๆ แค่อยากวิ่งอยากเคลื่อนไหว ไม่ต้องการอยู่เฉยๆ เช่นนี้ นางลุกขึ้นเดินไปหน้าโต๊ะกระจก เปิดกล่องไม้ ออกแล้ววางดอกไม้ลงเคียงข้างดอกเก๋ากีที่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอ่อน

โดนามิได้เอ่ยถามซ้ำหรือเร่งรัดคำตอบ เพียงเดินไปแปร่งผมให้ผู้เป็นนาย แปร่งเสร็จก็ส่งขึ้นเตียงนอน ดับไฟแล้วเดินออกจากห้องไปเงียบๆ

ข้าพเจ้านอนพลิกตัวไปมา ไม่อาจข่มตาหลับแม้จะพยายามสักเพียงใด นางถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า ลุกขึ้นเดินไปยืนข้างหน้าต่าง ทอดสายตามองไปยังท้องฟ้าสีดำนมด คืบนี้เป็นคืนเดือนดับ ไร้หมู่เมฆหรือดาวแม้เพียงเสี้ยวดวง

นางถอนหายใจอีกครั้งแล้วเดินกลับขึ้นไปนอนบนเตียง ปิดเปลือกตา พยายามทำสมาธิให้โล่ง ทว่าภาพที่ปรากฏกลับเป็นใบหน้าคมคายและดวงตาดอกทิวลิปนั้น ยังมีเสียงหัวเราะดังก้องในสมอง

“ข้าจะรอเจ้า...”

หญิงสาวลุกขึ้นนั่งกริคร้องไร้เสียง ฮึดฮัดกับตัวเอง กระแทกร่างนอนอีกครั้ง ตัดสินใจหมายมาว่านางจะไม่มีวันทำผิดอีกต่อไป นางไม่ต้องการหลอกหลวงเขา ไม่ต้องการหลอกตัวเอง...

“อยากจะรอ?...นี่ก็เชิฐรอไปเถอะ ข้าจะไม่มีวันไปที่นั่นอีกแล้ว!”

ถึงแม้ข้าหยาจะมีได้อย่างเท่าไปยังอุทยานทางทิศเหนือ แต่ก็ใช่ว่านางจะทำตัวเป็นเจ้ผืนผู้แสนเรียบร้อย นางมิได้นั่งเย็บปักถักร้อยอยู่ที่ตำหนักหญิงสาวยังคงเปล่งกายเป็นนางกำนัลน้อย ลัดเลาะสำรวจพระราชมังคลาภิเษกไปทั่วเบ้นทิศทางไปยังฝั่งตะวันตกแทน

ตำหนักที่ใหญ่ที่สุดของทิศนี้คือตำหนักซีเมียนของหยางไทเฮา ด้านนอกถูกตกแต่งวิจิตรหรูหรา กล่าวได้ว่างดงามเสียยิ่งกว่าตำหนักตงเจียนของเสินไทเฮา ทั้งที่ตามจริงแล้วเสินไทเฮามีศักดิ์สูงกว่า นี่สินะที่กล่าวกันว่ามารดาได้ดีเพราะบุตรชาย เมื่อพระโอรสเป็นผู้ปกครองแล้ว หยางไทเฮาปรารถนาจะทำสิ่งใดใครจะกล้าขัดขวาง

อุทยานส่วนพระองค์เต็มไปด้วยพันธุ์ไม้หายาก แต่ละต้นถูกดูแลพุ่มปกอย่างดีจากเหล่านางกำนัล ข้าหยาซ่อนตัวหลบหลังพุ่มไม้ จากมุมนี้แลเห็นโพนมามายืนกำกับสั่งงาน ถัดออกไปคือสตรีร่างเล็กกระหง ดวงหน้างดงามคมคาย กำลังเดินเข้าตำหนัก จากการแต่งกายพอจะคาดเดาได้ว่าเป็นหนึ่งในพระสนม

นางกำนัลตัวปลอมค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้ขึ้นอีก โพนมามาเดินกลับเข้าไปในตำหนักตามหลังพระสนมนางนั้น บัดนี้เหลือเพียงเหล่านางกำนัลที่ค่อยๆ เคลื่อนกายมายืนใกล้กัน ดวงตาของพวกนางกวาดมองไปทั่วก่อนจะเริ่มตบพุดคุย

“เจ้าว่าใครกันจะได้เป็นฮองเฮา”

“ข้าถือทางฝั่งเหอเฟย นางจิตใจดี มีเมตตา นางเหมาะสมที่สุด”

“แต่ข้าคาดว่าจางเฟย ถึงนางจะโมโหร้ายและ...เอาเป็นว่าทั้งบิดาและพี่ชายนางเพิ่งทำผลงานใหญ่ อย่างไรฝ่าบาทก็ต้องไว้หน้าพวกเขา”

การนิเทศเหล่านั้นดึงดูดความสนใจจากข้าหยายิ่งนัก ดวงตากลมโตกวาดมองไปรอบ พรางกระเถิบร่างไปซุกแอบอยู่ที่พุ่มไม้ใกล้กับนางกำนัลซึ่งคล้ายจะเป็นหัวหน้านิเทศ

“หรือบางทีฝ่าบาทอาจตั้งพวกนางขึ้นเป็นก๊วยเฟย”

“จริงด้วย ข้าว่าคงขึ้นเป็นก๊วยเพยก่อน แต่อาจมีใครสักคนขึ้นเป็นหวงก๊วยเพย”

“แล้วถ้าเพยทั้งสองเลื่อนยศ เจ้าว่าผืนคนใดจะขึ้นเป็นเพยแทน”

ทุกคนพากันคาดเดา คนแอบฟังก็นั่งฟังอย่างเพรียกเพรียก ก่อนจะสะดุ้งเมื่อมีใครคนหนึ่งเอ่ยถึงนาง

“นี่ๆ พวกเจ้ารู้หรือไม่ เจิ้งผินตั้งแต่เข้าวังมาฮ่องเตย์ยังไม่เคยเรียกนางถวายตัว”

“ข้าก็ได้ยินมาเช่นนั้น”

“อย่าว่าแต่ถวายตัวเลย ไม่เคยแม้แต่จะเรียกเข้าเฝ้า”

“แหมम्म! พวกเจ้าก็รู้ว่าฮ่องเต้โปรดปรานสาวงาม เจิ้งผินะนางก็น่าเอ็นดูหรอกนะ แต่ถ้าเทียบกับพวกคนโปรดทั้งหลายของฝ่าบาท...” คนพูดส่ายหน้า น้ำเสียงเจือความเวทนา “เทียบไม่ติดแม้เพียงน้อยนิด”

เสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากกลุ่มคนข้างนิหา คนถูกพูดถึงมิได้โกรธเคือง นางรู้ดียิ่งกว่าใครว่าตนมิใช่สาวงาม การที่ถูกหมางเหมินมิดึงดูดพระทัยฮ่องเต้ผู้ถูกห้อมล้อมด้วยสตรีงามลุ่มเมืองมากมายนั้นมิใช่เรื่องแปลก

ริมฝีปากจิ้มลิ้มยิ้มน้อยๆ สนทนากับตัวเองในใจว่าไม่สนใจนางเสียดี นางเองก็ใช้ว่าต้องการจะเป็นคนโปรด หากฮ่องเต้พระองค์นั้นลืมนางไปได้จริงๆ นางจะยิ่งดีใจมาก เช่นนั้นก็มิอืสรระวิ่งเล่นไปเรื่อย แม้จะได้เป็นเพียงผินไปจนตายก็ไม่ทุกข์ร้อนใดๆ

เสียงหัวเราะหยุดลงพร้อมกับกลุ่มนางกำนัลรีบกระจายตัว ไหนมามาเดินออกมาจากตำหนัก พระสนมผู้นั้นเดินตัวลีบตามมาด้วยท่าทางสงบเสถียร จากจุดนี้มองเห็นได้ว่าสองข้างแก้มขาวมีรอยแดงปรากฏ ทั้งยังค่อนข้างบวม...รอยโดนตบ!

พระสนมผู้นั้นจากไปแล้ว ไหนมามากลับเข้าไปในตำหนัก ตามที่คาดไว้...นางกำนัลน้อยทั้งหลายรีบวิ่งมารวมกลุ่มกัน หัวข้อสนทนาเปลี่ยนเป็นเรื่องพระสนมที่น่าสงสารผู้นั้น

“โกณินช่างน่าสงสารนัก สูญเสียพระครรภ์ไปยังไม่วายโดนลงโทษ”

ผู้แอบฟังร้องอ้อในใจ ที่แท้ก็เป็นผืน...ตำแหน่งเดียวกับนาง

“ได้ข่าวว่าไทเฮาทรงสั่งลดตำแหน่งนางลงเป็นต่ำอิง และส่งนางเข้าตำหนักเย็น แต่ฝ่าบาททรงยับยั้งไว้ ลดนางเป็นก๊วยเหรินและส่งนางเข้าตำหนักเย็นเช่นกัน”

คำว่า ‘ตำหนักเย็น’ ทำให้เหล่านางกำนัลตัวสั่น หนึ่งในนั้นถอนหายใจยาว เขวี้ยงดินในมือลงบนพื้น

“อยู่ตำหนักเย็นก็ไม่ต่างจากตายทั้งเป็น ข้าว่านะ...” นางกวาดตามองลดเสียงลง “ถ้าเป็นข้า ข้ายอมตายดีกว่าถูกละทิ้งที่ตำหนักเย็น”

จากการลักลอบแอบฟังก็พอจะทราบได้ว่าอดีตผืนผืนนั้นแท้จริง ข้าหยาดเศร้าใจในชะตากรรมของสตรีผู้นั้นมิได้ สูญเสียลูกก็เจ็บปวดมากมายอยู่แล้ว นี่ยังถูกตบและส่งเข้าตำหนักเย็น แม้จะไม่ทราบว่าคือที่ใด แต่ก็คาดเดาได้จากสีหน้าและท่าทางของเหล่านางกำนัล แน่ใจว่าย่อมเป็นที่ที่ความตายสุขสบายกว่าการอยู่

“ข้าได้ข่าวว่านางถูกทำให้แห้ง” เสียงที่เอื่อยซึ้งมาเปิดประเด็นแผ่วเบา

ข้าหยาดเบียดตัวแทรกเข้าไปในพุ่มไม้ เอียงหูเงี่ยฟังสุดความสามารถ

“ข้าแอบได้ยินมาว่า วันนั้นที่จริงแล้วฝ่าบาทต้องเสด็จไปประทับกับจางเฟย แต่หมอล่วงดันมาทูลว่าโกณินมีไข้ ฝ่าบาทเลยเสด็จไปดูนาง ในที่สุดก็ประทับที่นั่น ไม่ได้ไปประทับกับจางเฟย”

“ข้าก็แอบได้ยินมาว่าจางเฟยไม่พอใจมาก อาละวาดเสียใหญ่โต พอสองวันต่อมาโกณินก็แห้ง”

เรื่องที่ได้รับฟังทำให้ข้าหยาดต้องยกมือขึ้นปิดปาก บังคับตัวเองไม่ให้หลุดร้องเพราะตกใจ หากเรื่องเป็นเช่นที่นางกำนัลเหล่านั้นกล่าวจริง นั่นหมายความว่าโกณินแท้จริงบุตรด้วยฝีมือจางเฟย?

คิวเรียวขมวดมุ่นด้วยความสงสัยเสียยิ่งนัก เพียงเรื่องฮองเต๋ไปประทับกับอีกคน เป็นเหตุให้ต้องกระทำโหดเหี้ยมรุนแรงถึงเพียงนี้เชียวหรือ ยังมีเรื่อง

แห่งนี้...ถ้าเรื่องนี้หลุดออกมาถึงเหล่านางกำนัล เป็นไปไม่ได้ที่ฮ่องเต้จะไม่ทรงทราบ หรือว่าทรงทราบแต่เลือกที่จะนิ่งเฉยมิทำสิ่งใด

ยิ่งคิดก็ยิ่งขุ่นลุก หากเป็นเช่นนั้นนางคาดคิด ผู้ที่โหดเหี้ยมอำมหิตที่แท้จริงมิใช่จางเฟย แต่คือเหลียนไ้จูฮ่องเต้ต่างหากเล่า!

เรื่องราวใหม่ๆ ที่ได้รับรู้ยิ่งทำให้ข้าหย่าไม่ต้องการถวายตัว ไม่ต้องการเป็นคนโปรด และยิ่งไม่ต้องการตั้งครรรค์ หญิงสาวอดกังวลล่วงหน้ามิได้ หากวันหนึ่งนางกลายเป็นคนโปรดขึ้นมาและตั้งครรรค์ ชีวิตคงไม่ต่างจากยืนอยู่ท่ามกลางคมหอกคมดาบ ขยับเพียงนิดก็พลาดถูกแทงสิ้นชีพ อย่างว่าแต่รักษาเลือดเนื้อในครรรค์เลย ชีวิตตนเองก็คงไม่อาจรักษาให้รอดได้

ข้าหย่าค่อยๆ เคลื่อนกายถอย ลุกขึ้นถึงเดินกึ่งวิ่งออกจากมุมนี้ แล้วตรงดิ่งกลับไปตำหนักของตน มุ่งสู่ห้องนอน ปิดประตูลงกลอน นิ่งทอดเข่าอยู่บนเตียง สมองยังวนเวียนคิดถึงสิ่งที่ได้รับรู้

ก่อนที่จะนางจะเดินทางมาที่นี่ บิดาเคยกล่าวหาว่า..

“วังหลังอันตรายมากพิษภัย สตรีวางแผนพัวพันเล่ห์กลชิงดีชิงเด่น จะทำสิ่งใดต่อระมัดระวังตัว ถ้าพลาดหมายถึงสิ้นชีวิต”

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่นางเริ่มตระหนักถึงคำเตือนนั้น หญิงสาวล้มกายลงนอน แขนเล็กกายหน้าผาก เอ่ยรำพันเสียงแผ่วเบา

“ที่แห่งนี้ไม่ใช่ที่ของข้า ข้าไม่ต้องการแข่งขันกับผู้ใดทั้งนั้น”

นางหลับตาลงคิดถึงท้องฟ้าดงามของทิเบต อิสระในการทำทุกสิ่งตามที่ใจปรารถนา ยังมีความรักมากล้นจากทุกๆ คนที่มอบให้นาง ที่นั่นนางคือดวงใจของทุกคน ทว่าสำหรับที่แห่งนี้...ตำแหน่งที่ข้าหย่าต้องการที่สุดคือไว้ตัวตน ไร้คนสนใจ และเป็นเพียงอากาศธาตุลอยไปลอยมา

ในความกังวลและกลัดกลุ้มปรากฏภาพแทรกของฉีซือหยาง มือเล็กกุมทรวงอกตัวเอง อดไม่ได้ที่จะเริ่มตั้งคำถาม...

จะดีสักเพียงใดกำหนดหนอนางเป็นเพียงนางกำนัล ครบกำหนดเวลาได้ออกจากวัง แต่งงานกับผู้ชายที่รักนาง ไม่ต้องแย่งชิงแข่งขันกับสนมมากมาย

‘ไม่ต้องมีชีวิตอยู่เพื่อรอคอยความสนใจเพียงชั่วยามจากบุรุษที่ไม่ว่าสตรีใดก็มี
มีวันได้ครอบครองเป็นของตนเองอย่างแท้จริง

กลางดึกสงัดในคืนเดือนแรม

บุรุษร่างสูงในชุดราของครีทซ์หลวงชั้นหนึ่ง ยืนกอดดอกทวดสายตามองอยู่หน้าตำหนักสี่จ้อ เพราะตำหนักหลังนี้ตั้งอยู่ก่อนข้างสันโคธะ ทั้งยังมีต้นไม้ใหญ่ล้อมรอบราวต้องการบดบังว่ามีตำหนักตั้งอยู่ ด้วยเหตุนี้ร่างของเขาจึงถูกซ่อนเร้นไปด้วย มิต้องกังวลว่าจะมีผู้ใดมาพบเห็น

ประตูใหญ่เข้าสู่เขตตำหนักถูกปิดคล้อยด้วยกุญแจอย่างแน่นหนา ฉีซือหยางมีสนใจกุญแจเหล่านี้นัก ด้วยฝีมือของเขาเพียงแตะปลายเท้าก็ทะยานข้ามลอบเข้าไปในตำหนักได้ คิ้วกระเป๋หนาเล็กสูงยามได้มาเยือนที่นี่เป็นครั้งแรกอดแปลกใจไม่น้อยที่ตำหนักแห่งนี้ไร้ราของครีทซ์หลวงประจำดูแล

‘ดูท่าชาวเรือนที่ฝ่าบาทละเลยมีสนใจโยติเจิ้งผินเจ้าของตำหนักคงจะเป็นเรื่องจริง มิใช่เพียงข่าวลือ’

ดวงตาดอกท้อซึ่เล่นแพ่งผ่านประตูสี่แดงคล้ำ เพื่อควานหาว่าสตรีผู้นั้นซึ่งเขารอคอยพักอยู่ที่ห้องใดในตำหนักนี้ หลายวันแล้วที่นางเสียบหายไป เขาอดเป็นห่วงมิได้ว่าอาจป่วยไข้ ถูกลงโทษ...หรือถูกใช้งานหนักจนไม่มีเวลาไปพบ?

“หรือเจ้า...ไม่ต้องการพบข้าอีกต่อไปแล้ว” คำถามนั้นแสนเศร้า เปล่งออกมาและลอยไปพร้อมกับสายลม

ฉีซือหยางถอนหายใจ ในทุกๆ วันเขาจะต้องแวะไปที่อุทยานแห่งนั้น เรียกได้ว่าแม้จะมีเวลาวางเพียงเสี้ยวไปไม่ไหว ก็รีบมุ่งไปยังริมบึงพร้อมความหวัง...หวังว่าจะได้เจอกับร่างเล็กบางที่มีดวงหน้าน่ารัก ทว่าไม่เคยมีครั้งใดที่ได้พบนาง ไม่มีแม้เพียงเสี้ยวเงา

“บางทีนางอาจจะงานยุ่ง”

ชายหนุ่มปลอบใจตนเอง หยิบขลุ่ยขึ้นมาหมุนในมือเล่นแล้วจึงจดลงที่

ริมฝีปาก เริ่มต้นเป่าเพลงบรรเลงขับกล่อม ฟากเสียงขลุ่ยช่วยปลอบโยนตรูณี
น้อยผู้ต้องจากบ้าน เพราะตัวเขามืออาจนุกเข้าไปกระทำด้วยตัวเอง ทำได้เพียง
ฟากเสียงขลุ่ยให้ช่วยโอบกอดนาง

เสียงขลุ่ยเปี่ยมด้วยความรู้สึกมากมายแอบแฝง ทั้งหวานซึ่งตรึงใจ ทั้ง
โหยหารอคอย เสียงสะท้อนผ่านเข้าสู่ตำหนักด้านใน และแน่นอนว่าความรู้สึก
ทั้งหลายเหล่านี้ถูกส่งผ่านไปถึงนางผู้นั้นตามที่เขາหมายมาด

ข้าหยานนอนหนุนแขนและหลับตา ใช้หัวใจรับฟังความรู้สึกมากลั่นซึ่ง
ส่งผ่านมากับเสียงขลุ่ย เสียงในวินาทีชัดเจนจนคล้ายจุดบังเกิดเสียงห่างเพียง
ประตูกัน

น้ำตาหยาดเล็ดร่วงจากหางตา ในใจของนางมากลั่นด้วยความคะเนิงหา
ช่างเป็นความรู้สึกที่แสนอัศจรรย์เหมือนอย่างไม่รู้จะบรรเทาเช่นไร หญิงสาว
ยกมือปิดหู คิดอย่างโง่เขลาว่าหากไม่ได้ยิน ใจย่อมไม่รับรู้ ทว่านางคิดผิด...

สิ่งหนึ่งที่บังเกิดขึ้นโดยที่ข้าหยามิรู้ตัว เสียงขลุ่ยของฉวีฮ้อยางได้สลัก
ลึกลงในหัวใจดวงน้อยของนางเสียแล้ว!

บุปผากลับที่ห้า

เช้าวันนี้หมอกลงจัด พระราชวังถูกปกคลุมด้วยไอหมอกขาว ผู้คนส่วนใหญ่หนีความหนาวเพื่อรับไออุ่นจากเตาผิงอยู่ในตำหนัก ไม่เว้นแม้แต่ข้าหาฯ หลังเสร็จจากอาหารเช้า นางกึ่งนอนกึ่งนั่งอยู่บนตั่งในห้องรับรองบนโต๊ะข้างๆ คือจางไสเมลิ็ดทานตะวัน

ทว่าหญิงสาวมิได้ตะตอง เนื่องด้วยสายตายังคงจ้องอยู่ที่นางกำนัลและชั้นที่น้อย ซึ่งกำลังคุ้ยกระซิบกระซาบกันอยู่ เฟ่งมองอยู่นานด้วยความเบื่อหน่ายบวกกับความอยากรู้ ในที่สุดก็กระแอมแล้วยืนกายนั่งตรง กวักมือเรียกนางกำนัลน้อยให้เข้ามาใกล้ เเย่ถามด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น

“พวกเจ้าคุ้ยสิ่งใดกัน แลดูตื่นๆ พิกุล”

นางกำนัลน้อยมีนามว่าอี้เซียง เฟ่งเข้าวังมาได้ปีแรก นางเลือบตามองเสี้ยวเจียวเจียวซึ่งยืนอยู่ทางด้านซ้ายมือของเจิ้งผิน เบนสายตามองต่อไปยังโถนาที่กำลังรินน้ำชา ในที่สุดก็หันกลับมาเผชิญหน้า

“ทุลเจิ้งผิน คือ...” เด็กหญิงล้งเลไม่หือย ไม่แนใจนักว่าจะพูดดีหรือไม่

“มีสิ่งใดก็พูดมา ข้าเพียงแค่อยากรู้ หรือว่าเป็นความลับ?”

“ไม่ใช่ความลับพะคะ เพียงแต่...คือ...เมื่อเช้าหม่อมฉันไปโรงซักล้าง ได้ไปพบกับเหล่าพนักงานจากตำหนักอื่น พวกนางพูดคุยกันว่า...” อี้เซียงปาดเม็ดเหงื่อบนใบหน้า ก้าวเข้ามาชิดนายของตน “อันผินทรงผูกคอตายพะคะ”

“อันผินผูกคอตาย?”

“พะคะ แต่ทุกคนล้วนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า แท้จริงแล้วอันผินถูกฆ่าตายพะคะ”

ข้าหยาหีบถ้วยชาขึ้นมาจิบ ครุ่นคิดถึงเรื่องที่ได้รับฟัง อันผินผู้นั้นางไม่รู้จักและไม่เคยพบ แต่ก็สงสัยใคร่รู้ สิ่งใดเป็นเหตุให้สตรีผู้นั้นต้องจบชีวิตกันหนอ

“โยผู้คนจึงคิดเช่นนั้น”

“ทูลเจ้ผิน ที่หม่อมฉันได้ยินมา ว่ากันว่าเมื่อสามวันที่แล้วระหว่างทางที่ฝ่าบาทเสด็จไปหาจางเพย ทรงพบกับอันผินที่นั่งติดฝัสนาในอุทยานพะคะ จึงทรงหยุดชบวนก่อนจะเปลี่ยนพระทัยไปประทับกับอันผินแทน วันรุ่งขึ้นก็มีรับสั่งให้นำต้นชบาแดงหน้าตำหนักของอันผินออกพะคะ”

ข้าหยาวางถ้วยน้ำชาลง คิดในใจว่า...

‘จางเพย...เป็นนางอีกแล้วหรือ เมื่อเดือนที่แล้วก็มีข่าวเรื่องทำให้ผินนางหนึ่งแท้ง ครั้นนี้มีข่าวว่าเป็นเหตุแห่งความตายของผินอีกนางหนึ่ง สตรีผู้นี้ช่างอำมหิตเสียจริง ดูท่าทางพร้อมจะกำจัดทุกคนที่เป็นภัยหนามขวางลูกตา ช่างเป็นสตรีที่ควรหลีกเลี่ยงให้มากที่สุด ยิ่งไกลเท่าไรก็ยิ่งปลอดภัย’

“เมื่อครู่เจ้าบอกว่าเอาชบาแดงออก?”

“พะคะ ฝ่าบาทมีรับสั่งให้นำต้นชบาแดงออกในวันรุ่งขึ้นหลังจากประทับร่วมกับอันผิน”

หญิงสาวนึกถึงต้นชบาแดงหน้าตำหนักของตน ยังมีต้นชบาแดงอีกหลายต้นที่อยู่หน้าตำหนักต่างๆ จะมีก็แต่หน้าตำหนักตงเปียนกับซีเปียนของไทเฮาทั้งสอง ตำหนักหนานกวาของเหอรู้ยเตียน ตำหนักล่าเจียวของจางอิงอู่ และอีกสองถึงสามตำหนักที่ไม่มีต้นชบาแดง ต้นชบาแดงเหล่านี้แทนความหมาย

ถึงสิ่งใด

เสียเจียวเจียวคตเตถึงความจนสงสัยของนายหญิงออก จึงเอ่ยอธิบายขยายความ

“ทูลเจิ้งผิน ต้นขาแดงนั้นเป็นสัญลักษณ์เพคะ หากตำหนักใดไม่มีต้นขาแดงปลูกอยู่ นั่นหมายความว่าไม่ต้องรับโอสถพระราชทานหลังถวายงานแด่ฝ่าบาทเพคะ”

“โอสถพระราชทาน? ต้องดื่มยาด้วยหรือ”

“เป็นโอสถที่ทำให้ไม่ตั้งครรภ์เพคะ หากไม่มีต้นขาแดงหน้าตำหนัก และไม่ได้รับพระราชทานโอสถ หมายความว่าฝ่าบาทพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ตั้งครรภ์ได้”

ข้าหยารู้แจ้งในทันใด ที่แท้การได้รับอนุญาตให้ตั้งครรภ์ก็เป็นจุดเปลี่ยนชีวิตได้ถึงเพียงนี้ ดูท่าจางเพยคงลงมือกำจัดเลียนหนามที่จะขวางทางตำแหน่งรัชทายาทของบุตรในอนาคตของนาง หญิงสาวชนลูกชั้น ลูกชั้นเดินไปแถมประตุ สอดสายตามองขาแดงหน้าตำหนัก ประรณหาเหนือสิ่งอื่นใดให้ขาแดงต้นนี้ถูกปลูกเอาไว้ที่นั่น ขอให้อยู่เช่นนั้นจนถึงวันที่นางลาจากโลกนี้ไป

นี่เป็นครั้งที่สองที่ข้าหยออกจากตำหนักในฐานะเจิ้งผิน ทว่าจำนวน ขันทีและนางกำนัลก็เรียกเสียงหัวเราะเย้ยหยันและสายตาดูแคลนจากเหล่า นางกำนัลชั้นอื่นๆ รวมถึงเหล่าสนมที่เดินผ่าน พวกนางเหล่านั้นไม่แม้แต่จะรับรู้ถึงความมีตัวตนของเจิ้งผิน เพียงปรายตามองและเดินเซิดหน้าไล่ มิได้หยุดทำความเคารพอย่างที่ควรจะเป็น

โดนาออกอาการทางสีหน้า หมายถึงตรงเข้าไปสั่งสอน แต่ทุกครั้งข้าหยาก็เอ่ยห้ามและกุมมือนางกำนัลคนสนิทให้เดินตาม เพราะมิได้สนใจในสายตาดูถูกทั้งหลายเหล่านั้น สายตาเหล่านั้นหาได้สร้างผลกระทบใดๆ ต่อจิตใจนาง ทุกวันนี้แม้นางมิได้เป็นคนโปรด ทว่ากลับสบายใจอย่างยิ่ง ไม่ต้องกังวลว่าใครจะเข้ามาทำร้าย มิต้องอยู่ในวังวนแห่งการต่อสู้

อาการคันคอคันจมูก ทำให้ซ่าหยาทั้งโอและจามในเวลาเดียวกัน ลีวัน
ที่แล้วป่วยเป็นหวัด มิได้เป็นหนักหนาจนถึงขั้นต้องเช็ดมูมอลวง แคตัวรุ่มๆ
และอ่อนเพลีย ตอนนี้อาการดีขึ้นมาก หลังจากอุดอู้อยู่ในต้ำหนักมาหลายวัน
จึงอยากออกไปเดินเล่น

“เจิ้งผินเพคะ หม่อมฉันได้ยินมาว่าอุทยานทางทิศเหนือเจียบสงบ ผู้คน
น้อยนัก” เสี่ยวเจียวเจียวเอ่ยแนะนำ กังวลใจแทนนายสาวกับสายตาของ
คนนอกทั้งหลายที่ทอดมองมา

“ข้าไม่ชอบที่นั่น”

ซ่าหยาปดคำโต แท้จริงแล้วนางหลบหน้าใครบางคน นอกจากจะไม่
อยากพบหน้าเขาแล้ว ยังไม่ต้องการให้เขารู้ความจริง ว่าแท้ที่จริงแล้วนางคือ
เจิ้งผิน มิใช่นางกำนัลซ่าหยา

หญิงสาวชะงักฝีเท้า อดนึกถึงดวงตาดอกท้อซีเล่นคู่กันไม่ได้ เกือบเดือน
แล้วที่มิได้พานพบ เขา...ยังคงรอคอยนางอยู่ที่นั่นทุกวันหรือไม่ หลายต่อหลาย
ครั้งอยากจะแอบไปเมียงมองดู อยากรู้ว่าเขาจะทำตามคำพูดจริงหรือเปล่า
ทว่าไม่อาจทำเช่นนั้นได้ พยายามหักห้ามใจ ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นเพียงสายลม
ที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป

สายลม...ที่มีอาจและมิควรหวนคืนกลับมา

“อ้าว นั่นเจิ้งผินนี่”

เสียงใสแหลมของใครบางคนเอ่ยขึ้น ซ่าหยาหันหน้าไปทางต้นเสียง
กึ่งกลางอุทยานมีโถงหินอ่อนทรงกลมขนาดใหญ่ ที่มุมนั้นคือหยางไทเฮา ยัง
มีเหอรู้ยเตียนนั่งข้างๆ คล้ายม่ออันหวาน จางอิงอู๋ยิ้มและเช็ดหน้าด้วยท่าทาง
ยโส และสตรีอีกคนที่นั่งถัดออกมา นางมีใบหน้างามหวานล้ำปานน้ำผึ้ง

จางเฟยชู่มือพลงกวักรเรียก “เจิ้งผิน มานี่มา”

ซ่าหยามีอาการขัดได้ จึงค่อยๆ เดินไปด้วยการก้าวที่สั้นและช้าจนแทบจะ
คลาน ยอบกายค้ำับ วางสายตาและสีหน้าให้สงบที่สุด ทั้งที่ในใจรู้สึก
หวาดหวั่นต่อสายตาของจางอิงอู๋

“เจ้จ้าวหลินถวายพระพรไทเฮา เทอเพย จางเพยเพคะ”

นางหันหน้าไปทางสตรีผู้นั้น ยังไม่ทันเอ่ยสิ่งใด ไทเฮาก็เอ่ยแนะนำ

“นางคือฟานก๊วยเหริน”

ฟานก๊วยเหรินลุกขึ้นยกบกายคำนับงดงาม “ฟานเพยเพยถวายพระพรเจ้ผินเพคะ”

“ตามสบาย”

ฟานก๊วยเหรินหรือฟานเพยเพย เป็นธิดาหัวหน้าหมอลวงนามว่าฟาน-ถาน นางเข้าวังถวายตัวในตำแหน่งก๊วยเหรินก่อนหน้าข้าพหยาสองเดือน ได้รับพระราชทานตำแหน่งสูงกว่า ซึ่งตั้งอยู่อีกฝั่งของอุทยานแห่งนี้

ฟานเพยเพยคลิย്മ่ออ่อนหวาน ทว่ากำลังครุ่นคิด องค์หญิงทิเบตนางนี้น่ารักน่าเอ็นดู เห็นแล้วสบายตา หน้าตามิได้งดงามดังดูต ไหนจะทำทางที่ค่อนข้างกระด้างเกินกริยาของสตรี ดูท่าฝ่าบาทคงไม่โปรดนัก โดยเฉพาะจากข่าวที่สืบมา...เปลี่ยนใจจู๋ฮ่งเต๋ไม่ทรงเคยเรียกให้นางถวายตัว ไม่แน่ว่าจะเสด็จไปเยี่ยม

ดวงตาคู๋มกลม่อมเหล่านางกำนัลและขันทีที่ติดตาม ยิ่งเห็นก็ยิ่งแน่ใจถึงสถานะผินนางนี้ สรุปลุ่ในชั้นแรกว่าสตรีผู้นี้มิใช่บุคคลซึ่งนางต้องกังวลหรือให้รำคาใจใดๆ ร่วงระเหิดคอขึ้น นิ่งลงที่เดิมด้วยท่วงท่าสง่างาม

“หลินเออร์ มานั่งกับข้าตรงนี้มา” เฮอร์ยูเตียนตบมือลงบนที่นั่งข้างกายหลังจากที่ทุกคนปล่อยให้ผู้มาใหม่ยืนอยู่ตามลำพังพักใหญ่

“ขอบพระทัยเพคะ”

ข้าพหยาเดินไปนั่งลงข้างๆ นางค่อนข้างเกร็งจนรู้สึกว่าการหายใจข้างลำบากยากเย็นยิ่งนัก อยากจะวิ่งหนีออกไปกรี๊ดร้องตะโกนกับอากาศ ทว่าสิ่งที่ทำได้มีเพียงนั่งกุมมือตนเอง ก้มหน้าและสงบปากสงบคำ

จางอิงอู่มองสาวน้อยผู้รั้งตำแหน่งผิน สายตาสีเทาเข้มไปด้วยความขบขัน เอ่ยในใจว่า ‘เจ้จ้าวหลินผู้นี้ ข้างเป็นสตรีที่ไม่เหมาะแก่การอยู่วังหลังเสียจริง หน้าตาไม่โดดเด่น ทำทางไม่ดึงดูดให้ชดไถ่ จะมีข้อดีอยู่เพียงนิดคือ

ดูแล้วไร้พิษภัย แวตาลีโซ่ขอบริสุทธิ์ หมาตัวนี้คือหมาภยันตราย คือเบี้ยที่ไม่มีทางเข้ามาจับบาปใดๆ บนกระดานหมากรุกแห่งวังหลัง

เมื่อคิดเช่นนั้นก็ได้สนใจไม่ จึงหันหน้าไปทางหยางไทเฮาซึ่งกำลังจับพระสูตรส แต่แท้จริงแล้วสายพระเนตรของผู้ที่พาดพิงมายาวนานในวังหลังแห่งนี้ กำลังเพ่งพิจารณาทุกสิ่งด้วยความละเอียด

“เสด็จแม่เพคะ ที่ตำหนักของหม่อมฉันได้พ่อครัวฝีมือดีมาใหม่ อย่างไรค่านี้อหม่อมฉันจะนำเครื่องเสวยไปถวายนะเพคะ”

ในจำนวนตำหนักทั้งหมด มีเพียงตำหนักของไทเฮาทั้งสอง และตำหนักของฝ่ายทั้งสองที่มีคนครัวเป็นของตนเอง ด้วยความนิยมชมชอบในอาหารรสเลิศ จางอิงอู่จึงมักให้บิดาสรรหาพ่อครัวฝีมือดีเข้ามาประกอบอาหารให้นางเสมอๆ

“เจ้าไม่ต้องลำบากถึงเพียงนั้นหรืออยู่เออร์”

“ไม่ลำบากเลยเพคะ หม่อมฉันเต็มใจ” นางหันหน้าไปทางเหอรู้เตียนตามด้วยฟานเพ่ยเพ่ย “ข้าตั้งใจเช่นกันที่จะส่งไปให้พี่สาวและเพ่ยเออร์ด้วย”

เหอรู้เตียนยิ้มรับแล้วเอ่ยด้วยเสียงสุภาพ “ขอบใจเจ้ามาก”

ฟานเพ่ยเพ่ยยิ้มยินดี นัยน์ตานิ่งลึก “ขอบพระทัยเพคะ”

ทุกคนสนทนากันและดูเหมือนว่าข้าหาหยาคือผู้ถูกละเลยและมองข้าม นางมิได้เอ่ยสิ่งใดทั้งนั้น ได้แต่มองคนนั้นที่คนนี้ที่ บางสิ่งที่น่าสนใจก็ฟังและติดตาม บางสิ่งที่เป็นเรื่องขบขันก็ก้มหน้าลอบอมยิ้ม บางสิ่งที่สงสัยก็หัวเราะจะขมวด จากนั้นก็เริ่มครุ่นคิดกับตัวเอง

กิริยาทั้งหลายของเจิ้งผินตกอยู่ในการลอบมองของเหอรู้เตียนและหยางไทเฮา ทว่าทั้งสองคนเพียงจับตามอง มิได้เอ่ยหรือแสดงท่าทีว่ากำลังเฝ้าดู

การสนทนาดำเนินไปเรื่อยจนล่วงเข้าสู่ยามชิง¹⁴ ในที่สุดไทเฮาก็ลุกขึ้นเอ่ยด้วยสุรเสียงที่ทำให้ข้าหาหยาขมวด รับรู้ถึงความร้ายกาจผ่านกระแสเสียง

¹⁴ ยามชิง คือช่วงเวลาดังแต่ 15.00-16.59 น.

นั้น

“ข้าเหนื่อยแล้ว พวกเจ้าพูดคุยกันต่อไปเถอะ”

ทุกคนพากันลุกขึ้นส่งเสด็จไทเฮา ทันทีที่ไทเฮาลับหายจากระยะการมองเห็น จางอิงอู่ก็ยิ้มก่อนจะลาทุกคน

“ข้าขอตัวก่อน” กล่าวจบก็เดินหันหลัง มิได้สนใจผู้ใดแม้แต่เหอรู้เตียน นำขบวนนางกำนัลกับขันทีที่ยาวเหยียดเดินกลับสู่ตำหนัก

เหอรู้เตียนแตะมือข้าหย่า แวดตาที่ทอดมองดูจุฬีสาวมองน้องสาว

“เป็นอย่างไรบ้าง ข้ามิได้พบเจ้าเลย สบายดีหรือไม่”

“สบายดีเพคะ” เนื่องจากที่ผ่านมามีได้ใช้เสียง ยามเปล่งวาทะอีกครั้ง เสียงที่หลุดออกจึงค่อนข้างแห้ง

ฟานเพ่ยเพ่ยเขยิบเข้ามาใกล้กลางเอ่ยขึ้น “เจิ้งผิน ข้านั้นพอมิวิชาแพทย์อยู่บ้าง อย่างไรให้ข้าตรวจดูดีหรือไม่”

“นั่นสิ เจ้าลองให้เพ่ยเพ่ยตรวจดูสักหน่อยเถอะ”

ด้วยคำพูดของเหอรู้เตียน ทำให้ข้าหย่าจำต้องยื่นมือให้แก่ฟานเพ่ยเพ่ย พระสนมผู้มีวิชาแพทย์จับชีพจร คิ้วเรียวดิ่งกึ่งหลิวขมวดคิออยู่ชั่วครู่ ในที่สุดก็คลี่ยิ้ม

“แค่เป็นหวัดธรรมดา ไม่มีสิ่งใดน่าเป็นห่วง”

“ขอบใจเจ้ามาก”

“เดี๋ยวจะให้คนส่งเทียบยาไปให้” ฟานก้วยเหรินเอ่ยจบก็ลุกขึ้น คำนับลาเหอรู้เตียน “หม่อมฉันขอทูลลาเพคะ”

เหอรู้เตียนพยักหน้า “เจ้าไปเถอะ ข้าเองก็จะกลับตำหนักเช่นกัน”

เมื่อได้รับคำอนุญาต ฟานเพ่ยเพ่ยจึงหันหลังเดินกลับตำหนักโดยมิได้เอ่ยปากลาใดๆ ต่อเจิ้งผินผู้มีตำแหน่งสูงกว่า ยังมีการพูดจาที่ตีเทียบเท่า สิ่งต่างๆ เหล่านี้เชื่อว่าข้าหย่ามิรับรู้ นางเพียงมิใส่ใจ ไม่อยากเก็บมาคิดมากให้เป็นเรื่องเป็นราว สิ่งใดไม่เกินเหตุหากยอมได้ก็เลือกจะยอม สำหรับนางแล้ว... สตรีทั้งหลายเหล่านี้ล้วนน่าหวาดกลัว นางไม่ปรารถนาจะมีเรื่องใดๆ ด้วย

จะมีก็แต่เหอรุ่ยเตียนที่นางรู้สึกดีและสนิทใจจะพูดคุยด้วย คิดแล้วก็
ปลอบใจตนเองว่าอย่างน้อยก็ยังมียศสตรีผู้มีความเมตตาอยู่บ้างในวังหลวง
แห่งนี้

ณ ตำหนักหนานกาว

เหอรุ่ยเตียนนั่งหลับตาสงบจิตใจอยู่ในห้องเล็กซึ่งได้รับพระราชทาน
สำหรับสวดมนต์ เมื่อหน้าคือพระโพธิสัตว์กวนอิมองค์ใหญ่ พระพักตร์เมตตา
เอิบอิ่ม สลักจากหยกขาวมันแพะ หน้าเทวรูปคือกระถางทองเหลืองสลัก
ลวดลายเกลียวคลื่น ในกระถางมีรูปที่จูดอยู่

“เหอเพยเพคะ หม่อมฉันให้คนส่งขนมโก๋แก้วไปตำหนักสี่จื่อแล้วเพคะ”
ไปหลานเอ๋ยกับนายสาว

เหอรุ่ยเตียนลืมตาขึ้น นิ้วที่กำลังนับลูกประคำหยุดการเคลื่อนไหว
นัยน์ตานิ่งสงบลึกล้ำยากจะเอ่ย เจียบอยู่นานในที่สุดก็ลุกขึ้นยืน

“องค์หญิงทิเบตนางนี้ไม่เหมาะที่จะอยู่ในวังหลวง”

“หม่อมฉันก็คิดเช่นเดียวกันเพคะ”

“นางบริสุทธิ์เกินไป หากวันใดที่นางได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาท
วันนั้นนางอาจ...ไม่มีชีวิตรอด”

“แต่การถวายตัวคือสิ่งที่นางไม่อาจหลีกเลี่ยง จะช้าจะเร็วอย่างไรนาง
ก็ต้องถวายตัว”

“โชคดีของนางยิ่งนัก ที่ยามนี้ฝ่าบาททรงมีกิจติดพันยุ่งเกี่ยวกับปัญหา
ชายแดนที่ติดกับแคว้นเจ้า เลยไม่ทรงมีเวลาจะสนพระทัยเรียกนางถวายตัว”

“หรือบางทีฝ่าบาทอาจทรงลืมไปแล้วกระมังเพคะ”

เหอรุ่ยเตียนถอนหายใจเบาๆ “งานที่ข้าให้ไปทำ จัดการเรียบร้อยดีหรือไม่”

ไปหลานพยักหน้า สีหน้าสงบไม่มีเปลี่ยน “จัดการทุกอย่างแล้วเพคะ”
เหอรุ่ยเตียนระบายยิ้มอ่อนหวาน ส่งสร้อยประคำให้นางกำนัลคนสนิท

“พยายามกันนางทุกทาง ตราบใดที่นางมิได้เป็นที่สนใจของฝ่าบาท ตรานั้นนางจะปลอดภัย”

“เหอเพยเพคะ ทรง...”

“ด้วยเหตุใดมิอาจรู้ ข้ารู้สึกถูกชะตาต่อตฤณีน้อยนางนั้นนัก ข้าได้แต่หวังว่านางจะไร้การมีตัวตนในสายพระเนตรของฝ่าบาทตลอดไป”

หญิงสาวหลับตาลง ในสมองปรากฏดวงหน้าจิ้มลิ้มและแววตาไร้เดียงสา ยังมีรอยยิ้มสดใสอบอุ่นไร้พิศภัย เสียงเย็นสงบเอื่อยแผ่วเบา

“เพราะนางคือคนสุดท้ายที่ข้าต้องการปลิดชีวิต”

ทางทิศใต้ของพระราชวังมีตำหนักหลังหนึ่งซึ่งซ่อนเร้นอยู่ท่ามกลางต้นไม้หนาทึบ

เสียงลือเสียงเล่าอ้างกล่าวว่า ยามดึกบังเกิดเสียงร้องโหยหวนดังออกมาจากตำหนักหลังนั้น แม้แต่ยามกลางวันก็ยังเคยมีคนเห็นสตรีสวมชุดขาวผมยวาระพันล่องลอยไปมาเหนือพื้นดิน ด้วยเหตุนี้ตำหนักแห่งนี้จึงไร้คนกล้าเฉียดเข้ามาใกล้ ถูกปล่อยไว้กรำงไร้การเหลียวแล ผู้คนจึงพากันขนานนามเรียกขานว่า ‘ตำหนักร้าง’

ด้วยความซุกซนและอยากรู้อยากเห็นของข้าหยา ท้นทีที่ได้ยินเสียงเล่าอ้าง นางจึงตัดสินใจแน่วแน่ว่าต้องไปชมตำหนักหลังนั้นด้วยสองตาของตนเอง วันนี้สบโอกาสแปลงกายเป็นนางกำนัลน้อยแอบหลบออกจากตำหนักสี่จั่วลัดเลาะมายังตำหนักหลังนี้ สภาพที่นางเห็นไม่ต่างจากเสียงเล่าลือ หากเป็นยามกลางวันคงวังเหินไม่กล้าเฉียดใกล้

ทว่ายามกลางวันฟ้าแจ้ง ทั้งยังมีความเบื่อหน่ายที่อัดแน่นเต็มทรวงหญิงสาวจึงค่อยๆ ก้าวเข้าไปใกล้เพื่อสำรวจ ประตูดำหนักถูกปิดอย่างแน่นหนา คิวรีวขมวดมุ่นด้วยความสงสัย ทั้งที่ได้ยินมาว่าถูกปล่อยรกร้าง แต่เหตุใดกันหนอตำนานหลังนี้กลับดูสะอาดเหมือนได้รับการทำความสะอาดเป็นประจำ ไม่มีแม้แต่เพียงฝุ่นละอองเกาะติดประตู

ข้าพหยาเดินสำรวจจนพอใจ หากมิเคยได้ยินเสียงเล่าลือนางคงเข้าใจว่าที่
แห่งนี้มีผู้อาศัยอยู่ มิใช่ถูกปิดร้างไว้คนเหลียวแล ร่างเล็กบางหยุดอยู่ข้างศิลา
ก้อนยักษ์สีขาวเป็นมันเงา ซึ่งตั้งใกล้กับประตูทางเข้าตำหนัก เอนกายฟัง
ฟังเสียงความสงบของสถานที่แห่งนี้

“เงียบเหลือเกิน”

เงียบ...ไม่มีแม้แต่เสียงนกร้อง ในมุมหนึ่งคือความวังเวงจนน่า
หวาดหวั่น ทว่าอีกมุมหนึ่งคือความสงบ ที่แห่งนี้ทำให้นางนึกถึงอุทยานทาง
ทิศเหนือ ที่แห่งนั้นก็เงียบสงบไม่ต่างจากที่นี่ ต่างกันตรงที่ไม่มีเสียงเล่าลือและ
บรรยากาศชวนชวนลูก

หญิงสาวเฝ้าคางลงบนศิลาซึ่งมีความสูงเท่าหน้าอก คิดเรื่องราวต่างๆ
ที่เกิดขึ้นไปเรื่อยเรื่อย สายตาเพ่งมองศิลาสีขาว แล้วความคิดหนึ่งก็บังเกิดขึ้น

นางหยิบมิดพกซึ่งแอบซ่อนไว้ติดตัวออกมา ทันทีที่ปล่อยถูกดึงออก ก็
ปรากฏใบมีดบางเฉียบแต่แหลมคมเป็นประกายสะท้อนแสงอาทิตย์ มือเล็ก
ค่อยๆ สลักอักษรลงบนศิลาเป็นภาษาทิเบต

‘ได้หล้าแสนกว้างใหญ่’

ที่ใดหนอคือบ้าน

คะเนถึงหิมะแดง¹⁵

ได้เพียงระลึกฝัน’

สลักเสร็จก็เก็บมิด อมยิ้มชมผลงานตัวเอง ก่อนจะหันหลังจากตำหนัก
ร่างวิ่งเล่นลัดเลาะไปเรื่อยตามแต่เท้าจะพาไป จนไปวิ่งชนเข้ากับใครคนหนึ่ง
ใครคนนั้น...ที่นางพยายามหลีกเลี่ยงมาตลอด

¹⁵ หิมะแดง คือหิมะบนยอดเขาหิมาลัย แท้จริงแล้วคือสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่บนยอดเขา
หิมาลัย ส่องแสงสีแดงเป็นประกาย ทำให้ยามมองไกลๆ แลคล้ายหิมะบริเวณนั้นมีสีแดง ในที่นี้แทน
ความหมายว่าข้าพหยาคิดถึงบ้าน

นางล้มก้นจำเ้า เสียงใสร้องอุทาน “โอ๊ย!”

จี๋ชื่อหยางประคองคนที่ล้มนั่งอยู่กับพื้น นัยน์ต้ายิ้มยินดี เหตุใดเขาจะจำสตรี้ที่เฝ้ารอคอยทุกวันคืนมิได้เล่า นับจากคืนนั้นที่ไปยืนมองหน้าต่างหนักสี่จ้อ ชายหนุ่มหาได้ละทิ้งความตั้งใจไม่ ในทุกๆ วันเขายังคงไปรอที่เดิมที่ทั้งสองเคยพบกัน รอ...ด้วยความหวังว่าวันหนึ่งนางจะยอมมาพบ

“นอกจากจะซุกซน เจ้ายังซุ่มซ่ามอีกด้วย”

เสียงท้าวห่มอันแสนคุ้นเคย เสียงที่นางฝันถึงยามค่ำคืนทำให้ซาหยาแขนกระตุก หัวใจราวกับกลองศึกที่ถูกตีรัวเพื่อลั่นสัญญาณรบ

“ไม่เจอนานเหลือเกิน เจ้าสบายดีหรือไม่”

น้ำเสียงของผู้ถามเปี่ยมไปด้วยความคะนองหา เจือความเศร้าและตัดพ้อหญิงสาวรู้สึกคล้ายมีก้อนแข็งจุกอยู่ที่คอ ดวงตาร้อนผ่าว สัมผัสได้ถึงน้ำตาที่กำลังเริ่มเอ่อ

“เจ็บหรือ เหตุใดเจ้าจึงร้องไห้”

นิ้วใหญ่ปาดน้ำตาเม็ดโตซึ่งไหลมาจากหางตาของนาง “เด็กดี ใครรังแกเจ้ากัน เพียงเจ้าเอ๋ยปาก ข้าจะจัดการแก้แค้นให้”

เด็กดีสุดลมหายใจเข้าลึก แกะมือใหญ่ที่กำลังประคองต้นแขนตัวเองออก ถอยหลังสองก้าวเว้นระยะห่างระหว่างนางและเขา การกระทำนั้นทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บแปลบในอก ลดมือลงข้างตัว ริมฝีปากหนายิ้มเหี้ยม

“ที่แท้ก็มีเพียงข้า...ที่เฝ้ารอจะพบเจ้า!”

เขาถอยหลังเพิ่มระยะห่างหนึ่งก้าว เอ่ยด้วยน้ำเสียงท่งเหิน น้ำเสียงที่แทงทะลุหัวใจผู้ฟังให้ปวดร้าว

“ข้าล่วงเกินแม่นาง ขออภัย”

ดวงตาดอกท้อจ้องสบดวงตากลมโต คำพูดมากมายถูกกดซ่อน เช่นเดียวกับความรู้สึกลึกลับที่ถูกรู้นไว้ลึกสุดใจของคนทั้งสอง เขากับนางเพียงแค่สบตากันและกัน...คล้ายการจذبจ้อง ประหนึ่งว่าต่างฝ่ายต่างกำลังสลักฝ่ายตรงข้ามลึกลงไปในหัวใจของตน ในที่สุดซาหยาก็เป็นฝ่ายยอบตัวอำลา

“ขอบคุณท่านองครักษ์ที่ช่วย ข้า...ลาก่อน”

นางหันหลังเดินจาก เขาเองก็เช่นกัน ต่างฝ่ายต่างเดินคนละเส้นทาง เพียงสามก้าวคนทั้งสองก็หยุดฝีเท้า...เพียงแค่หยุด แต่มิได้หันหลังมองอีกฝ่าย ทั้งที่แท้จริงแล้วในหัวใจของทั้งคู่ร้องเรียกให้นางและเขาหันหลังวิ่งไปตระกอง กอดกัน ให้สมกับความคิดถึงคะเนิงหาที่ต่างฝ่ายต่างมีถึงกันในทุกคืนวัน

ความรู้สึกที่ลึกซึ้งบังเกิดก่อตัวก่อ ทั้งที่นางและเขาได้พบกันเพียงสอง ครา ช่างเป็นพรหมลิขิตที่ผิดเวลา ก่อสร้างขึ้นมาในยามที่มีควร ความจริง แสนโหดร้าย ซ้ำหยาตคือเงื้อมมือแห่งองค์ฮ่องเต้ นางกำหนดแน่ว บังคับฝ่าเท้า ที่แสนหนักอึ้งให้ก้าวเดินต่อ น้ำตาไหลหลังอาบแก้ม หัวใจราวระทม

‘ลาก่อนชื่อหยาง...’

นี่ชื่อหยางเงยหน้ามองฟ้า ทั้งที่พบกันเพียงแค่สองครั้ง เหตุใดเธอจึง รู้สึกมากมายต่อนางได้ถึงเพียงนี้ เขายิ้มเย้ยหยันตัวเอง ในที่สุดก็ตัดสินใจเดินต่อ สำหรับบุรุษเช่นเขาแล้ว หากสตรีไร้อิทธิกัไม่ปรารถนาจะรั้งนางหรือตามตื้อให้ ต้องรำคาญ ในเมื่อเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างนางและเขามีเพียงเขาคนเดียวที่ ‘รู้สึก’ เมื่อสตรีไร้อิทธิกั รู้สึกต่อไปก็ไร้ประโยชน์!

เมื่อนางไร้หัวใจ...เขาก็เหือนหัวใจส่วนนั้นที่มอบให้นางทั้งเช่นกัน!

หนึ่งความรู้สึกที่ไม่อาจเปิดเผย หนึ่งความรู้สึกที่เข้าใจผิด บังเกิดขึ้น ท่ามกลางทางแยกของคนสองคน...ที่ไม่อาจจะคิดเช่นไรก็ไร้หนทางให้พวกเขา ได้อยู่เคียงคู่กัน

คำคืนนี้เสียงขลุ่ยเศร้าบาดลึก ราวกับผู้บรรเลงส่งผ่านความรู้สึก
 ผิดหวังทั้งหมดผ่านออกไปด้วย ซ้ำหยาตยืนพิงขอบหน้าต่างเหม่อลอยออกไป ไกลแสนไกล สมองว่างเปล่าเพื่อเปิดรับเสียงขลุ่ย เสียงที่นางรู้ว่าเขากำลังสื่อ ถึงนาง...

หญิงสาวเดินไปหน้าโตะกระจก เปิดกล่องไม้หยิบดอกหวงหลั่นทั้งสอง ดอกออกมา บัดนี้ดอกไม้เหี่ยวแห้งเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล กลิ่นหอมลาลับทิ้งไว้

เพียงซาก ความงามลาจากทุกสิ่งเป็นเพียงอดีต

อดีต...ที่แสนมีค่าสำหรับผู้ครอบครองเป็นเจ้าของดอกไม้ทั้งสอง
ดอกนี้

นางวางดอกไม้ลงตามเดิมด้วยความทะนุถนอม ประหนึ่งดอกไม้แห้ง
เหี่ยวคือสมบัติล้ำค่า ปิดกล่องแล้วเดินกลับไปนอนบนเตียง หนุนแขนตนเอง
ต่างหมอน ท่ามกลางคืนมืดมิดและเสียงขลุ่ยคลอเคล้า หญิงสาวหลับตาลง
พร้อมรอยยิ้มและความทรงจำ

ภาพที่นางหล่นในอ้อมแขนของเขา...

ภาพที่เขาขยี้วแหยม...

ภาพที่เขาถูมือให้ในถ้ำ...

ภาพที่นางหันหลังเดินจาก...

“ข้าจะรอเจ้า...” เสียงหัวฟุ้งยังคงชัดเจน ประหนึ่งว่าเพิ่งบังเกิดเมื่อครู่
นี้

รอ...เขาเคยเอ่ยว่าจะรอ ทว่าจากเสียงขลุ่ยในยามนี้ดูเหมือนว่าจีชีอ-
หยางจะตัดสินใจแล้ว...

“ท่านคงไม่รอข้าอีกต่อไปแล้ว...”

ข้าหยาลุกขึ้นนั่งทอดขาซบหน้าลงบนหัวเข่าตัวเอง ปล่อน้ำตาไหลโดย
ไม่คิดหักห้าม สวรรค์ช่างกลั่นเกลี้ยง นำพาให้นางเดินทางจากบ้านมาสู่ดินแดน
ที่ห่างไกล ประเพณีและวัฒนธรรมแตกต่าง ให้มาตกอยู่ในวังวนของความ
ร้ายกาจและแก่งแย่งชิงดี ได้พบเจอกับบุรุษที่นางรู้สึกดีด้วย ปราศจากอยาก
จะรัก...

ทว่า...นางไม่อาจทำได้

นางคือเจิ้งผิน เขาคือราชาของครักซ์หลวง...

ไม่ว่าอย่างไรเส้นทางระหว่างนางและเขาก็มีอาจบรรจบ ไม่อาจแม้เพียง
ติชนานเคียงคู่

มือเรียวขยำและทั้งผมตัวเองจนรู้สึกเจ็บร้าวที่หนังศีรษะ ความเจ็บที่

บังเกิดเพียงเศษเสี้ยวน้อยนิด ความเจ็บที่แท้จริงอยู่ในหัวใจของนางต่างหาก
เล่า!

ข้าหยากระแทกตัวเองลงกับที่นอน ปิดเปลือกตาลง นำพาตัวเองเข้าสู่
การคิดฝัน

ฝัน...ว่านางมิใช่เจิ้งผิน แต่เป็นเพียงนางกำนัล

ฝัน...ว่านางมีสิทธิ์ที่จะรัก รักใครก็ได้ทั้งนั้นตามแต่ที่หัวใจดวงนี้จะ

ปรารถนา

เมื่อความจริงแสนโหดร้าย คงไม่ผิดอะไรนักหากนางขอเพียงแค่ฝัน...
แค่นี้ก็ทำให้สุขใจมากเพียงพอแล้ว